

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎN E

Yıl: 12 / Sayı: 133 / Ocak 1993 / 4.- DM

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor:

1992 yılından çıkardığımız derslerle yükleneceğiz

'93 YILI KÜRDİSTAN'IN OLACAK!

Yeni bir kazanma yılına girerken, kendimizi bütün yönleriyle tekrar gözden geçirmek, geçen yılın kazanım nedenleri kadar kaybediş nedenleri üzerinde de çok yönlü durmak ve böylece daha fazla kazanmayı imkan dahiline koymak elimizdedir.

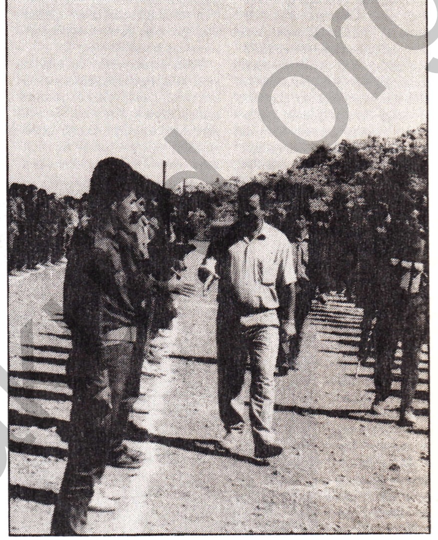
Son yıllar gerçekten Kürdistan'ın kazanım yılları haline geldi. Ama hangi çabalar sonucu, nasıl mümkün oldu? PKK denilen oluşum, bu yılları kazandırmaya çalışırken, kendisi nasıl kazandı? Kendi savaşçısını ve giderek halkını nasıl kazandı? En çok bunun üzerinde durulmasına rağmen, yine de az anlaşılan ve gerekleri yerine getirilmeyen bir konu olmaktan çıkaramadığımızı da belirtmeliyiz.

Nereden bakılırsa bakılsın PKK oluşumunun, sadece ulusal çerçevede olmadığını, aynı zamanda insanlığın en köklü sorun ve gelişme yollarına iddialı bir hareket olarak yansıdığını, yine bu iddiaya büyük bir fedakarlık ve cesaretle karşılık verdiğini de söylemek durumundayız.

Ülkemizde insanlığın, hiçbir ülke halkının tarihinde görülmediği bir biçimde kaybedildiğini her zaman söylüyoruz. Nitekim ülkemizde kaybeden sadece halkımız değil, insanlık soyunun en eski, hatta belki de uygarlığın, gerçekten adına insanlığın en gelişmiş uygarlığı dediğimiz olayın ortaya çıkmasından günümüze kadarki durumuna bakılırsa bu gerçek karşımıza çıkar. Tarih bunu böyle kanıtlıyor. Sadece en altta değil, insan demeye bin şahit isteyen bir duruma düşüş vardır.

Tüm gücümle bunun nasılını anlatmaya çalıştım. Aynı zamanda bu durumdan nasıl çıkılacağının yolunu göstermek için de tüm gücümle çaba harcadım. Bir insan ömrüne sığdırılabilecek en soylu amaç kadar, onun uğraşının özüne ve gereklerine de kendimizi vermekten vazgeçmedik. Bıkmadan, usanmadan bunun mücadelesini verdik. PKK adına yola çıkanların ne değerler ifade ettiklerini biliyorum, onlara inanıyorum. Mevcut insanlığın resmi ifadesine baktığımızda nasıl bizi inkar

Devamı 19. sayfada

Devrimci mücadele gerçeği karşısında

SOLUN DURUMU, PERİNÇEK ÇİZGİSİ VE KÜRT MİLLİYETÇİLERİNİN BEKLENTİLERİ

- Kürdistan direniş savaşı ve Türkiye solu
- Perinçek çizgisi ya da Türk devletini aklama seferberliği
- Kürt milliyetçilerinin beklentileri

YAZISI 26. SAYFADA

12. YILIMIZDAYIZ

11 yıldır aralıksız olarak yayınını sürdüren gazetemiz **Serxwebûn**, ulusal ve uluslararası alanda başdöndürücü ya da beklenmedik gelişme biçimlerinin yaşandığı, yine bunların çözüm yollarını olmazsa olmaz kabilinde dayattığı bir dönemde 12. yayın yılına giriyor.

Emperyalist ve sömürgeci egemenlerin medya dünyasını her dönemden daha çok denetimine alarak, kendi sömürücü emellerine hizmet ettirdiği de dikkate alınırsa, devrimci çizgi temelinde yayın yapan bir gazetenin üstleneceği görevler elbette anılan sürece denk düşen kapsamda olmak zorundadır.

Halkımızın ulusal kurtuluş davası PKK önderliğinde kıyasıya bir mücadele ile sadece TC sömürgeciliğine karşı değil, aynı zaman bu düşman güce birçok yönüyle destek veren emperyalizme karşı da başarı kazanarak 1992 yılını tamamlayıp 1993 yılına girdi. Çok zorlu, karşı-devrim engelleriyle dolu olan ve bu yönüyle de kader belirleyici önemde özellikler taşıyan 1992 yılının kazanılması, ulusal kurtuluş mücadelemizin tarihinde bir dönem noktası oldu.

Türkiye'deki burjuva basının, sömürgeci rejimin esas yönetici gücü olan kontrgerillanın hizmetinde bir özel savaş kurumu gibi yayın yaptığını, dolayısıyla basın-yayın ahlakını ayaklar altına alarak ulusal kurtuluş mücadelmize karşı faaliyet yürüttüğünü belirtmek bile gereksiz. Türkiye'de dünya basın-yayın tarihinde görülmemiş ve görülmesinin de biraz zor olduğu bir basın-yayıncılık olayına 1992 yılında defalarca tanık olundu. Yine onlarca gazeteci-yazarın katledildiği, birkaç katının gözaltına alındığı, devrimci basın-yayının halk kitlelerine ulaşmaması yönünde bin bir çeşit engelleme çabalarına başvurulduğu bir Türkiye'de toplumun gerçeklere dayanan haber alma hakkını ne kadar yitirdiği kendiliğinden anlaşılır bir olgu olsa gerek.

Artık dünya gündeminin başlıca sorunlarından biri olan Kürdistan sorununun çözüme kavuşmamasında, bunun kanlı bir savaşım temelinde yakıcılığını koruyor olmasında devlet güdümlü olan basın-yayının suçu az değil. Psikolojik savaşın toplum yaşamının hemen her alanına nüfuz etmesi, dünyanın hiçbir alanında görülmeyen boyutlardadır.

Sömürgeci Türkiye rejiminin, Kürdistan ve Türkiye halklarına karşı işlediği suçlar, estirdiği terör ve başvurduğu katliam uygulamaları saymakla bitmeyecek kapsamdadır. Fakat bundan daha önemlisi, tüm

Devamı 25. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor:

1993 yılını çok fırtınalı bir savaş yılı haline getirelim

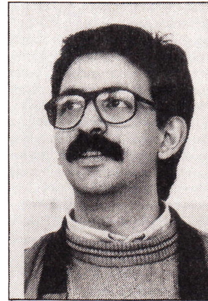
1992 yılı, ulusal kurtuluş mücadelemiz ve ona önderlik eden parti tarihimizde, her zaman oldukça üzerinde durulması gereken bir yıldır. Ortaya çıkardığı gelişmeler sadece ulusal kurtuluşumuzun sorunlarının çözüme kavuşmasında, özellikle de savaşımımızın zirvesel bir yükselmeyi yaşamasında değil, bundan çok daha kapsamlı bir şekilde toplumsal özgürlüğü ilerletmesi ve uluslararası alanı etkilemesi bakımından da bu yıl büyük bir öneme haizdir. Reel sosyalizmin de çöküşüyle birlikte her türlü karşı-devrimci rüzgara dayanabilen, göğüsleyebilen ve hatta insanlık için umut olabilen bir mücadele yılı nerede, nasıl, kimin önderliğinde sağlandı diye sorulursa eğer, biz, bu mücadelenin Kürdis-

Devamı 2. sayfada

Tarihimizin en soylu direnişini sergileyen şehitlerimize bağlı kalacağız

Emel ÇELEBİ (Mine)

Hüseyin ÇELEBİ (Sadun)

Güney-Batı (Tolhildan) Eyaleti'nde şehit düşen yoldaşlarımız, dağlarımızda ve Kürdistan gerçeğinde zafer türkümüzdür

YAZISI 12. SAYFADA

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor:

1993 yılını çok fırtınalı bir savaş yılı haline getirelim

Baştarafı 1. sayfada

tan'da PKK önderliğinde gerçekleştiğini söyleyeceğiz. Bu yılda geliştirdiğimiz mücadele, Kürdistan için değil, insanlık için devrim soluğunun tükenmediği ve bu konuda oldukça da umutlu olunabilecek bir gerçeğin adı oluyor.

Gerçekten çok iyi biliyoruz ki, daha yıl başlamadan Demirel-İnönü hükümeti amansız bir terörle üzerimize çullandı. Her türlü emperyalist ve işbirlikçi destekleri de sonuna kadar alarak, daha Newroz'a ulaşmadan belimizi kırmak amacındaydılar. Uçak saldırıları, katliam girişimleri Dersim'den, Diyarbakır'dan, Botan'a kadar aralıksız uygulandı. Yangından mal kaçırırcasına 1992 yılında ne pahasına olursa olsun mücadelemizi bitirmek istiyorlardı. Ayrıca uluslararası karşı-devrim güçlerini, iç gericiliği de ikna ederek "bunlar, yeni bir Fransız Devrimi, yeni bir Ekim Devrimi kadar tehlikeli olabilir ve özellikle emperyalizmin yeni dünya nizamına yönelik en büyük tehlikeyi oluşturabilirler" propagandasını yaptılar. Özellikle de Körfez Savaşı'yla birlikte Ortadoğu'da tam da denetim geliştirilmeye çalışılırken ve Kürdistan emperyalizm için iyi bir işletmeye dönüştürülürken, buna karşı PKK direnişçiliğinin büyük tehlike teşkil ettiği, bu nedenle ne pahasına olursa olsun tasfiye edilmesi gerektiği konusu çokça işlendi. Yine diplomasi oldukça kullanıldı, bu yönlü dayatmalar kabul gördü. Özellikle de Kürt işbirlikçiliği tam mevziye yattı. Mesele, artık günlük olarak "nerede nasıl yapacağız ve nasıl PKK'nin sonunu getiririz" biçiminde bir planlamaya dönüştürüldü. Yılbaşıyla birlikte her geçen gün ve ay yoğunlaşma içerisine girilerek bu imha savaşı sürdürüldü. Nitekim bu özel savaş programı, son ana kadar da hızından hiçbir şey kaybetmeden yılı tamamlamaya çalıştılar.

Dikkat edilirse, bu savaş sadece PKK'ye ve onun önderlik ettiği ulusal kurtuluş savaşımına karşı Türk özel ordusunun yürüttüğü bir özel savaş değil, bunun daha da ötesinde bir amacı ifade ediyor. Emperyalizmin Körfez'e saldırısının bir nevi uzantısı biçiminde devam ediyor. Böylece ulusararası gerici dalganın en son olarak kırmaya çalıştığı devrim hareketi PKK oluyor. Şu gerçeği daha iyi görüyoruz ki, oldukça bilinen nedenlerle, Irak'taki Saddam rejimi fazla dayanamadı. Nitekim dayanacak durumda da değildi. Irak'ın çözülüşü devrim lehine olsaydı, çok önemli gelişmeler ortaya çıkardı. Fakat muhalefet güçlerinin Irak rejiminden bile daha sağda oluşları, devrimci alternatifin çoktan etkisizleştirilmiş olması, burayı bir Ekim Devrimi'ne dönüştürmeye fırsat vermiyordu. Bu fırsatı partimizin yakalayabilmesi mümkündü. Nitekim konuyla iligili değerlendirmelerimizde bu noktalar netçe ortay konulmuştur. Örneğin, bir İran-Irak Savaşı'nı da çok önemli bir devrime dönüştürebilirdik. Gerek ülke içi taktik yetersizliklerimiz ve gerekse işbirlikçi güçlerin kuyrukçu çizgileri bu elverişli ortamdan istediğimiz gibi yararlanma imkanını vermedi. Körfez Savaşı sonrası için de öngördüğümüz, Ekim Devrimi tipi bir gelişme olabilirdi. Fakat yine ağır taktik yetmezlik ve işbirlikçilerin de emperyalizme dayanarak güç sahibi olma ve böylece boşluğu doldurma çabaları istediğimiz bir devrimsel gelişmeye yeterince fırsat vermedi.

Tabii, emperyalizm bu ortamda kendisi için daha fazlasını yapmak istiyordu. Çekiç Güç'le yapılmak istenen neydi? Uluslararası yeni düzeni Kürdistan'da tutturma çekicileştiriliyordu. Yine Türkiye'nin bu düzenin emrine nasıl koşturulduğunu çok iyi biliyoruz. Talabani-Barzani önderliğinin de nasıl koşturulduğunu gördük. Bunun bilincindeydik ve devrim silahıyla karşılık vermek amacındaydık. Bilindiği gibi parti bu konuda az çalışma yapmadı. Özellikle değerlendirmelerimiz, 1988 sonrası bu boşluğun doldurulması üzerine kapsamlıdır. Nitekim artan bir güçle bu boşluğu doldurmaya çalıştık. 1990'la birlikte bu hazırlık daha da hızlandırıldı. Irak'ın Kuveyt'i işgali de bu dönemde gerçekleşti. 1990 yılı sona ermeden gerçekleştirdiğimiz 4. Kongre'yle biz bütün gücümüzle buraya devrimi dayatmayı planladık. İşte, son Güney savaşında görüldüğü gibi yaşanan ağır taktik yetmezlikler, bu çok doğru ve oldukça da geniş olan imkanlarımıza rağmen devrimi ilerletme fırsatını yeterince kullanmamıza imkan vermedi. Mesele burada gerçekten karşımızdakilerin gücü değil, bizim kendi gücümüzü doğru kullanamamamızdan kaynaklanıyor.

Sizlere aslında daha çok açıklamaya çalışacağım hususun Kürdistan üzerindeki son siyasi gelişmelerdir. Sadece 1992 gelişmeleriyle sınırlandırmıyoruz. Daha çok kendi örgütsel ve eylemsel çalışmalarımızın daha ne kadar fazlasını başarabileceği ve bu başarılamamışsa nedenleri nelerdir konularını kapsamlı bir şekilde açmaya çalışmak yerindedir. Tabii bir de ortada Kürdistan sorunu sürekli durdukça, değerlendirmelerimizde daha temel konulara girmek zorunda kalıyoruz. Her zaman doğru değerlendirmeleri, çözüm yolları ve planlar geliştirmek bizde zor değildir. Nitekim bunlar yapılıyor da. Fakat yapılan hazırlıkların muhatabı, yürütücüsü hangi kişilik ve hangi önderliktir sorusu gündeme gelince, aynı güçlü yaklaşım veya gerçekleşme içinde olduğumuzu söyleyemiyoruz.

PKK adıyla büyük sorumluluğu üstlendik

Evet, mücadele tarihimizde son yılları kapsamlı bir biçimde değerlendirdik. Halen de tam hatırlıyorum; bu konudaki çabalarımız, yurt dışındaki günlük değerlendirmelerle sınırlı değildir. 1 Ocak 1977'de yaptığımız bir toplantı vardır. Bu toplantıyı bir ajan-provokatörün evinde yapmıştık. Halen basında zaman zaman işlenen ve Pilot diye adı geçen kişinin evinde toplanmıştık. Tabii ihtiyatlıydık. Tek bir belge bırakmamacasına. Fazla şekillenmemiş, ismi bile konulmamış bir grup adına... Düşman yakalasa bile, ne olacak? Yargılaması bile mümkün değil. Ne yazılı düşüncesi var, ne programı var, ne de örgütü var. Ama yine de ciddi bir toplantıydı. Denilebilir ki en kapsamlı bir tartışma ve bazı görevlere daha da netlik sağlama toplantısıydı.

1977 yılı bilindiği gibi mücadele tarihimizde çok önemli bir karar yılıdır. Kürdistan'a ilk defa kapsamlı bir şekilde taşırıldığımız bir yıl. Bu yılda benim baharla birlikte iki ay boyunca Ağrı, Kars, Dersim, Elazığ, Diyarbakır Urfa, Antep gezilerim vardır. Nitekim bu gezilerim ardından artık tohumların serpildiğini biliyordum. Ölüm de olsa artık fazla anlam ifade etmezdi. Gerçekten o dönem düşman da bizi izliyordu. İlk provokasyon **Haki KARER**'in katledilmesi biçiminde kendini dayattı. Yine 3 Haziran'da Namık Kemal Ersun öncülüğünde bir darbenin tezgahlanması vardır. Bu darbe de daha çok bizim tasfiyemize yönelikti. Düşman o zaman bile gelişmemizin kokusunu almıştı, tehlikeli olduğumuza ilişkin kanaat getirmişti. Böylece önde gelen arkadaşlarımızı katletme, tutuklama ve gerekirse darbeyle tasfiye etmeye yönelmişti. Bu darbe girişimi Türkeş'le bağlantılıydı. Yine oldukça da faşist bir darbe olarak kontr-gerillanın ağır bastığı bir girişimdi. Bu arada daha önceki Ocak ayını, yani 1975'i '76'ya bağlayan kışını da hatırlatayım: Ben bu hareketin ilk defa yazılı belgesini geliştirmekle bu kışı geçirmiştim. Halen hatırlıyorum; Ankara'da bir evde ben konuşuyordum, **M. Hayri DURMUŞ** arkadaş da yazıyordu. Bu, ilk manifestomuz oluyordu. Oldukça da kapsamlıydı. İşte bu kışta da böyle bir başlangıç yapmıştık. Bundan sonraki süreç ise gruplaşmaydı.

Ankara'daki gruplaşmamız, dediğim gibi 1976 ve ardından 1977 ile birlikte Kürdistan'a serpiştirilmişti. 1977 sona ererken, bizim için hayatta kalıp kalmama sorunu gerçekten çok ciddiydi. Kontrgerilla bizi gündemine alarak hedeflemişti. Gerçekten de yaşamak için bile cesaret gerekiyordu. Savaşı vermek şurda kalsın, hayatta kalmak bile cesaret işiydi. Ankara'da bir avuçtuk. Düşmanın nefesini ensende hissediyorsun.

Hatırlıyorum; 1 Ocak 1977'de Ankara'daydık. Ecevit kabinesi yeni kurulmuştu. Ecevit, sözümona kontrgerillaya karşı olduğunu söylüyordu. "İşte bana da suikast denemesi yapıldı" biçiminde bazı yaklaşımlar içindeydi. Bir kafa karışıklığı vardı. Diyelim ki biraz çelişki durumundaydı. Biz bundan biraz yararlanmaya çalıştık. Tabii daha sonra Ecevit bizim en büyük düşmanımız kesildi. Nitekim 1978'i biz onun hükümeti döneminde iyi değerlendirmiştik. Lafta da olsa biraz MHP ağırlıklı kontr-gerillacılık geriletilmişti.

Yine Ocak 1978'de biz böyle bir değerlendirme içinde bulunuyorduk. Sorun, 1978'i nasıl kurtaracağız? Bilindiği gibi önemli bir gelişmeye o çerçevede başladık. Bu yılı partiyi kurma, onun adını açıkça ilan etme yılı olarak düşündük. Bir yandan Hilvan silahlı direnişini sürdürmeye çalışırken, bir de bu temelde parti ilanına gitmeyi düşünüyorduk. Bizim açımızdan 1978'in oldukça düşündürücü ve kararlaştırıcı bir yıl olması gerekiyordu. Partiyi ilan edecek miyiz, etmeyecek miyiz? En önemlisi de hazır adam yok. Kimse öyle fazla ulusal kurtuluşa, parti gerçeğine kendisini katacak durumda değil. Öğrenci gençliktir; soluksuz ve öngörüsüzdür. Fazla umutlu da değiller haklı olarak. Buna rağmen bizim partinin resmen kuruluş toplantısı bir ay önce başladı. Sadece adını bile ilan etsek, hiç olmazsa tarihe böyle bir isim geçer ve bir temel olur diye düşünüyorduk. Bu yılı boşa geçirmektense veya ucuz kaybetmektense bu yıla böyle bir isim sığdırma kararındaydık. Nitekim ismi attık ortaya. İlk defa PKK adıyla da bu büyük sorumluluğu üstlendik. Diyarbakır'da yoğunlaşarak, bir kuruluş bildirisini hazırlamıştık.

Biz, partiyi ilan ettik, sömürgeciler de bir ay sonra katliamı Maraş'ta dayattılar. Bu şu anlama geliyordu: "İleri adım atarsanız sizi katlederiz!" Bu çok ciddi bir tehlikeydi, uyarıydı. Nitekim bu katliam zincirleme olarak Malatya, Adıyaman ve giderek bütün Kürdistan'a taşırılıyordu. Ayrıca radyodan, basın-yayından sık sık tehditler artıyordu. "Biz sizi imha ederiz. Atalarınıza bakın başınıza gelecek olanın biçimini görürsünüz" deniliyordu. Bu tehditlere göğüs germek, gerçekten cesaret isterdi. Öyle maceracı bir tarzda da değil. Bu bir tarihi sorumluluktu ve büyük cesaret gerekiyordu.

Buna rağmen biz 1979'a PKK'nin Kuruluş Bildirisi'yle girdik. Yine çalışmalarda da yoğunlaştık. Özellikle de örgütlenme alanında. Ayrıca Hilvan'ı, daha sonra Siverek'i silahlı mücadeleye açma, mümkünse gerillaya sıçrama olayı düşünülüyordu.

Bahar aylarında **Ferhat KURTAY**'la Mardin-Kızıltepe'yi gezdim. Daha sonra düşman bunu öğrenince, O'nu tutuklayarak vahşice işkenceye aldı. O da büyük tarihi direnmeyle karşılık vererek 3 arkadaşıyla bir yakma eylemini gerçekleştirdi. Bu tarihi eylem, düşmana karşı bir cevaptı.

Düşman gerrçekten Maraş katliamıyla birlikte artık yavaş yavaş sıkıyönetimi de yaygınlaştırıyordu. Bu-

> *"...Neden Kürdistan'da büyük adamlar ortaya çıkmıyor? Yedi yaşından itibaren ağzına-gözüne olumsuzluk bulaştırılan birinden nasıl büyük adam ortaya çıkacak? Bakıyorsun beyni her türlü inkara bulaşmış, sahtekarlık ve yalanla dolmuştur. Ruhu kapkaradır. Kendisinde iyilik, doğruluk, güzellik adına hiçbir şey yer etmiyor. Bu adam yaşamın iyisine, doğrusuna, güzele nasıl çekilecek? Hele askeri ve siyasi yaşam gibi üstün nitelikler arzeden bir savaşçı yaşam şekline nasıl ulaşacak?.."*

na Urfa'yı katmış, ardından Mardin'i katacak. Zaten Hürriyet başlık atmıştı; "Apocular Doğu'yu kasıp kavuruyor" diye. Belli ki üzerimize geliyorlar ve her an tasfiye olma tehlikesini yaşıyoruz. Yine Elazığ tutuklamaları gerçekleşiyor. Şahin Dönmez itirafa başlamış. Hatta valiye mi, emniyet müdürüne mi diyor, "gidelim Apo'yu da yakalayalım." Karar böyle çıkmıyor. Olsa, aslında bana da uzanacaklar. Fakat Ankara merkezi daha değişik. Belki de planlıyorlar, ileri bir zaman için.

Artık biz iyi bir adım atmışız. Mesele, bizim bu adımın sonunu nasıl getireceğimizdir. Bunu düşünmek bile cesaret gerektiriyordu. Biz, **Mehmet KARASUNGUR** Hoca'yı çağırdık ve diğer bazı arkadaşlarla gidin dedik. Siverek'te direnişi biraz geliştirelim. Hatta bir gerilla birliği nasıl kurulur konusu üzerine yönetmelik gibi bir şey de geliştirmiştim. Bu bir çareydi, çıkıştı. Fakat sıkıyönetim giderek daraltıyordu. Biz de direnişi geliştirelim ve bir çıkış bulalım diyorduk. Böyle kararlaştırdık. Daha sonra baktım ki, giderek manevra alanımız daralıyor. Biz Urfa'dayız ve gizli kalabileceğimiz birkaç yer bile bulamıyoruz. Taş çatlasa ömrümüz bir-iki aylık ya olur, ya olmaz.

Bunun üzerine 1979'un sonlarında yurt dışına çıkış kararını gerçekleştirdik. '79'un işte tam da bu ayında Şam'daydım. Ocak'ın ilk günlerinde, bir Filistin derneğinde küçük bir grubu zor bela bir araya kavuşturduk. Gerçekten '79'un sonu ile '80'in başlarında Filistin Mahallesi'ndeki Demokratik Cephe bürosunda küçük arkadaş grubunu kabul ettikleri zaman benim için önemli bir kazanımdı.

Gerçekten sizler, kazanım nedir bilmiyorsunuz. Benim açımdan artık küçük bir isyan gerçekleştirmişiz. Bu isyan bastırılırken öldürülen öldürülmüş, asılan asılmıştır. İşte gerisi de kurtarılırsa, ne mutlu ki ilk defa kurtarmaya çalışıyoruz. Nitekim düşman daha sonra buna kılıç artıkları diyordu. "Yüzde on kılıç artıkları" dedi. Aslında yüzde on da değildi, yüzde birdi belki. Düşünün yani, Şeyh Sait isyanından ve yine Seyit Rıza isyanından hiçbir şey kurtulamamıştır. Ağrı isyanında durum yine öyle. Bizim isyan, onlarınki kadar güçlü de değil. Zorbela birkaç yaralı kurtarıyoruz. Ama yine de önemliydi.

Tabii daha kimsenin aklına böyle çıkışlar gelmiyordu. O zaman ilk defa çıkışı ben yapmıştım ve grubu da ben çekmiştim. Bu vesileyle hemen hatırlatayım: Taktik yetmezlik, eğer zamanında tedbir alınmazsa nasıl felaketler getirebilir? '79'un sonlarında henüz köklü tutuklanmalar başlamadan önce sorumlu düzeydeki arkadaşlara şunu söylüyordum: 250'ye yakın kişi için yer hazırlamışım –ki fazla yer de yoktu– fakat daha çok gelen olursa sıkışsak bile idare ederiz, gönderin. Tehlikeli durum, ne kadar arkadaş varsa hepsini kapsıyordu. Daha sonra bilindiği gibi Diyarbakır zindanında o büyük doldurulışlar ve ardından büyük işkenceler yaşandı. Aslında doğru ve yerinde tedbirler alınsaydı, kısmen de olsa bu durum hafifletebilirdi. Fakat o zaman ki sorumlular, "bu kadar adamı gönderirsek geriye kimse kalmaz" diyorlardı. Sanki kimse kalırsa koruyup örgütleyeceklermiş gibi. İşte dar taktik yaklaşım o zaman da vardı. Tıpkı bu Güney savaşında olduğu gibi bir yaklaşımdı. Bu arkadaşlar maalesef talimatları yerine getirmemekle daha sonra on binlere varan yakalanmalara ve bir o kadar da yoğun işkencelere yol açtılar.

Siverek direnişi bir enkaz durumuna getirildi. Daha 1979 yılı sona ermeden bu direniş bir köylü çeteciliğine dönüştü. **Kemal PİR**'in bir sözü vardı bu konuda; "Bu işin sorumlularını görsem, iki elimi yakasına koyar ve onlardan hesap sorarım" diye. Direnişi bu hale getirmişlerdi. Buna rağmen biz birazını kurtarmaya çalıştık. Talimatlar tam uygulanmadı yani. Az sayıda arkadaş çekebildik buraya. Kimse bizi tanımıyor. "Ali" kod ismini kullanıyorum. Kimim, örgütüm nedir, kimsenin bildiği, tanıdığı yok. Pek fazla bilinç de yok. İğne ucu kadar bir fırsattır, onu değerlendiriyoruz. Yol kapalı. Beyrut karayolu karla kaplı. Bekle, günlerce, aylarca. Birkaç arkadaşı, zorbela Beyrut'a ulaştırdık. Bilindiği gibi ilk eğitim devremiz Lübnan'da başlatıldı. Çok değerli arkadaşlar vardı o zaman, halen aklımda. Filistin devrimcilerinin o iyi gelenekleri de halen devam ediyordu. Devrime inanan ve bize de birşeyler vermek isteyenler vardı. Sıcak bir atmosfer içinde Lübnan'ın o güzel dağlarında, Kemal PİR'lerin önderliğinde eğitim devremizi başlattık. İlk komutayı Kemal PİR'in verdiğini size hatırlatayım. Nitekim 1980 yılının baharında, ülkeye ilk giden grubun sorumlusu yine Kemal PİR'di. Daha sonra 1981'den '82'ye geçiş yapıyoruz. Lübnan'dayız, partiyi yeniden organize etmeye çalışıyoruz. Düşmanın "Kılıç artıkları" dediklerinin hepsinin kafası altüst. Ayrıca provokasyon da var devrede. Çoğunun kafasını karıştırıp Avrupa'ya yollamak istiyor. Provokatörler, gizli çalışıyorlar; insan zaaflarını kötü kullanıyorlar. Ülkede ise habire tutuklanmalar yaşanıyor. Dağda tektük gruplarımız var, onları kurtarmaya çalışıyoruz. Dersim'den, Kars'tan arkadaş çekiyoruz. 1980-'81 boyunca geliyorlar.

İşkenceler bütün şiddetiyle sürüyor. Ama yine de umut vaad edecek birkaç yüz kişilik gruba ulaşılmıştır. Eğitim devreleri geliştirildi. Yer tutuldu. Denilebilir ki, benim de bu yılım ağırlıklı olarak Lübnan'da geçti. İlkin 30-35 kişi civarında bir grubu ülkeye yolladık. İşte Kemal PİR önderliğinde. Kısmen rolünü o oynadı.

Evet, 1980 ve '81'e biz böyle bir esaslı çalışmayla girdik. İçerde dediğim gibi, yoldaşlar ağır işkence altındadırlar. Ki, çok iyi bilindiği gibi ihanet de var. Yine itiraflar süreci başlamıştır. Bu durum yüzlercesini, binlercesini etkisi altına alıyor. Buna karşılık olarak bir avuç yoldaş, insanlık onurunu çiğnetmemek uğruna son çabalarını ve bu arada canlarını ortaya koyarak direniyorlar. Ayrıca tek-tük gruplar var, onlar direniyorlar. Yani esas itibarıyla biz burada partiyi sürdürmenin savaşını veriyoruz.

1981 yılında bilindiği gibi bir konferans yapılır. Yaz mevsiminde yapılan 1. Konferans bizi daha derli toplu bir çalışmaya yöneltir. Yine bu yılın eğitim tarihimizde oldukça önemli bir yeri vardır. 300'e yakın bir sayıyla eğitimleri geliştirmeye çalıştık. Ve yılın sonlarına doğru geldiğimizde yavaş yavaş ülkeye yönelme kararlılığına ulaştık. Eğitimler önemli oranda o günün ölçülerine göre ilerletilmişti.

1982'ye başlangıç yine Lübnan'da yapılır. Şam'a daha fazla el atmamışız. Fazla burada yerimiz de yoktu. 1982'nin başlangıcında sanırım yine bazı grupları ülkeye yolluyoruz. Amed'e, Dersim'e kadar grupları ulaştırıyoruz. Bazı grupları ise oradan alıyoruz. Bu yılda bir de kongre düşündük. Kongremizi bu yıla sığdırabildik. Tabii bütün bu yıllarda bizim yapmak istediğimiz, tarihi bir kopuşu önlemekti. Birçok halkın tarihinde görüldüğü gibi Türk barbarlığı, onları bir daha dönmemecesine topraklarından atar. Bize de dayatılan buydu. Aslında 12 Eylül cuntasıyla Kürtlerin sonu getirilmek isteniyordu. Bunu fark etmiştik. Ne pahasına olursa olsun ülkeden fazla uzak düşmemek; mümkünse yeniden bir dönüşüm imkanını yaratmak kararındaydım. Şimdi ben bu konuyu size fazla açmak istemiyorum. Değerlendirmeler kapsamlıdır. Hele son dönemde yaptığım değerlendirmeler de vardır. Özellikle ülkeye yönelişin onuncu yıldönümü ne anlama gelir? 1982 yılı ülkeye dönüş yılı olduğundan oldukça incelenmeye değerdir. Şimdi siz gençsiniz, fazla tarih bilinciniz yok. Ata topraklarından binlerce yıllık kopuş, belki güncel adam için fazla anlam ifade etmeyebilir. İşte Avrupa yaşamıdır, bilmem modadır vs. biliyorsunuz; hepiniz inkarın çocuklarısınız. Örneğin bir Yahudiler'e bakın, 2500 yıl önce topraklarından kopmuşlar, dünyanın en zenginleridirler. Ama bir Filistin çölüne –ki, kendi toprakları değil, çoktan Filistin halkının olmuşturgittiklerinde hemen kapanırlar. Oysa bizim ülkemiz, kutsal kitaplarda cennet diye tarif edilir. Ama biz yarışırcasına cenneti bırakıp kaçıyoruz. Özellikle 12 Eylül sonrası yıllarda sıradan yoksul köylüler bile Avrupa metropollerine kapağı atmak için varını-yoğunu satıyor, kaçıyor. Kimi baskı ile, kimi düşmanın yarattığı sahte umutlarla yılları böyle karşıladı. Bunlara diaspora da denilir. Sadece fiziki olarak değil, ruhta da böyle bir savrulma yaşandı. Cehennemmiş gibi kaçan kaçana... Kendinizden kaçıyorsunuz tabi! İnsanların kendilerini lanetleyerek kaçmaları akıl kârı değil. Böylesine büyük bir savrulmayı kabul edemem.

Belli ki karşı bir direnmeyi biz ülke içerisinde tutturamadık, fakat Ortadoğu'da sıcak savaşım sahasında tutturabildik. Bu büyük bir olaydır tabii. Düşman ufak bir darbeyle grup deviriyor, parti deviriyor, halkı deviriyor. Bu durumda sen neyinle ayakta kalacaksın? Zaten Kürt kafası, yüreği yerinde ve zamanında çalışmıyor. Yine dediğim gibi herkes cehennemden kaçarcasına kaçıyor. Bizim çevremizdeki arkadaşların kafaları başka yerde, gövdeleri bizim yanımızda.

İşte biz bu yılları, yaşanan gerçekler temelinde büyük bir inatla çözümleme, fazla ülkeden uzak düşmeme ve mümkünse en kısa zamanda dönüş hamlesine geçme yönünde değerlendirdik. Bu konuda oldukça yüklendim tabii. Bilindiği gibi bunu biraz başardık.

Evet, 1982 ile birlikte Botan'a grupları yollamaya başladık. Kaç provokatör o zaman, "Bir kişiyi dahi Botan'a-Hakkari'ye göndertmeyiz" diyorlardı. Halen de provokasyonun felsefesi ve çabaları bu temeldedir.

Her şeye rağmen 1982 yılı önemli bir dönüş hamlesinin yapıldığı yıldı. Nitekim bu yılda kapsamlı çözümlemeler yaptım. **Kişilik Problemi, Politik Rapor, Kürdistan'da Zor'un Rolü, Örgütlenme Üzerine** adlı kitaplar bu yılda tamamlandı. Zor üzerine olan kitap okunursa şiddete neden yönelme gereğini duyduğumuzu, bin bir çeşit gerekçeyle izah etmeye çalıştığımız görülür. Yine örgütlenme üzerine kitabı, örgütlenmenin anlam ve önemini tüm yönleriyle ortaya koyar. Politik Rapor ise 12 Eylül'ün değerlendirmesini yapmıştır. Ayrıca provokasyona yönelik geliştirdiğimiz değerlendirmeler vardır. Özellikle 1983'de yaptığımız gelişme sorunları ve görevlerimiz adlı değerlendirme vardır. Kendini dayatan kişilik, mücadeleye karşı oportünizmi, orta yolculuğu dayatmak isteyen yaklaşımlar değerlendirilmeye çalışılmıştır. Öte yandan 1982 sonlarına doğru ilkel milliyetçiliğin komplosu sonucunda, **Şahin KILAVUZ** önderliğindeki 10 kişilik bir grubumuzun katledilmesi dışında ağırlıklı olarak ülkeye taşınmayı sağlamışız. Lübnan sahasında faaliyetimiz olmakla birlikte, ağırlıklı olarak ülkenin derinliklerine yerleşmeye çalışıyoruz.

1982 kışı ile 1983 baharı, bu anlamda, Kürdistan'da yeni bir hamleye başlama hazırlıklarıyla geçer. Nitekim gruplar ve silahlar taşırılmış. Ama maalesef istediğimiz hamleyi 1983'de başlatamıyoruz. Bazı gruplarımız yakalanıyorlar. Gidiyorlar ağanın ya da muhtarın evine ve çok ucuzca yakalanıyorlar. Taktik yetmezlik kendini gittikçe açığa vuruyor. Bazı adamlarımız ilkel milliyetçiliğin kuyruğuna takılıyorlar ve bir türlü kopmak istemiyorlar. Nitekim bunların hepsinin daha sonra düşmanla bağlantıları ortaya çıkıyor. Ülkede eylem yaptırmama çabalarının etkileri bu dönemde de kendini gösteriyor. Bütün bunlara rağmen bizim hem pratik hamleyi hızlandırmak, hem de mücadele alanlarını açmak için yaptığımız çalışmalar var.

Provokasyon da faaliyetini artırmış, 1983'de Avrupa'ya dayanarak başını açığa çıkarmış. Provokatörler, Dev-Yol benzeri tasfiyeci bazı örgütlerin artıklarıyla işbirliği yaparak ve yine emperyalizme dayanarak hareket ediyorlar. Özellikle Semir (Çetin Güngör) önderlikli provokasyon dediğimiz hareket, muazzam geri çekiyor, hatta iddiası PKK'yi bir daha diriltmemecesine tasfiye etmek oluyor. Tam köprüyü geçerken, açık saldırıya girişiyor. Yani bir daha ülkeye dönmemecesine, kör düşmanın uçurduğu köprüyü biz yeniden kurmaya çalışırken, o da oradan bizi çekiyor. Provokasyonun çabalarını böyle anlamak gerekiyor.

İşte biz bu yıllarda, yine devrimci bir militan nasıl olmalıdır sorusuna karşılık vererek iddialı bir militan çizgiye ulaşmak istedik.

1983'ün sonu ile 1984'ün başına kadarki sürede kapsamlı bir toplantı daha yaptık, bu merkez toplantısıdır. Endişelerle birlikte eleştiriler de vardır. Neden mutlaka '84'ü kazanmamız gerektiğini, neden bu yılı eylemli bir yıl haline getirmemiz gerektiğini, bin dereden su getirerek, imkan ve olanakları gözden geçirerek ortaya koymaya çalıştık. Karar karar, olanaksa olanak hepsi var. Neden halen duruyoruz biçiminde değerlendirmelerde bulunduk. Bu kitap haline getirildi, oldukça faydalanabilirsiniz. İstediğimiz gibi olmasa da, 15 Ağustos Atılımı'na bu temelde ulaştık. Ama yine de ileri bir adım. Ancak sonrası daha önemli. '84'ün sonuna geldiğimizde, gerçekler düşmanın "48, olmasa 72 saatte bitiririz" dediği bu adımın sonunu getirmek için yürek yüreğe, nefes nefese işin başında durduk. 24 saat içinde bitmediysek, acaba yarın bitirebilirler mi diye endişeleniyoruz. Bunu da aştık. Bu defa üçüncü, dördüncü gün derken 1985'in başına ulaştık.

1985'in başına daha geçmeden peş peşe bazı talihsizlikler yaşandı. Sabri Ok arkadaşın da içinde olduğu bir grup komploya getirildi; yarısı şehit düşerken, diğer yarısı da yaralı ele geçti. Biz yine buradaydık; **Agit (Mahsum KORKMAZ)** da var. Bu yılı nasıl kazanacağız yönünde çok konuşarak tartışmıştık. 1985'in ilk aylarını bu paralelde yaptığımız çalışmalarla geçirmiştik. İyi haberler gelmiyordu. Yine bu kış Sason'daki çatışmada şehit düşen ar-

kadaşların haberi geldi. Gerçekten 1985'e nasıl giriş yapacağımız konusu bir muammaydı. Ayakta kalıp kalmayacağımız net değildi.

Yine bu dönemde düşman korucular kanunu çıkarmış, pişmanlık yasasını yürürlüğe koymuştur. Pratik önderlik ağır bir taktik yetmezlik içindedir. Arkadaşlar tecrübesiz olduklarından sağa sola savruluyorlar. Pek de gerillacılığın farkında değiller.

> ***"...Önderliğin oluşum tarzı, bugün ulusun oluşum tarzını belirliyor. Bakın, benim dışımdaki önderlikler neyle uğraşıyor. Örneğin, Güney Kürdistan önderliği, TC ajanlığından öteye veya onun adeta yarışı dışında herhangi bir anlam ifade etmez. Bakın diğer Kürdistanlı önderlere: Avrupa'dakiler uşaklık derdindeyken, ülke içindekilerin en değmesi, en yurtseverim diyeni ise bir zavallıdan öteye gidemiyor. Diğerleri işbirlikçilikte adeta yarışıyorlar. Teslim olmayan, düşmana karşı koyan konum bizim konumumuzdur. Yani esas alacağınız önderlik bu olmalıdır..."***

Bilindiği gibi bu yıl büyük eylem yılı olduğu kadar kayıp yılıdır da. Gerçekten iyi bir gerillacılık yapılsaydı, 300'e yakın güç vardı. Her tarafta muazzam katılım isteği vardır. Ülkede halk ayağa kalkmaya hazır duruyor. Dersim, Bingöl ve Diyarbakır'dan Botan'a kadar durum böyledir. Güney Kürdistan'da çok elverişli koşullara sahip. Fakat maalesef taktik önderlik tekrar Hilvan-Siverek direnişinde olduğu gibi ağır bir yetmezlik içindedir.

Bu kadar sağdan, geriden yaklaşım neden? Zor üzerine kitap yazılmış olmasına rağmen neden gerisi getirilmiyor. Gerilla olayına neden doğru yaklaşılmıyor? Tabii ben de gerilla üzerinde bugünkü kadar yoğunlaşmış değildim, bunu militanların kendisi yapar diye düşündüm. Çünkü benim, militanın görevini kendi görevimmiş gibi ele almam doğru olmayacaktı. Ben hareketin genel esenliğini, dış bağlantılarını, donanımını, temel lojistik ihtiyacını, kadroların temel eğitim işini yürütüyorum.

Maalesef pratik sahada oldukça geniş imkanlarla donanmış militanlarımız, hatta önde gelenlerimiz, o bilinen sağa yaklaşımlarını, yani taktik yetmezliklerini ısrarla sürdürüyorlar. Ve '85'in sonucuna doğru geldiğimizde bildiğimiz gibi hareket neredeyse yenilgiyle karşı karşıyadır. Yine bu konuda Kasım talimatı vardır. "Her türlü çizgi dışılık bozgunculuğa, tasfiyeciliğe ve her türlü kayba götürürken, çizgiye bağlılık zafere götürür" biçiminde bir değerlendirme yaptık. Baktık ki, arkadaşlarımız bu işi götüremeyecek, merkezi sahada tıkanma ve bozgunculuk var. Önderliksizlikten dolayı gerilla gücümüz habire şehit düşüyor.

Hiçbir lojistik ihtiyaca doğru yaklaşmıyorlar. Gece köyde, gündüz köyün yanıbaşında kalıyorlar. Bunu fark eden düşman, korucuları ve ajanlarını devreye geçirerek rahatlıkla avlıyor. En değerli arkadaşlarımızı bu yılda kaybettik. Gerçekten iki-üç yılda zorbela hazırladığımız arkadaşlardan ya %10'u kaldı, ya kalmadı. Bunlar PKK'nin gerçekten özlü militan ve savaşçılarıydı. Ben sanıyordumki, dağları güzel kullanıyorlar. Maalesef savaşçıların da ağır yetmezliği, taktik önderliğin hatalı tutumuyla birleşince, bu kayıplar beklenmedik bir biçimde bizim gerillayı geliştirmemizi zorlaştırdı.

Gerçek savaşçı ve gerçek komutan ortaya çıkmıyor bir türlü. Hatırlıyorum; Dersim ucuz kaybediliyor, Diyarbakır'da bir eve gidiyorlar, yatıyorlar ve sabah karga tulum teslim ediliyorlar düşmana. Botan'da köyler çevresinde grup üstüne grup şehit düşüyor. İlkel milliyetçiliğe takılan taktik önderlik bir türlü bu tutumundan vazgeçmek istemeyince müdahale ettik. Bazılarını geri çektik. 1985'i '86'ya bağlayan kış sürecinde bizim için tekrar ağır darbe yeme işaretleriyle, hareketin yeniden nasıl düzenleneceği yönündeki endişelerle geçti. Bazılarını çekmeye çalıştık. Bu gelenlerle ilgilendik. Agit'lerin bir grubu vardı. Agit çalışıyordu. Ülke içinde, kış boyunca kalmıştı. Botan'da koruculara yönelik bazı eylemler de yaptı. Fakat çatışma anında -komplo da olabilir- 28 Mart 1986 tarihinde şehit düştü.

Bizim yanımıza gelen ileri düzeydeki arkadaşlar ağır kafa karışıklığı yaşıyordu, hatta hepsi birbirini boşa çıkarma çabası içindeydi. Bir de provokasyon tekrar başını uzatmıştı. Neredeyse 3. Kongre'yi de bozgunculukla sonuçlandırıp, ülkeye yönelmemeyi sağlayacaklardı. Ülke'deki güçleri de tasfiye etmeye çalışarak tekrardan ağır bir 12 Eylül tehlikesini yaşatmak istediler.

3. Kongre sürecine yönelik kapsamlı çalışmalar yaptık. Yine provokatörlerin durumlarına oldukça soğukkanlı yaklaştık, tahrike kapılmadık. Durumlarını tek tek ele aldık. İlk defa çözümleme yöntemine o zaman başladık. Kişiyi gözüktüğü gibi yüzeysel olarak da ele almanın yetmediği, onu bütün ailesel, tarihsel, toplumsal boyutlarıyla ele almak gerektiği ortaya çıktı. Mücadelemizin, kişilikler ve yetmez kişilik özellikleri nedeniyle yenilgiye gittiğini gördük. Bu yetmez kişiliklerin aşılmadığı müddetçe mücadelemizin gelişmeyeceğine inandık. Bu açıdan çözümleme silahına başvurduk. Bu, aynı zamanda taktik yetmezliğin kaynağına inmekti.

Ama onun köklü çarelerini de 3. Kongre öncesi ve sonrasında çok kapsamlı olarak açımladık. Bu arada eğitimi de yoğunlaştırdık. Ardından daha 1986 sona ermeden ülkeye müdahale gruplarını hazırladık. Bu temelde çeşitli kanallar kullanarak kongre kararlarını ülkeye taşırmaya başladık. Orada da provokasyon var, bir türlü işler doğru ele alınmıyor. Sorumlu kıldığımız tip provokatör çıkıyor. Buradaki provokasyonla etki-tepki içinde kalmışlar. Nitekim kongre çözümlemelerini 1987'nin başlarında ülkeye taşırmaya çalışırken, onlar sabote etmeye çalışıyorlar.

1987 kışı yine bu sahada geçirildi. Benim 1 Ocak tarihli talimatım vardı. Sanırım "Komutan kimdir, özellikleri nelerdir" içerikli bir değerlendirmeydi. Artık iş, komutanı da tüm yönleriyle ele alma, nitelendirme, görevlerini koymaya kadar gidiyordu. 1987 bu anlamda, mücadele tarihimizde taktik sorunlara bizzat el attığım, özellikle de militanı ve komutanı ortaya çıkarmaya özen gösterdiğim bir yıl.

Baharla birlikte kapsamlı gruplar yolladık Mardin'e, burada yaygın eylemler ortaya çıktı. Bazıları provokasyon nitelikli olsa da, esas itibarıyla bir saldırı dönemiydi. Yani bu yılı istediğimiz gibi olmasa da, bir hamle yılı haline getirdik. Olağanüstü hal yönetimi buna tepki olarak gündeme geldi. Direnmede bir ileri yıl haline getirdik. Agit yoldaşın da anısına vereceğimiz en iyi karşılık, gerilla birliklerini ülkeye oturtmaktır, dedik. Bu temelde Dersim'e kadar gruplar yolladık. Ayrıca Serhat'a ve diğer taraflara... Yine Güneybatıya da gruplar gönderdik. Öte yandan çok köklü eğitim devreleri hazırladık. Ardı arkası kesilmeksizin eğitim devrelerini devam ettirdik. Sonuçta, 1987 yılı biraz kazanıldı ve 1988 yılına bu temelde girilmeye çalışıldı.

Kapsamlı çözümlemeler var bu yıllarda. '87'nin Mart, Nisan, Haziran çözümlemeleri var. Daha sonra Ekim ve Aralık çözümlemeleri geliştirildi. Gerçekten çok kapsamlı çözümlemelerdir. Söz konusu çözümlemelerde bu yılları kazanmak için nelerin yapıldığını iyi inceleyin.

1988'in başında çalışmalar hızını kaybetmeksizin sürdürüldü. 1988 zor bir yıldı. Düşman, bu yılı bizim için bir bitiş yılı haline getirmek istiyordu. Yine olağanüstü halin bir yıllık süreci, kendilerine göre planlıdır ve bizi bitirme sürecidir. Bazı grupları daha ülkeye yolladık. Çok zor olmakla birlikte başardık.

Aynı biçimde bu yılda Avrupa'dan bir provokasyon dayatıldı. Avrupa'dan Mahsum Korkmaz Akademisi'ne bir provokasyon dayatıldı. Ülke içinde de Botan'da büyük bir provokasyon dayatıldı. Gerilla adına halk düşmanlığı yapılıyordu. Avrupa'da zaten "açık bir darbe yaptık, partiyi ele geçirdik" deniliyordu. Bilinen o avukat vardı içinde. Zindan'da da vardı. Zindanda dayatılan ise bilinen o Şener provokasyonudur. Önderlik tam ele geçirilmeye çalışılıyor. Diyarbakır zindanı kompoloya getiriliyor ve dağıtılıyor. O giderek parti inisiyatifini tam kırıyor. Botan'da ise Hogir, en değme komplocunun bile yapamayacağı bir tarzda bizim adımıza yetkileri ele geçirerek ve bazı militanları susturarak dağıtma faaliyetini geliştiriyor. Yine Hogir'in yanısıra Metin unsuru da feodal-komplocu yöntemlere yüklendikçe yükleniyor. Sonuçta, 1988 ortalarına geldiğimizde, büyük ihtimalle düşman üst düzeyde bir kararname ile PKK'yi nefes alamaz duruma getirmek istiyor. Buna da soğukkanlı yaklaştık.

Bu durumların niteliğini daha iyi anlamaya ve kavramaya yönelik bizim de çabalarımız var. 1988 değerlendirme ve çözümlemeleri var. Hogır pratiği üzerine gidiliyor. Kampta yine büyük bir eğitimle provokasyonun iç yüzünü anlamaya çalışıyoruz. Ayrıca Avrupa'daki provokasyonun üzerine gidiliyor. 1988'in sonlarına geldiğimizde, azçok tasfiyeciliğe karşı parti kendisini korumayı başarıyor.

Tabii ki yüklenme bu temelde oldu mu, 1992, kaybedilen bir yıl olamazdı. Düşman bunu bildiği için, Suriye'ye, dolayısıyla Lübnan sahasına yüklendi; bombalayacağım diye tehdit savurdu. Buraya yönelik neredeyse savaş ilan edecekti. Mahsum Korkmaz Akademisi'nin faaliyetini bu nedenle durdurup Kürdistan topraklarına taşırdık. Bunun bir nedeni de, yaşanan ağır komuta yetmezliğidir.

Şimdi o görkemli dağlara yerleşmişsiniz. Ne diye taş gibi bir gerilla ordusu kurmuyorsunuz? Derdiniz ne? Yiyecek-giyecek, silah vb. her türlü ihtiyaçlar karşılanıyor. Yine halkımızın en fedakar evlatları savaşmaya geliyor. Fakat bizim komutan üç ayda bir yeni gelenin yüzünü bile görmüyor. Olanları da mayın tarlasında harcıyor. Öyleyse derdin nedir, orada ne geziyorsun!

Yöneticiler birbirlerini yönetim adı altında oyalayıp duruyorlar. Hatta bir de yarış yapıyorlar, "ben mi birinciyim, sen mi" diye. Daha fazla halt işlemek için mi başa geçilir veya birinci olunur? Halbuki biz burada önderlik kurumunun ne kadar taşınamaz bir yük olduğunu çok iyi biliyoruz. Ama bizimki önderlik veya yönetim deyince rahatlamayı anlıyor. Bu bayağılığı zaten çokça biliyorsunuz. Bu konuda değerlendirmeler epey kamsamlıdır.

Şimdi bu durumları yargılama sürecine alıyoruz. Yargılama, bildiğiniz gibi mahkemeye çıkarıp idam cezası vermek değildir. Daha çok kişiliklerin ne mal olduklarını, tarihi davalara sahip çıkıp çıkamayacaklarını ortaya koymak içindir. Bunlar savaşçı mı, gerilla mı, yoksa başka bir şey mi? İşte bunu anlamak ve görmek istiyoruz.

Hepinize şunu söylüyorum: Nasıl bir gerilla olunur, nasıl bir komutan olunur? Bu soruyu niye kendinize sorup da doğru cevap vermiyorsunuz?

Ortaya koyduğumuz yanlış yaklaşımlar basın-yayın çalışmaları için de söz konusudur. Basın-yayın alanları neredeyse en ağır tasfiyeci alanlara dönüştürülmüştür. Adam her türlü desteği bizden alıyor, ama tasfiyeci yayın yapıyor, sormak gerekiyor: Sen kimsin, ne cesaretle bunu yapıyorsun? Ondan sonra da kocakarılar gibi ağlamaklı bir şekilde "yardım istiyorum" diyor. Peki şimdiye kadar aldığın yardımları nasıl kullandın? Hatta kendi güdülerini konuşturmak için türlü türlü pozisyonlara giriyor. Oysa fazla bir şey istemiyoruz, görevlere doğru yaklaş diyoruz. Bunu yapmıyor, çekiniyor. Bu tipleri bu yılda da çok gördük. Adeta her birisi başlı başına bir provokatör gibi.

Tabii ki yıllar bu kişilikler sayesinde kazanılmıyor. Hepsi yeni yetmedir, sahtedir. Adam nasıl yaşayacağını, nasıl oturacağını bilmiyor, birdenbire on bin kişiye karşı komutan kesiliyor. Gerçekte ise bir merhaba demesini bilmiyor. Bakıyoruz bir ordu emrinde. Fakat bırakalım bunun emrine ordu vermeyi, iki keçi bile verilemez. Ama PKK'dir, boşluk doğmuştur, bir de istediğimiz gibi orduyu bir türlü oturtamıyoruz, işte adam da bundan istifade ediyor, çok kötü kullanıyor.

Böyle çok önder çıktı bu yılda. Basın-yayında, örgütlenmede, gerillada, diğer mücadele sahalarında, serihildanlarda bu tipler çok görüldü. Savurdukça savuruyor; parayı, imkanı harcadıkça harcıyor. İlk defa gözü açılıyor, yetki-komuta onun başını döndürüyor. Bunun karşılığı ne olmalıdır diye sorunca, bin bir bahane ileri sürüyor. Şöyle taktik yetmezlik, bilmem böyle sağcılık, şöyle kuyrukçuluk vs.

> ***"...Benim tarzım ayrı, birçoklarının tarzı ayrı. Benim olayları, olguları, ilişkileri, süreçleri ele alış tarzım ayrı, çok sayıda en değme militanlarımızın ele alış tarzı ayrı. Ama doğru olan veya halen ayakta güçlü bir biçimde duran benim tarzımdır. Benim tavırlarım düşmanı kahrediyor, ona her gün darbe vuruyor. Sizin tavrınız kolayca yenilgiye götürüyor. O zaman kendinize soracağınız soru şu: Düşmanın yenemeyeceği tavır, yenemeyeceği kişilik, yenemeyeceği savaşçılık ve yenemeyeceği komutanlık nasıl olmalı? Bu soruya gerçeklerin ışığında cevap vermelisiniz..."***

Şimdi bu yaklaşım sahipleri bizi fazlasıyla zorluyorlar. Fakat ben, örgütü zorlamamak açısından üzerlerine daha fazla sert gitmedim. Unutulmasın ki, çoğunun durumu buna benzerdir.

Yıllar nedir, biraz anlattım? Yıllara nasıl bir sorumlulukla yüklenilir, onu da anlattım? Fakat diğer taraftan sizin yaptığınıza bakın; kendi mücade-

le tarihinizi gözden geçiriniz. Bunun içinde bir kocakarılıktan başka ne var? Şikayetten, partiyi zorlamaktan, bahanelere sığınmaktan öteye bir şey var mı? Örneğin gidiyorlar evlere ve orada nasıl katledildiklerini görüyoruz. Uyarı yapıyorum: Böyle

"...Evet soruyorum; sizler neredesiniz ve nasıl aniden kendi sonunuzu getirecek kadar tehlikeli yaşamayı kendinize yediriyorsunuz? Derdiniz nedir? Böyle bir düşmana karşı insan birkaç zafer elde etmeden kolay kaybetmeyi göze alır mı? Onun için dedim ya, büyük duyarlılık, büyük tedbir, büyük örgütlülük istenir bir kişilikten. Bunu anlayın işte diyorum. Siz bunu halen neden anlayamadınız? Ben ilk günden beri böyleyim, halen de öyleyim..."

önder kadro mu olur? Ahbap-çavuşluk, fiskos yapıyorlar. Düşman ordusu senin peşinde, biraz kendini zorla diyorum. Ama onun için ahbapçavuşluk çok önemli. Ata sanatıdır, yapmazsa canı çıkar. Süper geveze, köylü, düşkün ve sorumsuz...

Dağı ne yaptılarsa, şehri de öyle yaptılar. Yani şimdi dizginleri bir bıraksak, düşman gerçekten imha edecek. En önemlisi de bu nefsinize hakim olamıyorsunuz. Kendinizi disipline etme gücünüz yok. Zavallı, hepsi kurbanlık koyun. Ölmeye geldi mi, "evet" diyorlar.

1992 yılının bu büyük başarısı, büyük zafer imkanına karşılık, eğer onlara bıraksaydık, ortaya çıkarılan zayıflıklar yüzünden kaybedebilirdik de. Gerçekten çok büyük bir tecrübem olmasaydı, çok yönlü tedbirlerle yüklenmeseydim, işler bu komutanlarımıza, bilmem önderlerimize kalsaydı, yıl sıfır olurdu. Hatta 20 yılın kazanımlarının sona erişi olabilirdi. Tamam, "biz varız, direniyoruz" diyebilirler. Her taraf böyle söyleyebilir. Ama sen nasıl varsın? Varlığını neye borçlusun? Biliyorsunuz, Güney kampı, buradan gönderdiğim güçlerin sayesinde ayaktadır. Ben olmazsam, acaba orada bir tek kişi kalabilir mi? Yani sağdan-soldan aldığımız tedbirlerle bu önlenmiştir. Bir de bütün eyaletleri besliyoruz. Birçok eyalet komutanlığı, sanıyor ki kendi gücüyle ayaktadır. Gafildir, daha nasıl yaşadığını bilmiyor, nasıl yürütüldüğünün farkında değil.

Bunlar, kendini beğenmiş sahte önderlik kuruntularıdır. Nitekim çok sayıda savaşçımız parti sayesinde ayaktadır. Ama nasıl ayakta tutulduğunun farkında olmamak yaygın bir hastalıktır. Buna ne demek gerekiyor? Savaş gerçeğini, militan gerçeğini kavrayamama, bir bütün olarak PKK'nin nasıl yaşatıldığının farkında olamama durumu neden terk edilmiyor? Yine de "ben varım, ben şöyle militanım" diyorsunuz. Gerçekten PKK'ye bağlanmak, onun çizgisinde savaşmak ve başarmak isteyenler için benim dediklerim çok ispatlıdır. Hemen hemen her yıl birkaç sefer bu ispatlı gerçekleri anlatıyorum. Gerçeklere bakarak boyunuzun ölçüsünü alın. Hayatınızı adıyorsunuz bu işe. Nitekim en son Yalçın Küçük'le yaptığım röportajda bu gerçekleri kapsamlı bir şekilde ortaya koydum. Bunun için bir kez daha çocukluğuma kadar uzandım. Çocukluğumdan günümüzdeki gelişmelere kadar nasıl geldiğimi tekrar izah ettim. Birçok yönüyle bu politik yönelimlerin açılımlarını yaptım. Felsefi boyutu kadar, onun edebi boyutuna kadar indirgedim. Biraz anlaşılsın diye. Kendimi buna mecbur hissediyorum. Çünkü kişiliklerin büyük kısmı kördüğümdür.

Adam nasıl oturup geleceğini kestiremiyor. Ülke halkını bir tarafa bırakalım, benim şikayetim ülke halkına değil. Nitekim halk iyi izliyor. İyi destek veriyor. Fakat yeni yetme kadro veya köhnemiş kadro bir bela gibi parti çizgisine gelmiyor. Kendileri ölmüş, ama aramızdalar. Yine Güney ve Kuzey Kürdistan'da savaşa katılanlar ne kadar yetmezlik içinde seyredip duruyorlar! Bazılarının geçmişi on-onbeş yıldır. Kaldı ki, insanın katılır katılmaz, doğruyu yakalaması zor değildir. Gelmişsiniz ölümüne katılmaya. Öyleyse bunun özüne, esasına inin.

Biliyorsunuz 1992 çözümlemeleri kapsamlıdır. Tekrar açmak istemiyorum. Yine başka yaptığım birçok kısa konuşma vardır. Verdiğim perspektifler de ellerinizdedir. Hepsi rapor niteliğindedir. Aslında uzatmak istemiyorum. Fakat ortaya çıkan en önemli husus; ağır bir taktik yetmezliği hemen her düzeyde yaşıyor olmanızdır.

Şimdi sizin yaşamınızı ben nasıl düzelteceğim? Biliyorsunuz ki bu iş sopayla olmaz. Ama siz adeta eğitim diye ancak sopadan anlıyorsunuz. Bakın, düşman sizi dört dörtlük çalıştırdı. Askerlikte, ekonomide vd. alanlarda habire çalıştırdı. İmha da oluyorsunuz onun ellerinde. Buna rağmen bizim özgürlük ortamımızı anlamak yerine bozuyorsunuz. Beyninizi ve yüreğinizi çalıştırmıyorsunuz. Özgürlük ortamıdır deyip şikayet üstüne şikayet, kendini yere atma üstüne yer atma olmaz. Özgürlüğü böyle yorumlayıp uyguluyorsunuz. Yanlış! Size özgür nefes alma fırsatı verdik diye, size kendinizi bulma ortamı açtık diye üzerine böyle yatamazsınız, istismar edemezsiniz! Tam tersine, "ilk defa bize kendimizi bulma şansı verildi" diyeceksiniz. "Özgür düşünme, özgür davranma imkanı ortaya çıktı" demeniz gerekiyor. Bundan büyük sonuçlar çıkaracaksınız. Yoksa, "işte bana şimdiye kadar düşman şöyle yaptı, ben de fırsat buldum aynısını başkalarına yapacağım" derseniz hiç olmaz. Bu, düşmanın bir özel politikasının veya dayattığı bir yaşam biçiminin saflarda hortlatılmasıdır.

Çözümlemelerin ne kadar kapsamlı olduğunu göz önüne getirirseniz ne demek istediğimizi veya sorunu nereye, nasıl getirmeye çalıştığımızı anlarsınız; anlamak durumundasınız. Ama gerçekten bir türlü doğruya gelemiyorsunuz. Bir düşkün kültürünüz, basit bir yaşam felsefeniz var gibime geliyor. Ufkunuz büyük değil, siyasi ve askeri nitelikte değil. Yıllardır çok kötü alışkanlıklarınız olduğu kanısındayım. Ben son değerlendirmelerinizden şu sonuca da vardım; siz daha yedi yaşındayken kaybetmeye başlamışsınız. Kendimi daha yedi yaşından itibaren çözmeye başlarken, sizlerin de yedi yaşından itibaren birçok olumsuzluğa bulaştığınızı görüyorum. Vatansızlaştırmadan tutalım köleleştirmenin her türlü biçimine kadar, kendi kişilik çözümlememde ben bu gerçeğin farkına vardım. Kendimi değerlendiriyorum; her türlü özgürlükten alıkoyan durumlara karşı ben tavır almışım? Aile ortamı, köy, kent, okul yaşantısı, TC ve her türlü uluslararası emperyalist atmosfer bana nasıl yansıyor ve ben buna karşı nasıl tavır alıyorum? Partileştirme, olumlu insanlar ortaya çıkarma; devamlı iyi, güzel ilişkiler ortaya çıkarma konularına nasıl çalışıyorum? Bütün bunları adım adım, gün gün harcadığım emekle geliştiriyorum.

"...Ben kendi ellerimle kazandım her şeyi. Büyük çabamla, büyük sağduyumla, büyük görüş ve ilişki tarzımla. Size desteğim de bu temeldedir. Size böyle bir olanak sunmakla tarihimizin en büyük armağanını sunmuş durumdayım. Başka ne kurtarır sizi? Bakın, nerelere savrulmuşsunuz? Neyi temsil ediyorsunuz? Bakın kendinize, anlam verin. Ayıp değil. Dedim ya, ben halen kendimi itiraf etmekle uğraşıyorum. Ama yenilmemişim ve halen yerimdeyim diyorum. Bir ülkenin varlığından, bir halkın kimliğinden, bir insanlığın temel özelliklerinden kaçmış değilim. Yarayı görmek ayıp değil, ayıp olan yarayı görmemektir..."

Bir böyle gelişen çabalarıma bakıyorum, bir de sizinkine bakıyorum, arada dağlar kadar fark var. Tabii o zaman, bu adam taktik yetmezliğe düşer, hatta ondan da öteye yaşam yetmezliğine, yaşam sapkınlığına kayar diye endişeleniyorum. Neden Kürdistan'da büyük adamlar ortaya çıkmıyor? Yedi yaşından itibaren ağzına-gözüne olumsuzluk bulaştırılan birinden nasıl büyük adam ortaya çıkacak? Bakıyorsun beyni her türlü inkara bulaşmış, sahtekarlık ve yalanla dolmuştur. Ruhu kapkaradır. Kendisinde iyilik, doğruluk, güzellik adına hiçbir şey yer etmiyor. Bu adam yaşamın iyisine, doğrusuna, güzele nasıl çekilecek? Hele askeri ve siyasi yaşam gibi üstün nitelikler arzeden bir savaşçı yaşam şekline nasıl ulaşacak?

Demek ki, yaptığımız çözümlemeler, bu gerçeği size göstermek içindir. Sadece kavrayış için değil, yeniden ve hatta gerekirse yedi suyla yıkayarak kendinizi temizlemek içindir. Bunu anlamak zorundasınız. Başka türlü siz hayatta kazanamazsınız. Bakın parti sizi onure ediyor. Buna layık olmaya çalışmalısınız. İki günde kendinizi iyi bir PKK'li durumuna getirdiğinizi sanabilirsiniz. Ama benim gerçeğim, bunun hiç de öyle sandığınız gibi olmayacağını ortaya koyuyor. Ben öyle PKK'lileşmedim ki, siz de ucuz PKK'lileşesiniz.

Öte yandan önderlik, bilirsiniz ki belirleyicidir. Önderliğin oluşum tarzı, bugün ulusun oluşum tarzını belirliyor. Bakın, benim dışımdaki önderlikler neyle uğraşıyor. Örneğin, Güney Kürdistan önderliği, TC ajanlığından öteye veya onun adeta yarışı dışında herhangi bir anlam ifade etmez. Bakın diğer Kürdistanlı önderlere: Avrupa'dakiler uşaklık derdindeyken, ülke içindekilerin en değmesi, en yurtseverim diyeni ise bir zavallıdan öteye gidemiyor. Diğerleri işbirlikçilikte adeta yarışıyorlar. Teslim olmayan, düşmana karşı koyan konum bizim konumumuzdur. Yani esas alacağınız önderlik bu olmalıdır. Bu önderliği eğer siz tanınmaz hale getirirseniz veya üstüne üstüne ucuz kurulursanız, tabii ki taktik yetmezlik ve giderek imhalık süreç kaçınılmaz olur.

Unutmayın ki, kolay adam olunmaz. Kolay elinize silah almak bile mümkün değil. Kürdistan'da bir özgürlük silahını ele almak onlarca yıllık çaba gerektirir. Gidin eşkıyalara, yine gidin en büyük ağaya sorun; beş silahlı kişiyi beslemek için ne lazım? Siz çocuksunuz. Tabii, sizin için önemli değil. Akıllısınız, iyi izler, iyi incelersiniz sandım. Ama o bilinci de göstermiyorsunuz. Ben iyi öğrenciydim. Tüm değerlendirmelerimde nasılını açıkladım. Halen de öyleyim. Ben bin defa düşünür sonuç çıkarırım. Ben altın değerinde konuşmaya çalışırım, ama siz anlamak istemezsiniz. Kendi kaba değerlendirmelerinizi ya da izlenimlerinizi gerçek diye dayatırsınız. Nitekim taktik yetmezlik, bu kişilik yetmezliği nedeniyledir, bunun bir ürünüdür. Dediğim gibi, adamın yıllarca işlenmemiş bir ruhu, beyni var. İnkarcı alışkanlıklardan bile kendini kurtaramamış veya kölelik kalıntılarını bile aşamamıştır. Bu kişilik nasıl savaşın komutanı olacaktır?

1992 çözümlemeleri, bir de bu kapsamda geliştirilerek, bizimkilerin neden adam olamadıklarını, neden onurlu yaşamın özgür savaşçıları, özgür komutanları olarak yükselmediklerini bütün yönleriyle ortaya çıkarmak içindir. Bütün eleştirilerime rağmen halen de düzelmeyen savaşçılara, komutanlara ve partililere destek üstüne destek sunmaya devam ediyorum. Herkes benden güç alıyor. Öyleyse herkes biraz insafa gelip dikkatli, saygılı olabilmelidir. Yaşamı ne sanıyorsunuz? Bakın benim durumum uluslararası alanda bile tartışılıyor. Beni doğru tanımaya çalışıyorlar. Ben de haydi tanıyın diyorum. Anlatmadığım ne kaldı ki? Nitekim hiç kimse kendini benim gibi itiraf etmedi. Anlamaya çalışın haydi. Anlamak için dağa-taşa bak diyorum. İşte yurtseverlik, işte özgürlük, işte mücadeleci yaşam! Takip edin. Ama hepsi ülkesine yabancı, halkına yabancı, direnmeye yabancı!

Bu adam, tabii ki öğrenemez, kavrayamaz. Açıkça kendisini dayatıyor. Fakat sende dayatılacak, yaşatılacak hiçbir yan, yer yok ki. Zayıfsın, çıkmazdasın, sınıfta kalmışsın, yılmışsın! Bu Kürt sensin işte! Yerin, yurdun yok. Adın, şanın da yok. Sen bu kişiliğinle çabuk ezilirsin, yenilirsin, kaybetmeye mahkumsun. Bu durumunla ne kadar ayakta kalabilirsin? Evet, biz bu kişilik özelliklerine karşı savaş açtık. Çünkü her gün öyle kişilikler var ki, her seferinde bir bölgeyi bitirecek kadar yetmezlik içindedir. Demek ki olmuyor senin tarzın; bitiriyor ve kaybettiriyorsun. Her gün adam harcıyorsun, ölümüne yol açıyorsun. Neymiş de direnişçilikmiş! Böyle direnişçilik mi olur! Asıl direnişçilik biraz bizim yaptığımız gibi olur. Kimse bana bir kuruş vermedi, bir silah vermedi. Her şeyi ben kendim aldım. İnsanları sürekli eğittim, savaşa hazır hale getirmek için çaba harcadım. Öyle yanlış, ucuz ve keyfi değerlendirmelerle işler yürümez. Veya yıllarca da kendini böyle dayatanlar, "vay nasıl taktik yetmezlik içindeyim, vay nasıl imhalık konumdayım ve de imhalık süreçteyim" der, gider.

Ortaya çıkan şudur: Benim tarzım ayrı, birçoklarının tarzı ayrı. Benim olayları, olguları, ilişkileri, süreçleri ele alış tarzım ayrı, çok sayıda en değme militanlarımızın ele alış tarzı ayrı. Ama doğru olan veya halen ayakta güçlü bir biçimde duran benim tarzımdır. Benim tavırlarım düşmanı kahrediyor, ona her gün darbe vuruyor. Sizin tavrınız kolayca yenilgiye götürüyor. O zaman kendinize soracağınız soru şu: Düşmanın yenemeyeceği tavır, yenemeyeceği kişilik, yenemeyeceği savaşçılık ve yenemeyeceği komutanlık nasıl olmalı? Bu soruya gerçeklerin ışığında cevap vermelisiniz.

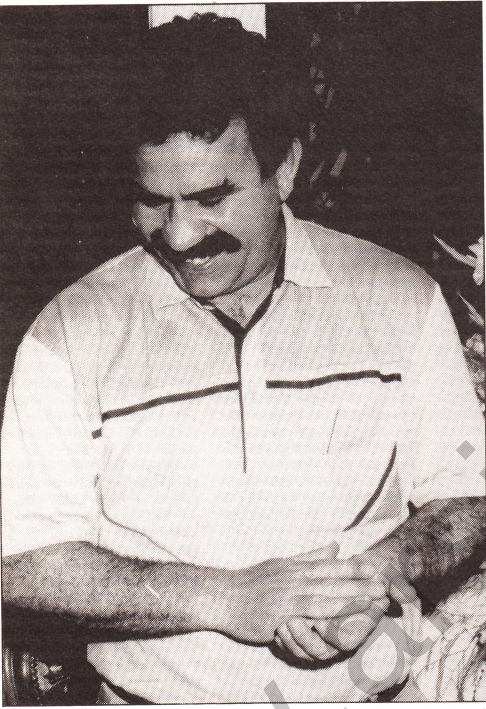
Hiç kimse dünyada benim kadar kendini çözümlemedi, gerçekliğini ortaya atmadı. Ama hiç kimse de bu kadar az anlaşılıp, az uygulanmadı.

Tamam, ölüme yatıyorsun, ama ölüm kurtarmıyor ki durumu. Bana yaşamak, başarmak gerekli. Yüzyıllardan beri kalkıyorlar, vuruluyorlar. Bu tür isyanların sonu belli. Demirel en son, "bu yirmi dokuzuncusudur, onu da yeneceğiz" dedi. Biz bunu boşa çıkarmak istiyoruz. Ama sizin direnişiniz bu konuda yetmiyor diyorum. Bu tutumun 1992'de ortaya çıkardığı sonuçlar vardır. Bizi yenilgiye götürecek özellikleri vardır. Yedi yaşından günümüze kadarki pratiğime bakın, ruhtan fiziğe kadar neler göreceksiniz. Eğer direnişte başarmak istiyorsanız, direnişin üzerine yatmayın. Kusur kusurdur. Ancak bu kusurlar giderilirse sağlama alabilirsiniz kendinizi. Örtbas ederek, çene çalarak, sağı solu suçlayarak ve böylece utanmazca yaklaşımlara kendinizi sokarak bu anlamsız durumlardan kendinizi kurtaramazsınız. Mert bir kişiliğiniz olmalı. İlk defa mert kişiliğe biz ulaştık. Mertleşeceksiniz, kendinizi doğrultacaksınız. Eğri-büğrü yürüyorsunuz her gün. Her adımınız faul, bunu doğrultacaksınız. Bu disiplinle oluyorsa disipline edeceksiniz kendinizi. Amacınızı belirleyeceksiniz. Başka türlü bu yolun yolcusu olunamaz.

Babadan kalma birtakım usullerle yaşamaya çalışıyorsunuz. Fakat başarsaydı babalarınız başarırdı. En zengini de dahil, maşalık olmaktan öteye gidememiştir. Sonuçta, kaybedilmiş bir ülke ve kaybedilmiş bir halkla ben işe başladım. Biliyorsunuz ki bundan babalarınız, atalarınız sorumlu. Nitekim kendiniz, bana ne verdiniz de, ne isteyebilirsiniz? Gerçekçi olun. Ben kendi ellerimle kazandım her şeyi. Büyük çabamla, büyük sağduyumla, büyük görüş ve ilişki tarzımla. Size desteğim de bu temeldedir. Size böyle bir olanak sunmakla tarihimizin en büyük armağanını sunmuş durumdayım. Başka ne kurtarır sizi? Bakın, nerelere savrulmuşsunuz? Neyi temsil ediyorsunuz? Bakın kendinize, anlam verin. Ayıp değil. Dedim ya, ben halen kendimi itiraf etmekle uğraşıyorum.

Ama yenilmemişim ve halen yerimdeyim diyorum. Bir ülkenin varlığından, bir halkın kimliğinden, bir insanlığın temel özelliklerinden kaçmış değilim. Yarayı görmek ayıp değil, ayıp olan yarayı görmemektir. Ayıp olan ayıbı görmemek, görüp de gidermemek ve üzerinde ucuzca yatmaktır. Ağır taktik yetmezlik içinde onu görmemek ayıptır, suçtur. Gör yetmezliğini ve aş onu! En ağır hatayı dahi işlersen telafi et onu!

Ben bu işlerle uğraştım şimdiye kadar. Öğretemedim fazla galiba. Nasıl, "biz PKK'yi yenilgiye götüren savaşçı ve militanlarız" diyorsun. Derdin ne senin? Kontra mısın? Ne hakla yenilgiye yol açacaksın? Sen başarmakla mükellefsin. Kaldı ki biz başarmanın mahkumuyuz dedik. Ama sizin, reformist anlamda bile olsa hiçbir çıkışınız yok. Düşman imhadan başka bir şey dayatmıyor. Teslim olmayı bile yeterli görmüyor.

"Başarmaya mahkumuz" gerçeği bu temeldedir. Bu gerçek sadece 1992 için değildir. Bütün mücadele yıllarının dersleri temelinde ortaya çıkarılmıştır. Fakat yeni bir yıla başlarken uygulanmamıştı. Yüzeysel, keyfi ve subjektif yaklaştılar. Oldukça ipe sapa gelmez, yeterince olmayan nedenler ve hazırlıklarla yaklaştılar. Dolayısıyla yılı sağlam yaşamadılar.

Ben kendimi her zaman gözden geçirir ve bu temelde yıla hazırlanırım. Şu anda benim kendimi hazırlama düzeyim iyidir. Nasıl? Halk beni tutuyor. Benim sözüm Kürdistan'da mutlak geçerlidir. Dost ve düşman üzerinde de geçerlidir. Bu benim hazırlığımdır, sizin değil. Aynı şeyi neden militan söyleyemiyor? İşte, Güney'de direniyorsun ama Güney'den kuşatılmışsın. Dağdakiler benzer durumu yaşıyorlar. Düşman sana ulaşmamış, ama öyle çok ahım şahım bir hareket düzeni, örgütlülük, yetkinlik içinde değilsin. Dengeler var, onları biz idare ediyoruz. O sayede varsın. Özgücünle, öz militanlığınla ne kadar kendi yaşamını planlamışsın? Kullandırma kendini.

Bütün bunları görüp de gidermek gerekir. Yoksa üzerine yatmak değil. Bazıları zaaflarını bir korku nedeni haline getiriyor ve ardından sağı solu suçlayarak kapatmak istiyorlar. Mümkün değil. Benim durumum dediğim gibi tam tersi. Zayıflığı müthiş görürüm. Sadece görmek de değil. Sıfırdan birçok değer yaratıyoruz. Bize nasıl, ne lazım? İğne ucuyla kazıyor, ona denk düşen bir çabayla sonuç çıkarıyoruz. Bizimkiler hazırı bile görmüyorlar. Mertek gibi tehlike gözüne dayanmış, onu görmüyor. PKK öngörüsünün, önderlik gerçeğinin bu yaklaşımla ne alakası var? Umarım bütün yıllara şimdiye kadar kendi yanlış tutumlarını dayatanlar bu kez 1992 sonu dersleri temelinde 1993'te doğru tutumu esas alırlar. Özellikle siz savaşçı ve militanlar, artık bazı gerçeklere doğru yaklaşım gücü gösterirsiniz. En ön cephedeki komutandan en sıradan savaşıya, yine en sıradan cephe çalışanından parti merkezine kadar herkes bu geçen yıllara biraz baksın. Olanlar neydi, ne değildi; ne doğruydu, ne yanlıştı; ne yeterliydi, ne yetersizdi; ne kaybettirdi, ne kazandırdı? Yine zafere götüren tutum nedir, yenilgiye götüren tutum nedir? Bunlar iyi değerlendirilir, kişiliğe iyi uygulanırsa, bundan sonraki yıla veya yıllara sonuç alıcı ve sağlıklı tarzda yüklenmek mümkün olur. Tabii sadece umut etmek, beklenti içine girmek olmuyor. Eğer parti önderliğinden bir şeyler anlıyorsanız, ister rica olarak, isterse emir olarak anlayın, hiç olmazsa bundan sonra doğruya ve yeterliliğe gelin. Anlayışta, kavrayışta, yaşamda güçlü bir yetkinleşmeye ulaşın. Siyasi ve askeri yaşamda kendinizi biraz silkeleyin ve sağlam temele oturtun. Niye kolay kaybedesiniz? Niye kolay bir tarzda her gün, işte görüldüğü gibi gencecik yaşta, fazla başarılara imza atmadan gidesiniz? Ben bile şimdiye kadar yaptıklarımı sıradan bir başlangıç olarak görüyorum. Henüz büyük bir savaşa girmedim diyorum.

Evet soruyorum; sizler neredesiniz ve nasıl aniden kendi sonunuzu getirecek kadar tehlikeli yaşamayı kendinize yediriyorsunuz? Derdiniz nedir? Böyle bir düşmana karşı insan birkaç zafer elde etmeden kolay kaybetmeyi göze alır mı? Onun için dedim ya, büyük duyarlılık, büyük tedbir, büyük örgütlülük isteyen bir kişilikten. Bunu anlayın işte diyorum. Siz bunu halen neden anlayamadınız? Ben ilk günden beri böyleyim, halen de öyleyim. Sözde hepiniz APO önderliğine bağlısınız. Ama APO önderliğiyle sizin aranızda ne alaka var? Hassasiyetiyle, çaba sergileme gücüyle, alınteri emeğiyle, tedbirliliğiyle ve örgütlülüğüyle büyük fark vardır. Ama benden daha fazla siz kendinizi feda etmeye varsınız. Bu çelişkiyi olumlu tarzda çözümleyin.

Madem bu kadar fedakarsınız, o halde üslupta da, özde de, biçimde de bunu sonuca götürün. İsterse lime lime olun, ama başarın. Bazı yanlarınız paramparça olup yere düşse de, sağlam yanlarınızla kendinizi sağlama alın. Yeter! Varsın bazı alışkanlıklarınız yıkılsın, varsın bazı tutkularınız yerle bir olsun. Ama geriye kalanlar gelişecek olan yanlardır. Bunları iyi korursanız, iyi gözkulak olursanız başarıya götürecek olandır.

Dikkat edilirse ben, düşmanın özel savaşı nasıl gelişiyor, 1992 yılına hangi temelde yansıdı konularını fazla açmadım. Buna gerek de yok. Çünkü biliniyor. Yine işbirlikçilerin nasıl hain olduklarına da fazla değinmedim. İhanet de oldukça açığa çıkarılmıştır. Halktan yana da şikayetimiz yok. Halkımız kendini açığa çıkarmıştır. Bir devrim için mükemmel durumdadır. Peki neye yüklendim? Savaşçıya ve militana yüklendim. Çünkü zaafımız burada. Kendime de yüklendim. Kendimi kırk kat çözümlememe rağmen yüklendim. Ben her şeye hazırım. Ama benimle yürüyecek olan yok. Verdim, yetkileri de kullanmıyorlar. Dev gibi olanak sunuyorum, ama bakmasını bile bilmiyorlar. Sıkıntı burada, yani sizde. Bunu da kendinizi sağa sola yatırarak, ağlayarak veya küserek gideremezsiniz. Bunun tek doğru yolu, adam gibi kendini eğitmek, adam gibi bu işin gerekirse itirafını yapmak, yeniden oluşumunu kendinde gerçekleştirmek ve bu doğruya varım veya bu doğruya katılabilirim demektir. Gerillaysa gerilla, serihildansa serihildan; "her türlü çalışmanın özelliklerine göre hazırım" diyebilmektir. Bir yıl eğer size bu dersi veriyorsa bu iyi bir yıldır. 1992 bu anlamda çok öğreticidir. Eğer öğrenmişseniz, bu iyi sonuçlar ortaya çıkaracak bir öğrenimdir. Ve gerçekten insan bu yılı arkada bırakıp unutmak istemiyor. Çünkü bini aşkın şehit sığdırdık bu yıla. Çok tarihi direnmeler sığdırdık. Yani en büyük direniş yılıydı. Büyük çabaları ben kendim sığdırdım bu yıla. Onun için kolay bırakmak, onun için sizin bu yılı ucuz atlatmanızı ve onun ürünleri üzerine kolay konulmanızı kabul etmek istemiyoruz. Ve bu en büyük günah, suç olur.

Bu kadar şehidin kanı üzerine, siz ucuz bir yeni yıl girişi yapamazsınız. Bu kadar büyük direnişlerin üzerine, siz ağır bir taktik yetmezlik içinde 1993'e giriş yapamazsınız. Yeni yıla iki-üç gün kalmıştır. Gerekirse bu günleri durdurursunuz, kendinizi lime lime edersiniz, ama yine de başarılı bir giriş yaparsınız. Bize hakim olan tutum budur. Biz adeta zamanı durdurmak, halkımızı ayağa kaldırmak için nefes nefese yaşama yüklendik veya eski yaşamı durdurduk. Bu temelde yeni bir yaşama yol açtık. Başka türlü namuslu yaşam nedir, insanlık onuru nedir sorusuna cevap verilemez ki. Ben de sizin gibi çok mahvedip başaramazsam yaşayamam. Ben, kendimi aldatmada imkansız bir konumdayım. Sizler hayallere dalabilirsiniz, sizler az başarıyla avunabilirsiniz, sizler sıradan bir gelişmeyle yetinebilirsiniz, ama benim ölçülerimde bunlara yer yoktur. Ben eğer düşmanın dayattığı her türlü imhayı önleyecek duruma ulaşmamışsam, bir yılı az çok kazanım yılı haline getirememişsem, gelecek umutlarıma işlerlik kazandıracak gücü hazır tutmamışsam, kendimi affetmem.

Siz böyle değilsiniz ki. Çocuk gibi, adeta elinize şeker verilse dünyalar sizin oluyor. Küçük bir başarı sizi mest ediyor. Ben şimdiye kadar yapılanları hiç de beğenmiyorum. kendimi bu temelde aldatamam. Çünkü düşmana yaklaşımım gerçekçidir. Çünkü ben yaşamı gerçekçi değerlendiriyorum. Mevcut imkan-olanakları bile kendim için bir hiç yerinde görüyorum. Beğenmiyorum. Benim için her şeyde çok yanlışlık var daha. Çok çirkinlik ve kötülük var daha. Ama siz ufak bir şeye takılıp gidiyorsunuz. Devrimci tutku böyle olmaz. Dedim ya, ufak bir başarıdan mest olmuş, kendinizden geçmişsiniz. Evet bu tür kişilikler, daha büyük hedefleri kendilerine mesele yapmazlar.

Neden böylesiniz? Aslında bu konunun çözümlemelerini çok yaptım. Bunun bir nedeni olan aile çözümlemesi yaptım. Öte yandan toplum ve tarihi de bütün yönleriyle çözümledim. Bu temel çözümlemeler ışığında yorumlayın kendinizi. Eğitimle halledilmesi gereken eğitimle halledersiniz. Pratik imkan herkes için açıktır.

Yeni mücadele yılında düşmanla uğraşacağız ve doğru savaşarak sonuca gideceğiz

Evet, bütün bu konularda oldukça ciddiyiz. Karşımızdaki düşmanla uğraşacağız. Onun bu kadar dayatmalarını kabul etmeyeceğiz. Tabii ki lafta veya kendimizi imha ederek değil, doğru savaşarak sonuca gideceğiz. Bizim dediğimiz savaşçılık budur. PKK önderliğinin başından günümüze kadar önderlik ettiği savaşçılık tarzı budur. Sizin kendinizi fedailik türünden vermenizin önderliği değil bu. Onun kendine has tarzı, kendine has yönetim biçimi vardır. Hatta kendine has her şeyi vardır. Ona büyük bir duyarlılıkla bağlı olmayı, bu temelde katılmayı bilecek ve böylece zaferi zorlayacaksınız. Yeni yıla böyle girmeye çalışacaksınız. 1992, evet bu tarih, kazanılmak kadar, kayıpların nedenleri ve diğer dersleri ışığında aşılırken, yeni bir yılın mücadele temeli haline nasıl getiriliyor? Bunu bütün geçmiş yıllara da dayanarak özetlemeye çalıştık. Bu anlamda diyoruz ki aslında her yıl, her yeni günüyle birlikte geçen yılın pratiğinde kazanılmış veya kaybedilmiştir. 1992 bu temelde kazanıldığı için, eğer öyle ciddi oynanmazsa, dersler iyi bellenir, kazanım nedenlerine tam sahip çıkılır, kaybetme nedenlerine tam giderme payı verilirse, 1993'ün kazanılması kesindir. Biz yılın kazanılması olayını böyle ele alıyoruz.

1993'e düşman da yüklenecek. Daha şimdiden hazırlıkları devam ediyor. Zaten Demirel-İnönü hükümeti bu bir yılı planlamışlardı. Bu başarılamadı. Şimdi kendilerine zaman tanıyorlar. Aslında teşhir ve tecrit olmuşlar. Gittikçe güç kaybediyorlar. Biliyorsunuz, düşman politikası altüst oluş içinde. Özel savaş yaşamın her tarafına müdahale etmiştir. Ekonomiyi, sosyal ve kültürel değerleri, siyasi kurumları tümden kullandı; hepsinin özünü boşalttı. Bu, büyük bir bunalım veya iflastır. Bu anlamda hükümet de, parlamento da kocaman bir çıkmazdadır. Bir kontrgerilla yönetimi kalmıştır ortada. Kontr-gerilla da bize karşı savaşı yürütüyor. Fakat iş kontrgerillaya kalmışsa, gerillanın da yapacağı çok şey vardır. Hükümet bu kadar etkisizken, parlamento ve diğer sivil kurumlar ise yaramaz duruma gelirken, yaşam artık gerilla ile kontr-gerilla arasındaki kavgadan ibarettir. 1993 yılı bütünüyle buraya gelip dayanmıştır.

Düşman savaşımın boyutunu topyekün olarak değerlendirdi. Yani bir anlamda özel savaşı yetmedi, yenildi. Onu daha da derinleştiriyor ve adına da topyekün savaş diyor. Topyekünden de kastettiği; Kürdistan halkı tam saflarımıza doğru kayarken, yine Türk halkında da çözülüş

başlarken, şovenizmi körükleyerek Türk halkını şovenist sloganlar altında ayağa kaldırmaktır. Düşman çözülüşü durdurmak ve Türkiye halkındaki kopuşu önlemek için bu son adımı attı. Hemen ardından bildiğimiz gibi, sivil-faşist veya kontr-gerilla birimlerinden tutalım, bizim ilkel milliyetçilerin desteğine kadar hepsini topyekün savaşa kattı. Hükümet artık her gün slogan atmak zorunda kalıyor. Mesela bugün de ne diyordu: "93'ten umutlu olalım, ufkumuzu geniş tutalım. Ferhat gibi Bolu dağlarını deliyoruz." Neden buna ihtiyaç duyuyor. Kimi burjuva basını bile, bu durumu "zoraki açılış" olarak haber yaptı. Aslında zoraki açılışın anlamı şudur: Büyük bir morale ihtiyaçları var. Onun için de Bolu dağlarını delecekler! Güya Ferhat olacaklar! "İşte biz böyle büyük işler yaparız" demeye getiriyorlar. Onun için GAP projesini dayattılar ya bize. Şimdi de yine sahte projeler dayatıyorlar, her gün yeni birini daha açıyorlar. Tıpkı Atatürk Barajı gibi. Yarın başka böyle büyük bir açılış töreni yaparlarsa şaşmayız. Nitekim Özal'ın da yöntemi buydu, Demirel de bu yöntemi sürdürüyor. Umut vermek ve böylece halkı biraz oyalayıp tutmak istiyorlar.

1993, daha yaygın olarak buna tanık olacaktır. Yani hükümetin, kontr-gerillanın görüntüsünü kurtarmak için sahte umutlar yayma havaları ve diplomasideki genel faaliyetliliği devam edecektir. Yine "PKK teröristtir, demokratikleşmek istiyoruz ama bu örgüt engelliyor" şeklindeki yaklaşımlarla Batı'daki desteğini sürdürmeye çalışacak. ABD'nin yeni yönetiminden yararlanmak isteyecektir. Öte yandan Kürt işbirlikçilerini kullanmaya çalışacak. Ne kadar başarılı olur o ayrı bir mesele. Ama esas itibarıyla yönetim kontr-gerilladadır. Ekonomi de yine bu temelde kullanılacak. Sosyal değerlere el atılacak. Özellikle din, kontr-gerillaya bağlı olarak Hizbullah maskesi altında mücadelemize karşı yöneltilecek. Dinin kullanılması devam edecek. Yine partilerin tümü içi boşalmış kontr-gerilla partileridir.

Burjuva basın-yayın, tümden kontr-gerillanın emrine girmiştir. Aynı durum sendikalarda gerçekten çok çarpıcı bir biçimdedir. Türkiye'de yapılan bir tartışmada, "basında kontr-gerillanın ele geçirmediği köşe ve sendikalarda ise kontr-gerillanın ele geçirmediği sendika başkanı kalmamış" deniliyordu. Partiler de hakeza böyle. Artık şunu fark ediyorlar: Türkiye'deki yaşamı kontr-gerilla yönetiyor. Biz daha önce de bunu söylüyorduk. Pratik olarak da ortaya çıkartmıştık. Şimdi bu doğrulanmıştır. Gerçekten Türkiye'nin yönetici gücü, topluma hakim olan veya tamamen açığa çıkartılan kontr-gerilladır.

1993, bunun böyle olduğunu netçe herkese göstereceği bir yıl olmaya adaydır. 1992 bunu oldukça açığa çıkardı, 1993 ise tamamlayacak. Tabii ki bu, Türkiye halkına getireceği bir açıklık olacak. Halk her zamankinden daha fazla gerçekleri görecek. Tercihini biraz daha gerçekçi yapacak. Bu temelde ayrışmalar beklenebilir.

Kürdistan'da işbirlikçilerin maskeleri 1992'de gün gibi ortaya çıktı. 1993'te de dürüst yurtseverlerle onların ayrışması devam edecek. Bu ayrışma hem Güney'de ve hem de Kuzey'de olacak. Yine Kürdistan halkının PKK'ye desteği artarak devam edecek. Koruculuk sisteminde çözülmeler devam edecek. Kontr-gerilla yapısı Kürdistan'da giderek daha da daralacaktır. Özel savaş birlikleri, eskisi kadar fazla kendilerini başarıyla yürütemeyecekler. Özellikle kontr-gerilla savaşımının kendine has özellikleri vardır. Bu kadar açığa çıktıktan sonra, özellikle devletin birçok kurumu eliyle kendini yürütme şansını kaybetmiştir. Bunun için teşhir ve tecriti hızlı olacaktır.

Bu anlamda halkın daha artan bir tempoda gerilla etrafında saflaşması, yine ulusal kurtuluşun serihildan etrafında yoğunlaşması, birlik ve bütünlüğün gelişmesi gerçek iken, kontr-gerillanın dayanaklarının da teşhir ve tecriti, sivil kurumların ortadan kalkması, çok az bir ajan klik dışında işbirlikçilerin de fazla etkili olamaması bu yılda daha iyi görülecektir.

"...Düşman savaşımın boyutunu topyekün olarak değerlendirdi. Yani bir anlamda özel savaşı yetmedi, yenildi. Onu daha da derinleştiriyor ve adına da topyekün savaş diyor. Topyekünden de kastettiği; Kürdistan halkı tam saflarımıza doğru kayarken, yine Türk halkında da çözülüş başlarken, şovenizmi körükleyerek Türk halkını şovenist sloganlar altında ayağa kaldırmaktır..."

En önemlisi de partinin öncülüğü ve temel mücadele biçimi olarak gerilla ordulaşması, bütün savaşımı belirleyen temel savaşım biçimi olarak rolünü güçlü oynamak durumunda kalacaktır. Gerillaya dayatılması gereken doğru yaklaşımla sıradan asker olmaktan komutan olmaya kadar içinde bulunulan ağır yetmezlikler aşılırsa, 1993 yılı gerillaması büyük adımlar atabilir. Daha şimdiden ülkenin bütün dağlık alanlarına ulaşılmış, üslenilmiştir. Gerillanın altyapısı kurulmuştur, temel kadroları oluşturulmuştur. Ülke halkının dağlara kayış yolları biraz güvenceye alınmıştır. Hiç şüphesiz zorluklar var, ama temel iyidir ve ısrarla korunursa eyaletlerin her bölgesi gerillayı çığ gibi büyütebilir.

1993 gerilla ordulaşması da ikiye-üçe katlanabilir. Biz, 1992'de bütün elverişsizliklere rağmen üç kat büyümeyi sağladık. 1993'te bunu en azından üç kat olmak üzere, beşe-ona da katlayabiliriz.

Gerçekçi bir 1993 hedeflenmesi böyle çizilirse, bu abartma olmaz. Zorlasak elli bine ulaşacak bir gerilla ordulaşmasına geçebiliriz. Bir Amed'i rahatlıkla beş bin gerillaya kavuşturalım. Dersim'i yine bini aşkın gerillaya kavuşturalım. Garzan'ı hakeza binlerce gerillaya kavuşturalım. Botan'ı rahatlıkla beşbinden aşağı düşürmeyelim. Serhed'i binlerce gerillaya ulaştıralım. Diğer bütün eyaletlerde benzer başarı sağlanabilir. Biraz kendimizi zorlasak -öyle olağanüstü de demiyorum- gerilla ordumuz rahatlıkla yirmi binden az olmaz. Elli bin civarında oluşursa bunu yadırgamamak gerekir. Yıl böyle bir hedefle kapatılabilir.

Tabii burada önemli olan sayı değil niteliktir. İyi işlemeyen elli binlik bir gerilla başa bela olur. Ama iyi işleyen on binlik bir gerilla bir milyonluk orduya bile kan kusturabilir. Hatta onu yenilgiye de uğratabilir. Burada gerillanın komuta kademesi; yönetim, üslenme, hareket ve giderek vuruş tarzı kadar kendini Kürdistan şartlarına tam uygun hale getirirse bütün gelişmeleri belirler ve başarıya da götürür.

Serihildanlar büyük rol oynayacak. 1992'de ister köy ve isterse şehirlerdeki yoğunlaşmada olsun, bütün ülkeyi kapsamıştı. 1993'te de derinliğine gelişecektir. Bütün köylerin yürüyüşü ve bütün kentlerin ayaklanması düzenlenir. Örgütlenmeler bu yıl daha rahatlıkla yapılabilir. Yalnız barışçıl değil silahlı ayaklanmalar da gerçekleşebilir.

Devlet otoritesi sarsılmıştır. Kontr-gerilla birlikleri bütün katliamlarına rağmen halkı susturamadılar. Bunun doğurduğu bir kin-öfke vardır. Onu eyleme dönüştürerek büyük ayaklanmalar yapabiliriz. Her ayaklanma dağa büyük bir çıkışla olur. Gerilla serihildanı destekler, serihildan da gerillayı. Yurt içinde olur, yurt dışına da taşırılır.

Düşman Güney'de ilkel milliyetçilerle bir tampon kuşak oluşturmaya çalışarak, bir kovma hareketi yaratmak istiyor. Bu kovma hareketini yerle bir etmeliyiz. Bazı dost güçleri karşımıza çıkarıyor. Buna karşılık biz de bu güçlerin dostluklarını sürdürmesine çalışmalıyız.

Öte yandan diplomaside de biz daha iyi gelişebiliriz. Özellikle de Türkiye'de bir hamle yaptırabiliriz. Şimdiden devleti Kürdistan'da düşürdüğümüz zor durum, Türk halkına umut vermiştir. Bu, birçok Türkiyeli devrimciye cesaret vermiştir. Bu kesimler silahlı eylemler de dahil olmak üzere, devrimci örgütlenmelere hızla yöneliyorlar.

1993'te artık gerillayı Türkiye'ye de taşırız. Özellikle kontr-gerillanın elebaşılarına yönelik eylemler esas alınmak kaydıyla gerilla harekete geçer. Devletin ekonomik, siyasal ve sosyal dayanaklarını darbeleyerek, Türkiye'de de 1993 önemli bir devrimci savaş yılı haline getirilebilir. Türkiye devrimine her zamankinden daha fazla bu temelde bir katkımız olur.

Güney halkıyla da benzer bir biçimde diyaloğu geliştiririz. Devrimci güçlerle karşı-devrimci güçler ayrımını geliştiririz. Güney Kürdistan halkını da bu sefer hem içten, hem dıştan etkilemelerle devrime daha da yakınlaştırırız.

Dış mevziler, dediğim gibi, diplomasi için kullanılabilir. Buralar destek üsleri olarak kullanılıyor. Özellikle maddi kazanım itibarıyla kullanılıyor. Yine lojistik sağlamaya devam edeceğiz.

Görülüyor ki 1993'ün perspektifleri, planlanması kazanmaya uygun. 1992'yi kat be kat aşacak bir yıl haline getirilebilir. Tabii bütün bunların temel bir şartı var: Hangi militan örgütlenmeye dayanılacak? Başta gerilla ordusu olmak üzere, kentlerdeki doğru militan çalışma, serihildan örgütlenmesi, her şeyden önce partinin öncülüğü ve merkezi gerilla birliklerinin komutanları, ayaklanmaların önderleri iyi olursa, mevcut yetmezlikleri bu eleştirilerin ışığında giderirsek, 1993'ü biz böyle büyük başarılara kavuşturabiliriz.

Dikkat edin: Madem bu kadar hazırlıklar yapılmış, bu kadar güçlükler, zorluklar çekilmiş o zaman geride bizim başarmamız kalıyor. Yani bir avuç kadronun yırtıcılığına, uyanıklığına, yine her şeyi hesaplayan ve bu konuda yeterliliğe ulaşan taktik önderliğine kalıyor. Bu görevle karşı karşıyasınız. Eğer -birkaç bin demeyelim- birkaç yüz militan bile bu temelde taktik önderlik sorununa iyi soyunursa, 1993 rahatlıkla büyük bir zafer yılı haline getirilebilir. Bunun önünde hiçbir engel yoktur. Olsa olsa tek engel olarak bizim konumumuz olabilir. Her halde engelleyici yanlarımızı da delilik ederek, kendi kendimizi tahrip edecek kadar yitirerek kaybetmenin nedeni haline getiremeyiz. Nitekim kazanma tutkularımız var. Öyleyse bu tutkuların nasıl hayata geçirileceğini iyi bileceğiz. Bu güzel bir şey; doğru ve şarttır.

Çok fırtınalı bir savaş yılına dönüştüreceğimiz '93 yılına amansız yüklenelim ve mutlaka kazanalım!

O halde roller, oynanmak içindir. Roller hakkıyla değeri verilmek içindir. Yoksa kaybetmek için değildir. Tarihi bir dönem ve bu tarihi dönemi başarıyla kapatma imkanı vardır. Buna layık ve hazır olmak gerekiyor.

Verilen söz bu temelde olur. Çok söz veriyorsunuz, kendinizi bu temelde iyice kararlaştırıyorsunuz da. Ama pratikte tersini uyguluyorsunuz. O halde sözle amaç arasındaki büyük bağlılık, sözle eylem arasındaki büyük bağlılık doğru temelde yerine getirilmelidir. Ve bu da büyük başarı demektir. İlk defa bu kadar sözümüzün adamı olma fırsatını yakalamışız. Bu, tarihte ilk defa yakalanan bir fırsattır. Şimdiye kadar yalanın sözcüsüydük, ama bu sefer doğrunun sözcüsü oluyoruz. Çok söz verdiniz, çiğnetmeyeceğiz diye, ama hep çiğnenmiş. Şimdi çiğnetmeyecek imkanı elde ediyorsunuz. Bu da dediğim gibi, çok iyi bir pratik yaklaşımla mümkündür. Bütünüyle yaşama doğru karşılığı dayatmakla mümkündür. Bu eşsiz bir fırsattır. Kullanılması durumunda kişiyi yüceltir ve Kürdistan'da ilk defa yakalanan bir fırsattır.

Bunları belirtirken, çok açık bir gerçeklikten bahsediyorum. Yoksa bir yıl değerlendirmesinin moralini artırmak için söylemiyorum. Bu şansı kullanmak için her şeyinizi ortaya koymalısınız. Yaşamınızda başarıdan başka hiçbir şeye fırsat vermeyen ne varsa onu sergilemelisiniz. Şimdiye kadar başınızda bela olan ne tür alışkanlıklarınız varsa, yere gömmelisiniz. Düşmanı yenecek ne keskinlik varsa o keskinliği göstermelisiniz. Velhasıl amacı kesin yakalamalısınız. Onun temposunu tutturan, vuruş tarzına kadar yönelen bir kişiliği sürece amansız dayatmalısınız.

"...Bu temelde geride bıraktığımız yılın şehitlerinin de anısına müthiş bağlı kalacağız. O şehitler ki, gerçekten tarihimizde en soylu direnişi gösterdiler; ölünmesi gereken yerde ölmesini bildiler. Bize böylece muazzam bir şekilde nasıl savaşılır, nasıl teslimiyet parçalanır derslerini öğrettiler. 1992 yılını kendi şahadetleri temelinde tarihe ve halka armağan ettiler, onun kazanımlarını partiye sundular..."

PKK tarihi bana bunu söyletiyor. PKK'nin önderlik gerçeği bunu böyle dile getiriyor. Umarım bütün partililer, komutanlar, savaşçılar ve dostlar doğru sonuçlar çıkararak, gerekeni yaparak, yılın üzerine böyle yürür ve mutlaka başarır.

Bu temelde geride bıraktığımız yılın şehitlerinin de anısına müthiş bağlı kalacağız. O şehitler ki, gerçekten tarihimizde en soylu direnişi gösterdiler; ölünmesi gereken yerde ölmesini bildiler. Bize böylece muazzam bir şekilde nasıl savaşılır, nasıl teslimiyet parçalanır derslerini öğrettiler. 1992 yılını kendi şahadetleri temelinde tarihe ve halka armağan ettiler. Onun kazanımlarını partiye sundular. Biz de onların bu büyük anılarına, 1993'ü ancak çok fırtınalı bir savaş yılı haline getirerek, o şahadetleri doğuran yetmezlikleri yerle bir ederek, umutlarını amansız başarı nedeni yaparak karşılık verirsek çok iyi bağlı olduğumuzu göstereceğiz. Demek ki, 1993'ün başarı temeline bir de bunu oturtuyoruz. Şahadetlerin anısına, kazanmak için her şeyimizi koyacağımız sözünü veriyoruz. Tabii bunda halkımızın büyük acıları ve büyük beklentileri de söz konusudur.

Tüm partili ve savaşçılara söylüyorum: Doğru savaşmalısın. Kendi umutlarına en iyi karşılığı vermelisin. En az kayıpla, biraz da Parti Önderliği'nin öngördüğü bir biçimle değerlere yaklaşmalısın. Nitekim halk da bu temelde PKK'yi destekliyor, hakkının verilmesini bütün partililerden bekliyor. Bu temelde verilen söz, pratikte kanıtlanmalıdır. Dostlar da daha başarılı adımlar bekliyorlar. En önemlisi de düşman bazı yönlerimizden korkuyor. Ve bazı zaafları da bize karşı kullanmak istiyor. Zaafları yerle bir ederken, onun korktuğunu başına yıkmak için ne lazımsa öyle yükleniriz.

Bütün bu sloganlar temelinde 1993'ün üzerine yürünürse, hiç şüphesiz bu yıl da her zamankinden daha fazla Kürdistan, insanlık ve buna önderlik eden PKK'nin yılı olacaktır. Şimdiye kadar yaptığımız, henüz çok kısa bir başlangıçtır. Ben kendim de bütün çabaları böyle bir başlangıç olarak değerlendirdim.

Düşman fazlasıyla insanlık değerlerinin dışında hareket ediyor. Ulus gerçeklerini kabul etmek istemiyor. Bu kadar yüklenen bir düşman olduğu bilinciyle çabaları daha da derinleştirerek karşılık vermekten başka çaremiz bulunmadığını bilelim. Kazanılan değerlerin büyüklüğünün de hangi çabalar sonucunda sağlandığını bilerek, onları daha da iyi korumalı ve güçlü kazanımlara dönüştürmeliyiz. Hele kendimizden kaynaklanan kayıp nedenlerine fırsat vermemeyi, müsamaha göstermemeyi çok iyi bilmeliyiz.

Herkes bilmeli ki, bu yıl daha iyi mücadele edeceğiz. Bu temelde görevlerimizin üzerine yükleneceğiz. Böylesine görevlerin üzerine yüklenenler, ciddi bir talihsizlik olmazsa, beklenmedik durumlar ortaya çıkmazsa mutlaka kazanırlar. Bize de kazanmaktan başka hiçbir şey ne yaraşabilir, ne de beklenebilir. Her zamankinden daha fazla biz kazanmaya mecburuz.

Bu temelde 1993'ün partimiz önderliğinde, başta Kürdistan halkı olmak üzere, onun bütün dostlarına ve insanlığa kutlu olmasını ve gerillamızın da mücadele yaşamının önemli başarılarla dolu geçmesini diliyoruz.

28 Aralık 1992

Kürdistan'da şekillenen Ulusal Meclis'in temel özellikleri, kendisini bekleyen görevler ve ulusal kurtuluş mücadelesinde oynayacağı rol

İnsanlık tarihinde meclisler, devletleşmenin temel organları olarak ortaya çıktılar. Günümüzde de var olan devletlerin temel organlarıdır. Ve ulusal kurtuluş mücadelesi veren halkların devletleşmesinde temel organları olmaya devam ediyorlar.

Bir halkın kaderini eline almasında ve işlerini yürütmesinde en yüksek organ olan meclislerin ortaya çıkması değişik biçimlerde olmuştur. Bunu halkın tarihsel gelişimi, onu çevreleyen koşullar ve mücadelesinin boyutları belirler. Ortaya çıkışını ve kurumlaşmasını, niteliğini somut koşullardan ayrı ele alırsak yanlışlara düşeceğimiz kesindir.

Kürdistan'da bir meclis mirası ve böyle bir yönetim geleneği yoktur. Gerek yabancı egemenlik, gerek aşiretçi yapı Kürtlerin merkezi bir yönetim gücüne ulaşması önünde hep engel olmuştur. Merkezi bir yönetime, meclis oluşturmaya gidilecekse bu engellerin en başta aşılması gereklidir. Gerçekleşen de budur. Özcesi bu meclis mücadele içinde doğmuş ve bu yanıyla bir devrim organıdır. Normal zamanlarda, devlet yapısı içinde yenilenen ya da yeni biçim alan bir meclis değildir. Halkın eylemi sonucu doğan ulusal meclis, doğrudan doğruya halkın devrimci eylemi sonucu açılan özgürlük alanı üzerinde yükselmektedir. Partinin öncülüğünde, gerillanın çabasıyla halkın iradesi yavaş yavaş açığa çıkarılabilmiş ve bir özgürlük alanı açılmıştır. Halk meclisleri, halk komiteleriyle düşmanın kırılan otoritesinden doğan boşluklar doldurulmaya başlanmıştır.

Yerel halk yönetim organları artık kurtarılmış bölgelerin ve ayaklanmaların gündeme geldiği bir aşamada ihtiyacı karşılayamaz. Ulus adına kararlaştırma ve yönetim organı kendisini dayatmıştır.

Tartışılmaz olan gerçek, meclis doğrudan doğruya halkın eylemi üzerinde boy verdiği ve hiçbir gücün yönlendirmesinde ve bağımlılık ilişkisinde olmadığıdır.

Ulusal demokratik devrim programının yaşama geçirilmesinin somut adımları atılmaktadır. Ulusal meclis yalnız Kuzey-Batı Kürdistan'da devletleşmenin çatısını oluşturmakla kalmayacak, dört parçayı da kapsayacak biçimde temsil gücüne kavuşturulmaya çalışılacaktır. Yerel parçalanmışlık ve dağınıklığa son verme yanında sömürgeciliğin çizdiği sınırları da tanımayan bir nitelik kazanmaktadır. Temel gücünü geliştirdiği oranda dört parçada ve dünyaya dağılmış Kürdistanlıları kucaklayacaktır. Kürt halkının çıkarlarını her alanda savunma ve vatandaşlarının haklarını koruma görevini üstlenip birleşme ve tek iradeye ulaşmanın temel organı olacaktır.

Bu yönüyle tarihsel görev ve rolü oldukça büyüktür. Tarih boyunca ulusal çapta birleşememiş ve kendi otoritelerini oluşturamamış Kürt halkının birleşmesinin güçlü zemini olacaktır. Oluşturacağı anayasa ve yasalarla halkın aleyhine olan tüm bu yapılanmalara son vermeye çalışacaktır. Kürt halkının parçalanmışlığından yabancı güçler ve sömürgeci devletler hep yararlanmış, bazı örgütleri ve feodal güçleri birbirine saldırtmış, yedekleyip halkın birliğini zayıflatmıştır. Bu olumsuzluğu gidermek için Kürt halkının tarihten gelme birbirini boğazlamasına son verme, başka devletlerle bağımsızlık ve özgürlük aleyhine girilen ilişki ve anlayışları ortadan kaldırmada önemli bir role sahip olacaktır.

İç ve dış politikanın belirlenmesi, çatısı altına giren örgüt ve kesimleri denetleme, gizli anlaşma ve ittifaklara izin vermeme gibi yetkilerle donanacaktır. Ulus adına söz ve karar sahibi, en yüksek irade gücü olduğuna göre savaş, barış, anlaşma vb. konularda esas karar sahibi de olacaktır.

Bağımsız birleşik demokratik bir Kürdistan'ın çatısı atılırken, dört parçanın demokratik, katılımcı birliği ve halk güçlerinin birbiri aleyhine kullanılmasına son vermek konusunda önemli tarihi bir adım atılmaktadır. İç çatışma ve parçalanmışlığa son verilerek güç ve kaynakların heba olması yerine düşmanlar karşısında seferber edilecektir. Bu da Kürdistan bağımsızlık mücadelesini yenilmez kılacak, kendine olan güvenini, kazanma olanaklarını ve azmini artıracaktır.

Kürt halkının dağılmış beyni, iradesi dikkate alındığında merkezi bir yönetim organının Kürt halkının doğrudan doğruya kimliğini ifade etmesinde tarihinin en büyük adımını atmaktadır. Binlerce yıldır aşiretçi feodal yapı ve parçalanmışlık birlik önünde en büyük engeli oluşturdu. Bu uzun tarihi süreç içinde ilk defa Kürt halkı bağımsız düşünce üretme şansını yakalamış ve bunu özgürlük, birlik yönünde kullanma irade ve karar gücüne ulaştırıyor. Beyni dağıtılmış, dinamikleri paramparça edilmiş, bir halkın düşünce üretme gücüne ulaşması kendini bulmasının en büyük adımıdır.

Bu açıdan ele alındığında; dar mahalli sınırları aşmış, bütün ulus adına karar gücüne ulaşmış bir yapılanmanın tarihi önemi çok büyüktür. Halkımız boynuna asılan idam fermanını düşünce ve eylemleriyle yıkmış, kimliksizliğe son vermiştir. Kendi kaderi üzerinde ilk defa söz sahibi olmakta, kendi yaşamına kendi elleriyle düzen vermektedir. Yine ilk defa diğer uluslarla aynı gelişim doğrultusuna girmekte, çağ ve insanlıkla bağlarını güçlendirmektedir.

Ulusal kurtuluş mücadelesi yürüten halkların sürgünde, yani ülke topraklrı dışında meclis ve hükümetler oluşturduğunu biliyoruz. Bu her koşulda doğru veya yanlıştır denilemez. Mücadelenin boyutu ve uluslararası gelişmeler bunu belirler. Bazen kendini sürgün hükümeti ilan edip gücü olmadığından işlevsiz kalan örnekler de olmuştur. Sürgünde olsa dahi bir otoritesi, temsil ve yürütme gücü olmalıdır. Örneğin, Filistin ulusal parlamentosu ülke toprakları dışında toplanmaktadır. Ama tüm Filistinli güçleri birleştiren, temsil gücüne ulaşan bir konumdadır. Öyle ki Filistinliler ülke toprakları dışında oldukları halde bırakalım sürgünde meclis vb. kurumları, devlet ilanına bile gitmişlerdir. Bunun doğruluğu ve yanlışlığı ayrı bir olay. Ancak halkların mücadelesinde değişik boyutlarda bunlar gündeme gelmektedir.

İlgi çekici bir örnek de Saddam yönetimini devirmek için tamamen emperyalist güçlerin güdümünde ve onlar eliyle oluşturulmaya çalışılan Irak muhalefetinin ulusal kongresidir. En son bu kongre Güney Kürdistan'da toplandı. Kongreye katılan örgütlerin (Kürtler hariç) Irak içinde kayda değer bir güçleri, kitle desteği yoktur. Ekonomik, askeri ve siyasi olarak kuşatmaya alınan Saddam yönetimini yasadışı ilan etmek, uluslararası alanda muhalifleri de Irak'ın temsilcileri biçiminde kabul ederek tümüyle gelişmeleri kontrolüne almaya çalışıyorlar.

Böyle uydu, dış gerici güçlerin güdümünde olan yapıların halkın özgürlük eylemini yönetip geliştiremeyecekleri açıktır.

Kürdistan'da oluşturulmaya çalışılan meclis ne bir sürgün meclisi ne de herhangi bir gücün etkisindedir. Tümüyle halkın özgürlük eyleminin üzerinde şekillenmekte ve şimdiden milyonlarca insanın temsilini gerçekleştirebilmektedir. Milyonlarca bilinçli, hareketli militan bir kitlenin içinden çıkmaktadır.

Güvenlik açısından nerede toplanırsa toplansın, güç ve otoritesini halktan almaktadır. Koşullar ve zorunluluk, sürgünde hükümet-meclis oluşturmayı gerektirebilir. Ancak ulusal kurtuluş mücadelesi, gelişim doğrultusu dikkate alındığında, gücüyle etkisi olmayan kurumlara fazla itibar etmemektedir.

Meclis ulusal düzeyde karar ve söz sahibi olacaktır. Yasaları da savaşın ve dört parçanın ihtiyaçlarına göre oluşturulacaktır. Ancak yasa çıkarmanın her şeyi çözmediği açıktır. Önemli olan uygulama gücü ve otoritesinin olması, yasaların yaşam bulmasıdır. Bu da mücadelenin gelişimiyle sağlanacaktır. Meclis, içinden bir yürütme organı çıkaracaktır. Hükümet ancak hükmü geçtiği yerde hükümet sayılır. Siyasal bilimin bu temel gerçekliğini dikkate alarak PKK, halk otoritesinin en güçlü olduğu Botan-Behdinan bölgesini esas alarak Botan-Behdinan savaş hükümetini planlama konusu yaptı. Mecliste otorite ve devrimin yatırım gücünü dikkate almadan hareket edecek değildir. Doğal ki amaç tüm ülkede tek iktidar ve otorite olmaktır. Ancak bu bir savaş sorunudur.

Diğer parçalarda da katılım düzeyine ve özgül koşullarına göre üyeler belirlenip gönderilecektir. Meclisin demokratik ve halkın iradesini ulusal çapta temsil niteliğine ilişkin Başkan APO bu konuya önemle dikkat çekiyor: *"... TC'nin kuruluşuna ve ilk meclisine bir göz atıldığında, tabandan bir katılımın ve halkın iradesinin yansımadığını görüyoruz. M. Kemal, Erzurum ve Sivas Kongrelerini nasıl topluyor? Temsil durumu olmayan bazı Kürt aşiret reislerini ve şeyhini atıyor ki bunlar da tümüyle devre dışı bırakılmıştır. M. Kemal kendine yakın bulduğu birkaç asker ve sivil bürokratla işleri yürütüyor. Anadolu'dan gelen Kuva-i Milliye temsilcileri de çok azdır. Onların da atamayla olduğu söylenebilir. TBMM toplama kararı, bu temsil gücü oldukça zayıf oluşumlardan çıkarılıyor. İlk meclisin atamayla olduğu bir gerçek. M. Kemal'e bağlı vali ve komutanların seçtiği, onun da onayladığı üyelerle meclis toplanıyor.*

Bu oluşumla karşılaştırıldığında Kürdistan Ulusal Meclisi'nin ne kadar demokratik ve Kürt halkını temsil ettiği daha iyi anlaşılır. Bırakalım Kürdistan'daki her ilden yeterli sayıda milletvekilini, Kürtlerin nüfusça yoğun olduğu metropollere bile milletvekili gönderilmektedir.

Normal koşullarda toplanan bir meclis olmadığını belirttik. İçinden geçilen süreç ve koşullar meclisin bileşimini belirleyecektir. Öyle barış ortamında, tüm yurttaşların sandık başına gidip, tümüyle demokratik bir biçimde oylarını kullandıkları bir seçimi yaşayamıyoruz. Düşmanın çabalarımızı boşa çıkarma ve engellemeye çalışması çoğu yerde adayların gizli kalmasını bile getirmektedir. Ancak seçim, bölgelerin özgül durumlarına göre mümkün olduğunca demokratik, halkın katılım ve eğilimi dikkate alınarak yapılmaktadır. Örneğin Avrupa alanında yoğun bir tartışma ve çalışma sonucunda onbinlerce seçmen serbestçe sandık başına gitmiş ve delegelerini seçmiştir. Ulusal kongrenin Avrupa konferansı delegeleri toplanmış ve 15 milletvekilini yine seçim yöntemiyle belirlemiştir.

Ancak böyle bir seçim savaş koşullarında olanaklı değildir. Eyalet devrim konseyleri ve halk komiteleri halkın eğilimini dikkate alarak en sevilen yurtsever, en cesur, fedakar ve bilinçli olanları, ulusal ve toplumsal düzeyi önemli oranda temsil etme, tartışma ve kararlara katılım yeteneği olanları seçeceklerdir. Bazı yerlerde de köy meclisleri, aynı nitelikte delegelerini seçeceklerdir. Özcesi mevcut koşullarda en güçlü temsil ve geniş katılımı sağlamak için mümkün olduğunca seçimler demokratik yapılmaya çalışılıyor. Koşullar dikkate alınmadan herkes sandık başına gidip oy kullanamıyor. Buna bakılarak seçim demokratik değildir denilemez. Ve kimse bu yüzden sonuçlara gölge düşüremez. Herkesin açıktan sandık başına gidemediği adayların, partilerin meydanlarda propaganda ve tanıtım yaptığı bir ortamda gelişmediği açıktır. Ancak ulusal kongre delegelerinin ve milletvekillerinin atama ile belirlendiği bir oluşumdan değil. Olağanüstü bir dönemin, devrimin meclisinden söz ediyoruz. Normal zamanların işleyiş ve biçimlerini buraya oturtamayız. Bu gerçeklik kavranıldığında ulusal meclisin son derece meşru bir zeminde oluşup üyelerinin belirlendiğini söyleyebiliriz.

Özgür bir temelde Kürt halk meclisini ulusal nitelikte toplamaya çalışacağız. Bütün Kürtlere açık olacaktır. Ülkedeki, ülke dışındaki Kürtlere, diğer parçalardaki Kürtlere açık olacaktır."

Meclisin oluşumu ulusal kurtuluştan yana bütün güçlerin katılımına açık olacaktır. Bu anlamda devrimin demokratik niteliği gereği katılımcı, çoğulcu bir yaklaşım sergilenmektedir. Tek parti egemenliği aranmamaktadır. Yeter ki sömürgeciliğe karşı olsun ve halkın çıkarları ailesel, aşiretsel çıkarların üstünde tutulsun. Böyle bir düzenlemeyle aşiret yapıları ve temsilcileri de ulusal kurumlaşma içinde eritilebilir. Bu yapıların uluslaşma ve sosyalleşme önünde engel olduğu açıktır. Ancak bunlar Kürdistan toplumunun gerçekliğidir. Kalk deyince ortadan kalkmazlar. Teslimiyetçi, çürütücü, işbirlikçi yapıların üzerine gidecektir. Yeri geldiğinde halkın desteğiyle şiddetle de tasfiye edileceklerdir. Devrim önüne engel olarak dikilmelerine izin verilemez. Ama ulusal saflarda kalanlara ulusal kurumlar kapatılmaz. Yeter ki ulusal mücadeleye katılsınlar.

Ulusal meclisin bu çoğulcu, tüm ulusal güçleri kapsayıcı niteliği konusunda Başkan APO, *"... Tek parti hakimiyeti düşünülmeyecektir. Demokratik olacaktır. Amaç ulusal kurtuluşun ilkelerine, özgürlük ilkelerine içten katılmayı da esas alacaktır"* demektir. Tüm katılımda temel ölçü bu ilkelerdir. Böyle bir ilke ve perspektif devrimin sağlıklı gelişmesi açısından da yaşamsaldır. Halkın doğrudan iradesi ve kararlara katılmasıyla toplumun dinamikleşmesi sağlanır. Her şey partiye yıkılırsa değişik sakıncalar ortaya çıkabilir.

Parti dar bir kadro örgütüdür. Ulusun tümünü bünyesine alamaz. Reel sosyalist ülkelerde de görüldüğü gibi bu örgütlerin çoğu yozlaşıp bürokratik bir yapı içinde halktan koptu ve ona yabancılaştı. Öyle ki halk bunlardan kurtulmak, başından atmak istedi. Nitekim Bolşevik Devrimi'ni gerçekleştiren SBKP kendi ülkesinde yasaklandı ve kitleler buna tümüyle kayıtsız kaldı. Yozlaşma o kadar derindi ki milyonlarca üyesi bile partiye sahip çıkmadı.

Yaşanan bu pratikleri iyi irdeleyen ve halkı esas söz ve karar sahibi yapan PKK'yi bu konuda hazırlamak konusunda Parti Önderliği'nin çabası yine büyük olmuştur. Devrim için ulusal birlik ve onun kurumlarına, bunlarla parti ilişkilerine ilişkin söyledikleri, konuyu yeterince açıklamaktadır.

Ulusal Meclis'in oluşturulmasıyla Kürdistan'da devletleşmenin çatısı da kurulmuş olacaktır. Alttan üste inşanın yanında, üstten alta doğru bir inşa da başlayacaktır. Bu meclis bir devrim meclisi olduğuna göre devrimin geliştirilip derinleştirilmesi ve diğer ulusal kurumların örgütlenmesine başlanacaktır. Devrim eyleminin kazanımlarını güvenceye alınarak hukuki bir iradeye kavuşturulacaktır. Bunun için temel yasalar, yani anayasa diğer yasalar çıkarılacaktır. Böylece ulusal ekonomi, kültür, sağlık, sanat, eğitim vb. alanlarda kurumlaşmaya gidecektir. Yaratacağı bu kurumlarla bütün ulusal güçler ve potansiyel birleştirilip tek merkezden yönetilecek ve savaş daha güçlü geliştirilerek tüm ulusun ve vatan topraklarının kurtulması hedeflenecektir.

Halk iktidarlarının temel organları olan halk meclisleri ve halk komiteleri şimdiye kadar daha çok yerel düzeyde örgütlenmişti ve bunlar eyalet devrim konseylerine bağlıydılar. Merkezi ulusal yasama ve yürütme organının oluşmasıyla yerel meclisler öncelikle kurtarılmış bölgelerden başlayarak bu en üst organa bağlanacaktır. İdari düzenlemeler, yasalar çerçevesinde bölgelerin koşullarına ve ihtiyaca göre gerçekleştirilecek, en üst organla bir uyum içinde olacaktır. Bunun biçimini ve işleyişini savaşın gelişimi belirleyecektir.

Mevcut uluslararası duruma baktığımızda halklar arası ilişkiler esas olarak onların parlamentoları ve hükümetleri aracılığıyla olmaktadır. Bunlar sınıfsal temsil düzeyi ne olursa olsun tartışmasız meşru ve muhatap alınan organlardır. Bütün anlaşmalar, görüşmeler bu organların temsilcileri eliyle olmaktadır. Bir partiyi veya örgütü değişik biçimde teşhir ve tecrit çemberine alıp devre dışı bırakmak kısmen daha kolaydır. Ama bir halk adına ortaya çıkmış ve halka dayanan böyle bir organın başına böyle bir şeyi getirmek daha doğrudur.

PKK'nin mücadele pratiğinde görüldüğü gibi yıllardır TC ve emper-

Devamı 31. sayfada

Sen yine bizimlesin Mine

ÖLÜMSÜZLEŞEREK MİLYONLARIN KALBİNE GÖMÜLDÜN!

Adı, soyadı: **Emel ÇELEBİ**
Kod adı: **Mine**
Doğum yeri ve tarihi: **Karlıova, 15.10.1965**
Şahadet tarihi ve yeri: **12 Ağustos 1992, Musabeg-Hamur-Ağrı**

Devrimdir bu. Dünyanın en köklü değişim, altüst olayıdır. Her şey çatışma halinde, yeni olan eskinin yerine geçme kavgasında. Gelişmeler çok yönlü. Beklenmedik kayıplar, kazanımlar, acılar ve sevinçler... Devrim hareketinde yer alanlar, büyük görevlerle ve bu görevlerin gerçekleştirilmesi önündeki büyük zorluklarla karşı karşıya... Ölmek ve yaşamak eşit şansa sahip olduğundan, her ikisi de garantisiz. Gerçek devrimci buna hazır olma bilincindedir. Dolayısıyla devrimcinin yaşamı, özellikle de zafer öncesinde kişisellikten uzaktır, toplumsaldır, adanan bir yaşamdır. Toplumsallıktaki özgürlüğün kapsamı bireysel özgürlüğün ihtiyacını da karşılar. Dolayısıyla yaşam devrim hareketine aittir. Bundan başka seçenek de yok. Bugün birlikte olduğun bir arkadaşını yarın kaybetmeyeceğinin garantisini veremezsin. Bu ölümler, özgür bir yaşama basamak olduğu için cesaretle karşılanır. Devrimin kazanımları büyük olduğu oranda bedeli de büyüktür... Bedellerin gerisinde bıraktığı acılar, ancak böyle çekilebilir.

"O büyük gün geldiğinde
ben kimbilir kaç yıldan beri
ebedi yatağımda
toprağın derinliklerinde
sonsuz bir uykuda olacağım..."

Her şeye rağmen bu dava uğruna ölümle kucaklaşan yoldaşlarımıza büyük değer vermek, onları yaşamımızın her anına komuta eden kahramanlar olarak görmek bizim vazgeçilmez görevimizdir. Onları kuşaktan kuşağa yaşatmak, en soylusundan bir ölümsüzlük abidesi olarak tanıtmak dokunulmaz bir olaydır. Bu, onların tartışılmaz en doğal hakkıdır. Bu hakka en büyük saygı her şeyden daha kutsaldır. Gurur duyabileceğimiz kahramanlarımıza, devrim hareketi ilerledikçe yenileri eklenir.

Daha dün birlikte olduğumuz **Mine** yoldaşımızın da şahadete ulaşarak bu yeni kahramanlardan biri olduğu haberini aldık. **Serxwebûn** ve **Berxwedan**'ın ilk emekçi şehidi olarak Kürdistan topraklarına düştüğünü duyduk. O'nunla gururluyuz. İnsanlığın soylu erdemlerini bağrında taşıyan olgun bir insandı. Yıllarca basın-yayın faaliyetlerinde kalmış, Kürdistan'a özlemi kabına sığmaz olmuştu. O'nun görülmeye değer büyük sevincine ortak olmuştuk. Karşılıklı güven ve beklentiler içinde... Ancak şahadet haberi çok erkenden geldi. Hiç beklemiyorduk. O'nun bütün çalışma arkadaşları olarak kelimenin tam anlamıyla sarsıldık. Aramızdan ebediyen ayrılışının acısını iliklerimize kadar hissettik. Bu haberin gerçekliğine istemeyerek inandık. Çünkü O'nun soylu emeklerine yakından tanık olmuştuk, böylece sevgi ve saygımızı kazanmıştı.

O, MUSABEG HALKININ YANINDAYDI...

Mine yoldaşta Kürdistan sevgisi daha küçük yaşlarda başlamıştı. PKK hareketinin ulusal kurtuluş mücadelesini ortaya çıkardığı ilk yıllarda kendisinde Kürtlük bilinci uyanmıştı. 1980'li yıllara doğru Almanya'da işçi olan ailesinin yanına gitmiş, o dönemde kendisinden büyük kardeşlerinin de politikayla uğraşması O'nun Kürdistan sorununa daha yakından ilgi duymasına yol açmıştı. PKK'nin Avrupa'da henüz örgütlü faaliyetlerinin bulunmadığı sıralarda, PKK taraftarlarının çalışmalarına O da katılmıştı. Hamburg'ta dernek bünyesinde yürütülen faaliyetlerin aktif bir çalışanı durumundaydı. 1983 yılında Semir provokatörünün geliştirdiği tahribatlar ve bazı kişilerin geri çekilmesi, Mine yoldaşın iradesi dışında mücadeleden uzak düşmesi sonucuna yol açmıştı. Hemen belirtelim ki, O, provokasyona alet olmadığı gibi, partiye karşı inancını da yitirmedi. Provokatif dağıtıcılığın kurbanı olmuştu. PKK'ye karşı sevgisini, bağlılığını, örgütlü faaliyetler içinde olmasa da korumayı ve beslemeyi ihmal etmemişti. Çevresinin çeşitli engellemelerine rağmen hep parti saflarında örgütlü olarak faaliyet yürütmenin yollarını aramıştı. Gelişmeleri takip etmekten geri kalmamış, bir gün amacına ulaşacağı yönündeki umudunu yitirmemişti. 15 Ağustos Atılımı sonrası başlayan süreçte amacına ulaşmış, örgütlü faaliyetler içinde coşkuyla yer almıştı. Ocak 1987 tarihinde dar bileşimli eğitimden sonra profesyonel faaliyetlere başlamıştı.

Mine yoldaşın çevresinden kaynaklanan engelleri aşma gücünü göstermesini, O'nu tanıyanlar büyük bir hayranlık içinde takdir etmişlerdi. Bu, kendisindeki büyük inançla, PKK'ye büyük güvenle izah edilebilir. Olgun ve sabırlı bir kişilikti. Dayanaklıydı, ağır sorunların altında ezilmeyen bir yoldaştı. Çevresinin kendisine karşı olumsuz tavırlarını sabırla göğüslemişti. İknayı temel alarak yaklaşmıştı. Nitekim Akademi'ye gitmeden önce onları ziyaret etmişti. Bir kez daha olumsuz tavırla karşılanmıştı. Önemsemedi. Moralini bozmadı. Belki üzüldü ama Kürdistan'a doğru yol almanın sevinciyle teselli bulmuştu. Önemsediği, her şeyini adadığı ülkesi Kürdistan'dı. Bir kez daha belirtelim ki, O, sabır ve olgunluğun abidesiydi. Akademi'den Kürdistan'a gidişine günleri sayılıyken, ailesine bir kez daha yazmıştı. Yakınlarını mücadeleye çağırarak kendisini anlamaları gerektiğini izah etmişti.

1987 yılında Bielefeld bölgesinde kitle faaliyetlerini yürütmüştü. Sahip olduğu olumlu özellikler kendisini yurtseverler arasında saygın kılmıştı. Onlar tarafından sevilmişti. Buradan da basın-yayın faaliyetlerine gelip çalışmalara katılmıştı. 1989 yılında Türkiye metropollerine giderek 3 ay kadar faaliyet yürütmüştü. Ardından parti talimatıyla tekrar Avrupa alanına çekilmişti. Yine görev gereği İsviçre'ye giderek oradaki

→

Mine yoldaşın Akademi'den basın-yayın çalışanlarına gönderdiği mektup:

Değerli arkadaşlar!

Bugün, Akademi alanına gelişimin 14. günü. Sizlere nasıl anlatsam, bilmem. Yaşam çok canlı ve planlı. Geldiğim günden bu yana kendimi böylesi bir atmosfer içinde buldum. Mevcut bileşimle küçük bir Kürdistan cumhuriyetini andırıyor. Her kesim ve sınıftan insanların olduğu, hemen hemen her yapının şu veya bu oranda temsil bulduğu bir ortam.

Akademi ortamına geldiğim ilk gün, Başkan ile görüştüm. Tabii o zamanki duygu ve düşüncelerimi izah etmem biraz zor. İnsanları yaşama bağlayan yüce bir insan. Kişinin kendisini en demokratik ortamda bulduğu, kendisini tekrardan ve ciddi bir biçimde gözden geçirme ihtiyacını duyduğu bir atmosfer... Kısa da olsa alan (basın-yayın faaliyetleri) sorunları üzerinde konuştuk. Tabii bu arada sizin istemlerinizi de ilettim. Ancak kesin sonucu bilmiyorum.

Yaşama adapte olmada fazla zorlanmadım. Yalnız bu alanın kendisine özgü kuralları var. Bunları bilmediğimden pratik olarak bazı zorlanmalar yaşadım, yaşıyorum. Fakat gün geçtikçe daha fazla alışıyorum. Buraya geldiğimden ancak birkaç gün sonra oradan ayrıldığımın ve burada olduğumun farkına vardım ve inandım. Başkan bile, "Nihayet kurtuldun" demekten kendini alamadı.

İlk günler daha eğitim planlaması yapıldığı için, boş geçti. Bu süremi arkadaş yapısı ile tanışma ve kaynaşma ile geçirdim. Sorunlar fazla yabancısı olmadığımız sorunlar. Küçük Başur ve Türkiye metropollerinden katılan arkadaşlar ağırlıkta. Tabii Türk olan arkadaşlar da var. Dolayısıyla bileşimin kendi içinde ortaya çıkardığı sorunlar bulunmaktadır. Ancak ortamda öylesi bir netlik var ki, kim nedir, nasıldır ve ne yapmak istiyor, bütün bunlar muğlak değil, açık ve nettir. Bu kapsam içinde herkes kendisini görüp değerlendiriyor. Bu ortama karşın bizim yetmez ve yanılgılı devrimciliğimiz kendisini sırıtıyor.

Parti Önderliği'nin çözümlemelerini bu alanda dinlemek, insana bir başka şekilde kazandırıyor. Laf olsun diye değil, gerçekten oradayken güçlü sonuçlar çıkarmadığım sonucuna vardım. Gerçi şimdilik sadece Akademi'den ayrılırken veda konuşmasını dinledim. Ortaya koyduğu sorunları ve bizden beklentilerini insan iliklerinde hissediyor. Bir değerlendirmesinde, "Siz zindan başısınız. Her şeyi kendinizde hapsediyorsunuz, buna hakkınız yok" diye bir belirlemede bulundu. Çok ciddi söylüyorum: O söz sürekli kafamda ve beni epey de düşündürdü. Parti Önderliği'nin yüceliğine ulaşmak, bağımsız beyin ve özgür kişiliğe ulaşmak demektir. Hepimiz açısından önemli olan husus burasıdır.

1 Aralık 1991 tarihinde eğitim programımız başladı. Oldukça planlı bir yaşam. Yaşamım boyunca hiçbir zaman böyle planlı-programlı, yoğun ve her adımın hesaplandığı bir pratik ve yaşam içinde olmadım. Sabah ders, öğleden sonra çözümlemeler üzerinde yoğunlaşma, akşam bireysel çalışma, çeşitli faaliyetlilik, nöbet vb. yönlü pratik içindeyiz. Herkes harıl harıl çalışma ve kendini döneme hazırlama yönünde çabalıyor.

Eğitimin ağırlığını kişilik oluşturuyor. Ülke ve değişik alanlardan gelen arkadaşların bizzat pratik içerisinden verdiği örneklerle, alan sorunları daha iyi tanınıyor ve gün yüzüne çıkıyor. Oldukça demokratik bir ortam olan Akademi, gerçek anlamıyla özgürlüğün egemen olduğu tek toprak parçası. Parti sorunlarından tutalım birçok soruna kadar hepsi dile geldiği gibi, en güçlü çözüm yolları da ortaya konuluyor. Mevcut bileşim şimdilik 300'ü aşkın. Her gün onlarca yeni arkadaş geldiği için kesin rakamı vermek biraz zor. Şimdilik ağırlıklı kesimi Küçük Başur'dan gelenler oluşturuyor.

Çalışmalar oldukça yoğun. Bir tarafta kendimizi yeni döneme hazırlama çabasındayken, diğer yandan da yapılan kadın konferansına hazırlıklara başladık. Tabii oldukça iddialıyız, özgür bir kişilik, özgür kadını yaratma noktasında. Epey yoğunlaşmamız gerekiyor. Kendimizi yenilemek, geliştirmek bizden bekleniyor, buna cevap vermek gerekiyor.

Sabah sporu ve yürüyüşü biraz beni zorladı. Bu süre içinde bir kez geri kaldım. Çeşitli askeri taktikler geliştiriyoruz. Ben yabancı olduğum için yer yer izlemek, kavradıklarımı da uygulamakla yetiniyorum. H... arkadaş ile aynı bölükte yer alıyoruz. Açık söylemek gerekirse hiç de askere benzemiyor. Zaten kendisine bu konuda çok da eleştiri gelmektedir. Askerleşmede fazla iddialı da değil gibime geliyor.

Oluşturulan eğitim komisyonları içinde ben de görevlendirildim. Bugün ilk dersimi verdim. Epey zorlandım diyebilirim. Fazla güçlü olmadı. Sesim, ancak bana ve divandaki arkadaşlara yetti. Tabii birkaç gün sonra bir dersim daha var. Bunda daha da iddialıyım.

Havalar epey soğumaya başladı. Kar yağdı bile. Gerçi onun ardından bir güneş tüm karları eritti. İsrail-Filistin çatışmaları, silah ve bomba sesleri ile duyuluyor. Uzak da olsa bazen insan kendisini bir çatışma ortamında hissediyor.

Özel sayıyı (1991 tarihli Serxwebûn Özel Sayı kastediliyor) bekledik, fakat bir türlü buraya gelmedi. Tahminime göre şimdiye dek bitmiş olması gerekiyordu. Yine de bekliyorum. Tabii diğer sayıları da merak etmiyor değilim, ama özel sayı bence önemli.

Bir arkadaşla konuşurken, "Ben yayınlanması için yazı göndereceğim. Kürdistanlı yurtsever gençliğe yönelik olacak" dedi. Ortak yazmamızı söyledi. Fakat ben, "Basın-yayın birimine ülkeye yöneliş çağrısı yapacağım" dedim. Bu mektubum aynı zamanda böyle bir çağrıyı da içerir. Artık belirleyici olan koşullardır. İnsan bazen düşünüyor da, tüm arkadaşlarla tekrar bir arada olmak için... Tabii bu alanda olursa bir anlam kazanır diye düşünüyorum. Ama şimdilik işlerinizin çok yoğun olduğunu sanıyorum. Bahara belki görüşürüz.

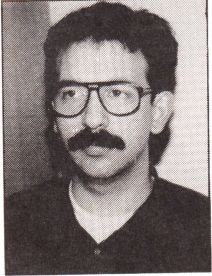
Tüm arkadaşlara hitaben yazdım bu mektubu. Bileşim olarak kalabalık olduğunuz için isimlerinizi tek tek yazmadım. Eğer böylesi bir teşebbüste bulunursam arada isim unutabilirim, bunu da istemiyorum. O nedenle her arkadaş okurken kendisine, toplu okursanız hepinize hitap ettiğimi kabul edin.

Mektubumu sonuçlandırırken, tüm arkadaşlara en derinden saygılarımla üstün başarılar dilerim.

Mahsum Korkmaz Akademisi
Şehit Ahmet Tekme Eğitim Devresi
öğrencilerinden Mine
7 Aralık 1991

İhanete karşı bağımsızlığın büyük sembolü Hüseyin yoldaş

BÜTÜN İNSANLIĞIN ÖZGÜRLÜK KAHRAMANIYDI

Adı soyadı: **Hüseyin ÇELEBİ**
Kod adı: **Muzaffer, Sadun**
Doğum yeri ve tarihi: **Hamburg (Almanya), 1967**
Şehit düştüğü tarih ve yeri: **12 Ekim 1992, Güney Kürdistan**

Bir parçamız daha düştü toprağa. Ağırlığını, büyüklüğünü iliklerimizde hissederek... Acısı gururlandığımız kadar derin. Tüm hazırlığımıza rağmen bu denli erkenden oluşunu kabullenemedik. Yaşamalıydı bu parçamız, hem de mümkün olsa, devrim yaşadıkça.

Yaşadığımız yeryüzünde kötülüğü temsil eden kişiliklerin yanısıra, çok soylu özellikleri kişiliğinde toplayıp bunları insanlığın hizmetine koşturanlar da sayısızcadır. Bu kişilikler çoktur da, ya duyulmazlar ya da hizmetleri için elverişli ortam bulamazlar. Kürdistan ise artık bunun elverişli ortamına sahne olarak kahramanlar diyarına dönüşmüştür. Bu kahramanlar ki, her türlü anlatımın çerçevesini aşan yiğitlerdir. Yazmak, tanıtmak zor oluyor, eksik kalıyor. Bırakılan izler, tasvir gücünü aşıyor. Bu konuda teselli eden, ne kadar saygıyla ansak yine de yeterli bulmadığımız bu kahramanların yarattığı somut eseri görüyor olmamızdır.

Geçtiği yollarda, uğraş verdiği sahalarda, tanıştığı insanlarda silinmez izler bırakan **Hüseyin**'i kim anlatabilir? Kim O'nun hakkında anlattıklarından tatmin olabilir? Bunda kim kendisine güvenebilir? 20 Aralık 1992 günü Giessen'de yapılan Ulusal Meclis Konferansı'nda "Hüseyin ÇELEBİ" adı geçtiğinde salondaki herkes nasıl ayağa kalkmış, "Şehit namirin!" sloganıyla nasıl anmıştı? O an Hüseyin'i tanıyan herkesin gözleri nasıl yaşarmış, yürekleri nasıl acıyla dolmuştu? Yakından tanımayanlar bile nasıl etkilenip duygulanmıştı?

İşte bu büyük insanı yazmak zor. Duyulan sevgi ve saygıyı ifade etmek imkansız. Ne kadar yüceltilse, ne kadar soylu sıfatlara layık görülse, yine de o anlatılamaz kadar büyük bir insan.

Sadece Kürdistan halkının değil, insanlığın yiğit bir neferiydi. Gerçek bir enternasyonalisti. Başka halkların mücadelesinde yer almış değildi, kendi halkının öz davasının görevlerini omuzlamıştı. Buna rağmen O'nun taşıdığı soylu enternasyonalist özellikler, çok az insanda bulunabilecek özelliklerdi.

Almanya'da yaşama gözlerini açmıştı. Aslen Karakoçanlı'ydı. 1967 yılında doğduktan 7 yıl sonra, yani 1974 yılında Irak devleti tarafından katledilen Güney Kürdistan halkı için yapılan bir dayanışma yürüyüşüne babasıyla birlikte katılmıştı. Fakat 18 yıl sonra ise, 1974'lerde katliama neden olan Güneyli işbirlikçi güçler bu kez O'nun Güney Kürdistan'da şahadetine neden olurlar. 7 yaşında Güney halkı için Irak sömürgeciliğini protesto eden Hüseyin, daha sonra büyüyor, mücadeleye katılıyor ve en son olarak görev gereği Güney Kürdistan'a gidiyor. İlkel milliyetçilik, aynı Hüseyin'e yer vermek istemiyor; TC'nin dayatmaları doğrultusunda O'nu kovmak istiyor. Hüseyinler, "burası da Kürdistan'dır" deyip ilkel milliyetçiliğin, dolayısıyla Türk sömürgeciliğinin dayatmasını reddedince, uluslararası emperyalist desteğin de sağlandığı bir karşı-devrimci saldırı başlatılıyor. Bu ortak saldırıya karşı kahramanca direnişte Hüseyin yaralanıyor. Daha sonra ilkel milliyetçiliğe bağlı peşmergeler tarafından yakalanıyor ve bu yaralı haliyle bir uçurumdan aşağı atılıyor. Çok acı ama bir o kadar da gerçek. Henüz 7 yaşında Güney halkı için Avrupa'da yürüyen Hüseyin, Güney halkının temsilcileri olduklarını söyleyen Talabani ve Barzani'nin sayesinde böyle bir sonla karşılaşıyor.

İşte dünyada kabullenilmesi en zor olan bir olay. Bir tarihin en çarpıcı ve de çok acı bir gerçeği. Bağımsızlığın teslimiyetle, direnişin ihanetle tarihi hesaplaşması. Yaşamaya hakkı olanla olmayanın en yalın gerçeği...

Annem yazdırsın mezar
taşlarıma adımı
Getirsin, gelsin beni örten
Topraklara sürsün yüzünü
İlkin ilkin akan gözyaşlarını
Coşup kaynayan içinin acısını
Saçlarına ak düşmeden
Bebelerin olup baba demeden
Torunların olup dede demeden
Sana kurşunlar sıkılırken
Senin yanında olsaydım
Siper olsaydım
Kurşunların önüne geçseydim
25 yaşında kanlı Kürdistan
dağlarına
Çiçek gibi ekildin
Ruhun şad olsun
Yerde yatma, Nur'da yat
Mekanın cennet olsun
Ruhuna el fatiha
O çok sevdiğin topraklarda
SEN
Rahat uyu büyük insan
Biricik evladım Hüseyinim

Annen Fehime Çelebi

Bunun için Hüseyin'i, bağımsızlığın ihanetle olan tarihi hesaplaşmasında ölümsüz bir sembol olarak anacağız...

Hüseyin'in erkenden politikayla tanışmasında ailesinin yurtsever olması etkili olmuştu. Babası, Dersim'in büyük bir katliamı yaşadığı 1938 yılında doğmuştu. 1959 yılında yurt dışına çıkmak zorunda kalmış ve birçok devleti dolaşmıştı. Elbette bunun nedenleri vardı. İşte yoldaşımız kendi ülkesinden uzak alanlarda doğup büyüdüğünün farkında olarak daha küçük yaşlarda arayışlar içine girerek araştırma yapmıştı. Farklı bir kültür ortamında büyümüştü. Saflara katıldığı ilk yıllarda kimi sohbetler sırasında, *"Benim bir yarım Kürt, diğer yarım da Alman"* diyordu gülerek. Daha çok Almanca konuşuyordu. Türkçe'yi sonradan öğrenmişti. Marksizmi ise Almanca kaynaklardan araştırarak kavramıştı. Nitekim güçlü bir bilgi birikimi vardı. Sosyal ve kültürel olarak gelişkindi. Başka kültürlerin etkisi altına girmek yerine, bu kültürlerden bütün olumlu öğeleri kişiliğinde toplayan ender kişiliklerden biriydi.

Henüz partimizin örgütlü faaliyetlerinin yürütülmediği yıllarda Alman Komünist Partisi'ne üyelik kaydını yaptırarak, bir Kürt olarak çeşitli faaliyetlere katılmıştı. Daha sonra ise PKK'yle tanışma fırsatını yakalamıştı. Kürdistan gerçekliğini kavradığı oranda, bunu tanıdığı Alman çevresine de götürmeye çabalamıştı. Üyesi bulunduğu komünist partisine ise Kürdistan sorununu gerçek boyutlarıyla neden kabullenmediğini dayatmaktan geri kalmamıştı. Tartışmacı ve girişkendi. Ne istediğini bilen ve bunu oldukça da güçlü ifade edebilen özelliklere sahipti.

Ulusal kurtuluş mücadelesine ilk katkılarını dış ilişkiler faaliyetinde sunmaya başlamıştı. Yabancı dostlarla yapılan görüşmelerde tercüman olarak bulunduktan kısa bir süre sonra, parti yetkililerinden aldığı perspektiflerle görüşmelerin yürütücü taraflarından biri konumuna ulaşmıştı. Almanca anlatımındaki yetkinliğinin yanısıra, gittikçe Türkçe anlatıma da hakimiyet sağlamıştı. Türkçe diline ilişkin bir anısını şöyle anlatmıştı: *"Kutlama gecesinde bir Alman dost konuşma yapıyor sahnede, ben de tercüme edecektim. Bazı yerlerde çok zorlanıyorum. Tercümenin bir bölümünde 'sıkışmışlıktan' bahsedeceğim, ama bir türlü bu kelime aklıma gelmiyor. Sıktığım yumruğuma bakıyorum ama yine de hatırlayamıyorum. Sahnede olduğumuz için kimseye sorup öğrenme*

fırsatım da yok..." Bu anısını yine partinin bir kuruluş yıldönümünün kutlanacağı salona doğru giderken dile getirmişti. Coşkuluydu, neşeliydi, moral akan bir ırmaktı.

Birkaç yıl Almanya'nın Hamburg şehrinde dış ilişki faaliyetini sürdürmüştü. Bu faaliyette oldukça aktifti. Başarılı bir pratiğin sahibiydi. Hızla kavrıyor, gelişiyor ve daha o dönemde büyük bir gelecek vaat ediyordu. Bu süre içerisinde tüm kişisel bağlarını kopararak profesyonel devrimciliğe başlamıştı. İnançlı ve kararlıydı. O'nun bu yönelimi sıradanlığın çok ötesinde soyluydu.

1987 yılında Hamburg alanından Köln'e geçerek Kürdistan Komite'de faaliyet yürütmeye başlamıştı. Toplantılar, görüşmeler, daha değişik çalışmalar için alandan alana koşturmuştu. Avrupa alanı olsa da, aç kalmış, susuz kalmış, uykusuz kalmıştı. Bütün bunlar, yılgınlık bir yana, kendini çelikleştirmiş, çalışmalarında yetkinleştirmişti. Oldukça politikti. Gelişmelere yerinde karşılık verebilen, olası durumları hesaplayabilen bir öngörüye sahipti. Muhataplarının nabzını yakalayabilen, koşulları dikkate alan ve böylece

←

kitle faaliyetlerinde yer almıştı. Basın-yayın faaliyetlerinde kendisine ihtiyaç duyulunca tekrar geri gelmişti. Göz nuru ve beyin gücüyle Serxwebûn, Berxwedan, kitap, dergi vb. yayınlar için büyük emekler harcamaya başlamıştı. Kimi zaman 48 saat uyumadan işlerin geliştirilmesi için çabalamıştı. Bunca çalışmaya, dolayısıyla yorgunluğa ve uykusuzluğa rağmen yakınmamıştı. Yeni gelen arkadaşlarına yardımcı olmaya çalışmış, onları yetiştirmek için eğitmişti. Bunu da büyük sabır gücü ve olgunlukla başarmaya çalışmıştı. Kendisinden şikayetçi olan çıkmamıştı. Bunun bir sonucudur ki, şahadet haberi geldiğinde bütün çalışma arkadaşları iliklerine kadar acı duydular, kabullenmekte zorlandılar, O'nun soylu özelliklerini anlata anlata bitiremediler. O'nun şahadetine bağlı kalmanın gerekleri üzerine tekrar tekrar yoğunlaştılar.

Oldukça alçakgönüllüydü. Sorunsuz bir yoldaşımızdı. Çevresiyle kaynaşan bir insandı. Ertelemecilikten uzak dururdu. İşleri zamanında yapmak, kendisine en doğal görev sayardı. Kendini tümden çalışmaya verirdi. Diğer yandan ise yüreğinde Kürdistan sevgisi beslerdi. Bu sevgi, bu bağlılık, bu inanç ve bu kararlılık O'nun temel güç kaynağıydı. O'nu adeta bir sabır taşı yapan, olgunluğun zirvesine çıkaran temel gerçekler bunlardı.

Emeğe saygılıydı. Bilinçli bir emeğin sahibiydi. Neyi ne için yaptığını bilendi. Bunu çalışma arkadaşlarına da anlatır ve böylece onları doğru bir emek gerçeğine ulaştırmaya çalışırdı. En zor işleri üstlenerek, hiçbir fedakarlıktan kaçınmazdı. Fedakarlık, yaşamının doğal bir parçasıydı. Pratik işlerde de yardımlaşmak, moral vermek O'nun belirgin özelliklerindendi.

Uzun yıllar yayınevi çalışmalarında yer almıştı. 1991 yılında daha bir coşkuluydu. Kürdistan'a gideceği müjdesini almıştı. Yedeklerin yetişmesi ve bazı yayın çalışmalarının sonuçlandırılması ardından, O'nun hayali gerçekleşecekti. Bu gidişi erkenleştirmek için, önündeki görevlere her zamankinden daha fazla azimle sarılmıştı. Çünkü kendisindeki Kürdistan hasreti en dayanılamazındandı. Bu hasreti dindirmek için, çok özlediği vatanıyla kucaklaşmak için emeğine emek katıyordu. Akademi'ye gideceği haberine öylesine sevinmiş, öylesine mutlanmıştı ki bir türlü hayalinin gerçekleşeceğine inanamıyordu. "İnanamıyorum" diyordu, "ancak oraya gidersem, her şeyi gözlerimle görürsem inanabilirim." Biz de O'nun adına sevinmiş, coşkusuna ortak olmaya çalışmıştık. Nitekim, o böyle bir müjdeyi hak etmişti. Artık yıllardır uzak kaldığı ülkesiyle kucaklaşmasının zamanı gelmişti.

Birkaç yıl boyunca mücadelede şehit düşen arkadaşların anısına hazırlanan yazıların dizgisini yapmıştı. Acı duymuş, gurur duymuş, saygı duymuş, onların yolunda yürümeyi önüne görev olarak koymuştu. Akademi'ye gitmeden önce 1991 yılında hazırlanan **Serxwebûn Özel Sayısı**'nın bütün yazılarının dizgisini ve sayfa biçimini tek başına yapmıştı. Çok az uyumuş, hiç dinlenmeden özel sayının çalışmalarını yürütmüştü. Bu O'nun yayınevindeki son çalışması olacak, ardından Akademi'ye gidecekti.

"Kalmamış olsa da
şu dünyada mezarım
hatırlayıp tek canlı
gelmese de başucuma
o müjdeyi ben
doğadan alacağım..."

Mine yoldaşın iple çektiği gün gelip çatmıştı. Özel sayı sonuçlanmış, artık beklemeye hiç niyeti kalmamıştı. Artık gidiş hazırlıkları başlamıştı. İnsan ancak o kadar coşkulu ve mutlu olabilirdi. Kasım 1991 tarihi O'nun için o güne kadar yaşamadığı bir dönem olmuştu. Coşkulu, sevinçli ve hüzünlü bir vedalaşmayla kendisini Kürdistan'a doğru yolculamıştık.

O'nu artık Mahsum Korkmaz Akademisi'nde görüyoruz. Son 70 yılın en şiddetli kışının yaşandığı ve metreleri aşan karın bembeyaza kapladığı Bekaa Vadisi'ne ulaşmanın heyecanı içindeyken hatırlıyoruz. Sevinçten gülen gözleriyle çevresini süzerken, yeni yeni duygularla coşarken düşünüyoruz.

Artık O, Akademi'nin umut vaat eden öğrencileri arasında siyasi ve askeri eğitim gören bir askerdir. Ders veren, ders gören; çevresine öğreten, çevresinden öğrenen bir militandır. Arkadaşlarını çok seven, arkadaşlarınca çok sevilen bir komutan adayıdır. Soğuk ve karlı kış günlerinde çadırların loş ışığında okuyarak yoğunlaşan, nöbet saatlerinde büyük duyarlılık içinde silahına sımsıkı sarılan bir savaşçıdır. Şehit Ahmet Tekme ve İktidara Yürüyüş eğitim devrelerinde iz bırakan say-

sonuca ulaşabilen bir pratiğin sembolüydü.

1988 yılının ilk aylarında Almanya devletinin partimize karşı giriştiği operasyonlar sonucu O da tutuklananlar arasındaydı. Politik kişiliğiyle takındığı tutum, gösterdiği kararlılık Alman cezaevi yönetiminin de dikkatini çekmiş ve bu nedenle kimi zaman özel uygulamalara tabi tutulmuştu. Yine bu süre içerisinde diğer tutuklu arkadaşlarıyla her türlü engelleyici zor uygulamalarına karşı direnmiş, bunun için gerçekleştirilen açlık grevi vb. eylem türlerine katılmaktan geri kalmamıştı. Parti tavrını en kararlı şekilde temsil etmekten çekinmemişti. Duruşmalarda da net tavrın sahibi olmuş, güçlü savunmalar geliştirmişti. Bu özellikleriyle diğer politik tutuklu arkadaşlarının da büyük takdirini kazanmıştı.

1990 yılının ilk yarısında diğer bazı arkadaşlarla birlikte tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı. Tutuklanmadan önce yürüttüğü faaliyetlere geri döndü. Dış ilişki faaliyetlerinin yanısıra yabancı dillerde yayın yapan Kurdistan Report dergisi çalışmalarında üst düzeyde sorumluluk üstlendi. Bu süre boyunca Avrupa'daki basın-yayın faaliyetlerimizi yönlendiren Yazı Kurulu'nun içinde yer aldı. Böylelikle yoğun bir faaliyetlilik sürecini yaşadı.

1991 yılının Temmuz ayında Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gitti. Bu dönemde Türkiye'deki cezaevlerinden çıkan birçok arkadaş Akademi'de hazır bulunuyordu. Mücadelenin bütün sahalarına dayatılan doğru devrimci çizgi, cezaevi pratiğine de dayatılmıştı. Bu aynı zamanda kökleri cezaevlerine kadar uzanan bir provokasyonun boşa çıkarılması yönünde gerçekleştirilen bir müdahaleydi. Bu amaçla Akademi'de PKK Zindan Konferansı'nın yapılması kararı alınıyordu. Hüseyin yoldaş da, Almanya'da geçirdiği tutukluluk süreci nedeniyle konferansın doğal delegesi durumunda olur ve konferansın çözümleyici geçmesi yönünde katkılar sunar.

Bu konferansın ardından başlayan Şehit Ahmet Güler Eğitim Devresi'nde Şehit Hasan Takımı'na temsilci olarak atandı. Olumlu özellikleriyle hem Akademi genelinde ve hem de takımında sevilen-sayılan bir konuma ulaştı. O'nun eğitim devresinde gösterdiği yararlılıklar küçümsenmeyecek düzeyde olur. Birçok ders komisyonunda yer almıştı. Vereceği derslere güçlü hazırlanır ve yapının aydınlanmasına büyük katkı sunardı. Bütün yapı, O'nun verdiği derslerden memnun kalırdı. Hem öğretmen, hem de öğrenci pratiğini en güçlü şekilde sergileyen arkadaşlardan biri olmuştu. Avrupa'da doğup büyümesine rağmen, kamp koşullarından olumsuz etkilenmedi. Askeri olarak da gelişme gösterdi. Yıllardır mücadele zorluklarını yaşamış bir militan gibi kamp koşullarına adapte olmuştu.

Eğitim devresi henüz tam sonuçlanmadan Kasım 1991 tarihinde Güney Kürdistan'a gitti. Akademi pratiğinde gösterdiği başarı nedeniyle Parti Önderliği'nin talimatı üzerine Haftanin kamp yönetimine alındı. Orada bulunan yeni savaşçıların eğitim sorunlarıyla ilgilendi. Yine kampa giden yabancı ziyaretçileri ve gazetecileri de karşılayarak, o büyük iknacı özelliğiyle gerçekliğimizi anlatmaya çalıştı. Yoğun faaliyetlilik süreci burada da devam etti. Yorulmak nedir bilmedi. Nitekim O'nun peşinde olup aradığı, koşulların zor olduğu sahalarda mücadele etmekti. Akademi'de bulunduğu dönemde Avrupa'ya dönmeye istekli olmadığı, sıcak savaş cephesinde yer almak istediği yönündeki önerisini Parti Önderliği'ne sunmuştu. O, bu göreve kendisini hazırlamıştı.

Haftanin kampında tifo hastalığına yaklanmış, bu nedenle de çok da kilo kaybedip fiziki olarak zayıflamıştı. Fakat O, bir yandan bu fiziki rahatsızlığına karşı mücadele halindeyken, diğer yandan üstlendiği görevlerini başarma azmi ve kararlılığını elden bırakmamıştı. Çünkü O gerçek bir militan, bütün yaşamını ülkesinin ve halkının kurtuluş davasına adayan bir kahramandı. Her koşulda ve her zorlukta kararlılığı esas alan, bunun başarısı için hiçbir fedakarlıktan çekinmeyen bir PKK'liydi.

Ekim 1992 tarihi, Kürdistan'da bağımsızlık ile ihanetin tarihi bir hesaplaşmaya girdiği bir kesittir. Kürdistan ihanetin birçok çeşidine tanık olmuştu, ancak böylesine iğrenç olanını ilk defa görecekti. Bütün halkımız bundan utanç duydu, bunu alnına sürülmek istenen en karasından bir leke olarak tanımladı. Emperyalizmin ve sömürgeciliğin gayrımeşru çocuğu olan "Kürt Federe Devleti"nin nemenem bir oluşum olduğu, tarihimizin bu sayfasında en yalın biçimiyle gözler önüne serildi. Bu oluşumun ilk kurşununu, Kürdistan halkının gerçek kurtuluş davası temsilcilerine sıkması hiçbir şekilde unutulmayacak bir ihanet girişimidir. Bunun ne anlama geldiği konusunda genişçe yazıldı, yorumlandı.

Ekim ayında bir yanda böylesi bir iğrenç ihanet yaşanırken, diğer taraftan görkemli direnişler yaşandı. Kürdistan terk edilmedi. Kahramanlık örnekleri tarihin sayfalarına geçirildi. Halkımızın onuru temsil edildi, bağımsızlık ve özgürlük bayrağı yere düşürülmedi. Kan ve can pahasına da olsa ihanete geçit verilmedi. Bundan sonra da verilmeyecektir.

İşte Hüseyin yoldaşımızı bu noktada değerlendiriyor ve O'nu bu temelde soylu bir mertebeye oturtuyoruz. O, bu kahramanca direniş içindeyken, halkımızın bağımsızlık mücadelesini kararlıca savunurken yaralandı. Diğer bazı yoldaşlarıyla birlikte uygun bir noktada korumaya alındı. İlkel milliyetçi güçler yaralı yoldaşlarımızı yakalarlar. Bunlar arasında Hüseyin yoldaş da vardır. En gözükara bir biçimde yaralı yoldaşlarımızı katlederler. Hüseyin yoldaşı ise bir uçurumdan aşağı atarlar.

Hüseyin yoldaşımızı kaybettiğimiz tarih, 12 Ekim 1992. O'nun aramızdan ayrılışı büyük bir kayıp olmakla birlikte, büyük bir değer olarak da kazanımımızdır. O'nun büyüklüğü, başarısı yenilerini yaratacaktır. Her şeyden önce kararımızı, inancımızı daha da bilemiştir. Kazanmaya kesin kararlı kılmıştır. Unutulması mümkün olmayan izler bırakmıştır ki, bu, zaferi yakınlaştırmada adımlarımızı sağlamlaştırmıştır. O'nun sömürgeciliğe ve her türden ihanete karşı içinde yer aldığı büyük bağımsızlık yürüyüşü kesintisiz sürdürülecektir. Hiçbir güç bunu engelleyemeyecektir. Sömürgecilik ve ihanetin soysuz kökleri Kürdistan topraklarından mutlaka sökülüp atılacaktır. Yoldaşımızın kan verdiği büyük devrim eseri korunacak, geliştirilecek ve zaferle taçlandırılacaktır. Bu, en kutsal andımızdır, yaşam gerekçemizdir. Bunun için daha çok kan ve can vermeye hazır olacağız. Bu yolda engeller ne olursa olsun, Hüseyinleri takip etmeye kararlı olduğumuzu bir kez daha haykırıyoruz.

Hüseyin yoldaş!

Sen onurumuzsun. Halkımız da senin gibi bir kahramana sahip olduğundan gururludur. Unutmayacağız seni. İhanete karşı kinimiz dinmeyecek, nefretimizi senin şahadetine bağlı temelde kusacağız. Vatan topraklarını, karşısında savaşarak ölümsüzleştiğin her türden yabancı işgalden, olumsuzluktan arındırana kadar direneceğiz. Bu kararlılığımızda güç kaynağımızsın, ışığımızsın, hiçbir şekilde sarsılamayacak inancımızsın. Sana bağlılığımızın biricik gereğinin, tarihin er veya geç ama mutlaka bir kesitinde büyük Kürdistan devrimini gerçekleştirmek olduğunu asla unutmayacağız. O büyük gün geldiğinde, gözlerimiz görmese de, zaferi seninle kutlayacağız. Seni öylesine yüreğimizin derinliklerine gömdük ki, attığımız adımlarda, vuruş tarzımızda, yaşamımızın bütün alanlarında seninle birlikte olacağız, anını sonsuza dek rehber alacağız. Seni erkenden kaybetmek ne kadar zorsa, o kadar da zafere yürüyüşümüzü hızlandıracağız. Başkan APO, *"Hüseyin çok değerliydi. Avrupa'da doğup büyümesine rağmen başarılı bir pratiğin sahibiydi. O'nu Avrupa'daki Kürt gençliğinin sembolü olarak görmek gerekiyor"* diyor senin için... Evet, bu mutlaka karşılığını bulması gereken bir çağrıdır. Gençlik seni unutmayacak, manevi komutanı esas alacaktır.

Özgürlüğün doruğuna yükselerek, ölümsüzlüğün sonsuzluğuna uçtun. Sana söz veriyoruz: Kürdistan yaşadıkça yaşayacaksın, olmasa bile halk olarak yolunda seferber olacağız. Her iki durumda da beraberiz. Kan verdiğin eseri mutlaka zaferle taçlandırarak, seni unutmadığımızı ispatlayacağız. Buna kesin kararlıyız.

Sevgili oğlum ve yoldaşım
Biricik Hüseyinim
Sanmaki acı çekmiyorum
Bir baba olarak
çok acı çekiyorum
Çünkü ben bir babayım
Fakat ben bir şehit babasıyım
Ah şu kahpe ihanet olmasaydı
Fakat sana ve tüm
şehitlere söz veriyorum
Bu yolda yürüyeceğimi
Senin bıraktığın yerde zafer
bayrağını Kürdistan dağlarında
yükselteceğimize
Size söz veriyoruz
Söz onurdur, onuru
çiğnetmeyeceğiz

Annen ve kardeşlerin adına
Baban ve yoldaşın Rıfat Çelebi
(Xale Rifat)

---

gın bir kişiliktir.

Yayınevinde edindiği yetenekleri Akademi'de de konuşturur. Parti Önderliği'nin "Ocak 1984 Konuşmaları" ve "Ocak 1992 Çözümlemeleri"nin redaktesinde büyük pay sahibi olur. Gecenin geç saatlerine, kimi zaman da sabahlara kadar elindeki redakte işleriyle uğraşır. Akademi'deki 500'ü aşkın öğrenci arasında bu işi en iyi yapanlardan biri olur. Akademi'nin redaksiyon çalışmalarında yer almamasına rağmen, her zaman yardıma hazır bekler. Büyük yardımlar yapar. İkinci eğitim devresinde takım temsilciliğine layık görülür. Görevinde başarılı olur. Temsilciliğini yaptığı takım arkadaşlarını eğitmek, mücadeleye hazırlamak için unutulmaz çabalar harcar.

O, tutarlı bir özgürlük anlayışına sahipti. Kimi kişiliklerde bu konuda yaşanan yanlış eğilimlere düşmediği gibi, bu tür anlayışlara karşı doğru özgürlük anlayışını dayatırdı. Kadının özgürleşme sorununa büyük önem verir, Parti Önderliği'nin bu konudaki çözümlemeleri üzerinde yoğunlaşmayı vazgeçilmez görevleri arasında sayardı.

İktidara Yürüyüş Eğitim Devresi sonlarında, bu kez de Kürdistan'a ulaşmanın günlerini sayar. Sabırsızlık içinde, coşku içinde, kesin kararlık içinde... Amed Eyaleti'ne gitmek tercihi olur. Önerisi uygun görülür. Nitekim gerillaya hazır durumdadır. Haziran 1992 tarihinde Bekaa Vadisi'nden Kürdistan'a doğru yol alır. Umut ve heyecanla yürür. Sağlam bir inanç temelinde kahramanca yönelir. İlkin Güney Kürdistan'a gider. Kısa bir süre sonra Kuzey Kürdistan'ın Serhed Eyaleti'ne geçer. Vatanıyla kucaklaşır. Sevinci tarifsiz olur. Yaşadığı anı dünyalara değişmez olur. Buradan da komutasındaki bir grupla Amed Eyaleti'ne giriş için özgür dağlara vurur. Bir köye varırlar. Grupta yeterince tecrübeli olan arkadaş bulunmaz. Köylüler tarafından görülürler. Bir işbirlikçi tarafından ihbar edilince, civarında bulundukları Ağrı'nın Hamur ilçesi Musabeg köyünde düşman askerlerince kuşatmaya alınırlar. Sıcak bir Ağustos günüdür. 15 Ağustos'un yıldönümü nedeniyle TC ordusu alarm halindedir. İhbarı alan korkak TC askerleri kalabalık bir güçle Mine'lerin üzerine yürür. Günlerden 12 Ağustos günü. 15 Ağustos'a 3 gün kala... Grubun her tarafı sarılır. Yukarıda bombalar yüklü helikopterler uçuşur leş kargaları gibi. Tek seçenek vardır: Direnmek. Yenilmekten korkan düşman güçleri bombalar yağdırır. Bütün insani duygulardan yoksun olarak... Büyük bir barbarlık, vahşet örneğini sergileyerek... Mine'ler ölümsüzlüğün mertebesine yükselirler... Düşmanın sadistliği bununla da bitmez, şehit düşen grubun tümü bir çukura atılır. İnsanlık özelliklerinden uzaklaşmış canavar pençeleriyle...

Elbette ki, düşman buna sevindi. Belki de zafer sarhoşluğuna kapılarak kadeh tokuşturdu, salyalı ağzından kahkahalar yükseldi.

Gerçekte ise bir parça özgür yaşam daha kurtarılıyordu. Mine ölmüyordu. Ölümsüzleşerek zafer kazanıyor ve böylece yeni şafakları aydınlatıyordu yolunu takip edenler için. Bedeni paramparça edilip tanınmaz hale gelse de, beyaz kefene sarılmadan canavarların iğrenç pençeleriyle bir çukura fırlatılsa da, O'nun yaşamı milyonların yüreklerine uçuyordu...

O, ölümün soğuk nefesine aldırmadan özgürlüğün doruğuna yürüyordu. Tek başına değildi, milyonların görkeminde yeni bir yaşamı kurmanın coşkusuyla doluydu. Bir umut ırmağıydı, özgürlüğe susayanların susuzluğunu gideren özgürlük deniziydi. Ülkesinin sömürge topraklarında yaşayan insanların beslediği okyanustu. Bu ırmaklar, bu göller, bu denizler ve bu okyanuslar kurutulamayacak, her türlü engele rağmen yükselen dalgalar kırılamayacak...

O, bunun bilincindeydi yeni şafaklara doğru yürürken, ölümlerin tuzaklarından geçerken. Partisinden öğrenmişti, yoldaşlarına tam güvenmişti...

Bayrağın yere düşürülmedi Mine... 15 Ağustos gününe üç gün kala ölümsüz kahramanlar kervanına katıldın. Görmedin 15 Ağustos'u. Umut nasıl da büyümüştü. Milyonlar, Kürdistan'ı nasıl da kahpe düşmana kapatmıştı. Sana inanıyor, güveniyorduk. Yüreğindeki özlem dağlarının görkemine tanık olmuştuk. Kürdistan'a olan derin sevgine hayran kalmıştık.

Yarım kaldı soylu amaçların. Devamını getirmek bizlere kaldı. Görmüyor belki gözlerimiz seni, ama özgürlüğe susamış vatan topraklarına umut tohumu olarak ekildiğini biliyoruz ve onu büyüteceğimize yemin ediyoruz. Sen yaşayacaksın. Çarpan yüreklerimizde, zaferi için düşünen beyinlerimizde abideleşeceksin. Sana söz veriyoruz: O büyük zafer gününü, seni aramızda düşünerek kutlayacağız...

"Nasırlı ellerde yaratılan
o görkemli bayrama
ben de katılacağım..."

Güney-Batı (Tolhildan) Eyaleti'nde şehit düşen yoldaşlarımız,

dağlarımızda ve Kürdistan gerçeğinde zafer türkümüzdür

Adı, soyadı: ...
Kod adı: **Rojhat**
Doğum yeri ve tarihi: **Gerger, 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **Nisan 1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **15 Mart 1992, Besni**

Adıyaman'da doğup büyüyen **Rojhat** yoldaş, mücadele saflarına katıldığı güne kadar sömürgeci okullarda okudu. En son İstanbul'da Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Diş Hekimliği'nde okuyordu. Kemalist düşüncelerin en üst düzeyde aşılandığı okullarda, Kürt halk gerçeğini korumak, özünü temiz tutmak kendi başına önemli bir direnme ve mücadeledir. Rojhat yoldaş da, ulusal inkarcılığa karşı güçlü bir yurtseverliği, dürüstlüğü temsil eden, özünü koruyan bir nitelikteydi.

Parti mücadelesi ve düşüncesiyle öğrenci iken tanıştı. Kürdistan gerçeğini ve PKK'nin militan direnişçiliğini araştırıp kavradıkça gerillaya katılma gerekliliğine inandı ve bu inançla Nisan 1991'de Türkiye metropollerini terk ederek Kürdistan'ın dağlarına, Botan'ın engin direnişçiliğine ulaştı. Bestler mıntıkasında bir dönem pratik faaliyetler içerisinde yer aldı ve yetkinleşmesi için Temmuz 1991'de Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gitti. Akademi sahasında askeri ve siyasi eğitim gördü. Burada yetkinleşmek için kişilik dönüşümüne büyük önem verdi. Halk ve ulus gerçekliğini, PKK'nin militan özünü derinden kavradı ve sade bir halk devrimcisi olduğunu pratik yaşamında ispatladı. Güney-Batı Eyaleti'ne gitmek istiyordu; bu talebini partiye iletti. Bu temelde eğitim üzerinde daha çok derinleşti. Gerger-Kahta alanına gitmek için yoğun bir bilinçlenme sürecine girdi, planlar geliştirdi ve gerilla sanatının bu sahada tutturulması için gerillanın yaşamı, taktikleri, savaş özellikleri üzerinde durdu. İstediği alanlara gideceğini duyunca daha çok yüklendi kendisine. Coşkuluydu, özlü ve sade bir kişiliğe sahipti. Akademi sahasında komutanlığa aday bir militan olduğunu kanıtlamıştı. Önce takım komutan yardımcılığı görevini üstlendi. Yoldaşlarının gelişimi için çaba sarfetti. Daha da yetkinleşmesi için takım komutanlığı görevini yürüttü ve bu görevlerinde başarılı bir pratik sergiledi. Ülkeye dönüş yarışının başında ilerliyordu. Sade özellikleriyle sevgi ve saygı kazanmıştı. PKK'nin militan direnişçi özüne ulaşmanın büyük savaşçısı Rojhat yoldaş, bu kez kendini ülke pratiğinde sınamak istiyordu. Partiye ilettiği talep kabul görünce Mart 1992'de bir grup yoldaşıyla birlikte Güney-Batı Eyaleti'ne gitti.

Yoldaşlarına layık bir pratiğin sahibi olacağına söz veren Rojhat yoldaş, 15 Mart 1992 tarihinde Besni alanından Adıyaman'a gitme hazırlıkları içindeyken çıkan çatışmada, çağdaş Kawa Mazlum Doğan yoldaşın ruhuna yemin ederek güçlü bir direniş sergiledi ve mevzisini düşmana karşı koruyarak şahadete ulaştı. Yeri geldiğinde nasıl kahramanca bir direniş sergilenir ve onurlu yaşamın şehitler zincirine nasıl halkalar takılır pratiğinin örnek bir militanı olan Rojhat yoldaş, savaşırken ve şahadete ulaşırken onurlu ve gururluydu.

Rojhat yoldaş! Senin şahsında tüm şehitlerimize verdiğimiz sözü bir kez daha yeniliyoruz: Sizleri kavgamızda yaşatarak toprağımıza kök salacağız!

Adı, soyadı: **Abdulmelik ...**
Kod adı: **Dr. Cuma**
Doğum yeri ve tarihi: **Amude, Güneybatı Kürdistan, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **Nisan 1992, Engizek dağları**

Kürdistan'ın Güneybatı parçasına bağlı Amude kazasında dünyaya gelen **Dr. Cuma** yoldaş, burada büyüdü. İlk, orta ve lise öğrenimini tamamladıktan sonra tıp öğrenimi için Türkiye'nin İstanbul şehrine gider. İstanbul'da öğrenimini sürdürdüğü süre içerisinde yurtsever özelliklerinin etkisiyle bazı reformist kesimlerle ilişki içerisinde bulunur. Tıp Fakültesi'nde yurtsever Kürdistan gençliğiyle tanışır. Partimizin geliştirdiği savaş üzerinde yoğunlaşır. Ulusal kurtuluş düşüncesini kısa bir sürede kavrar ve kendisini faaliyetlere adar.

Sanat ve edebiyat konusunda oldukça gelişkin bir konuma sahip olan Dr. Cuma yoldaş, müzik ve şiir dalında da çeşitli eserler yaratır. Tıp'ta okumasına, sanat ve ebebiyatla uğraşmasına rağmen bunu yeterli görmemekte, yürüttüğü kısmi çalışmaların yetersiz olduğuna inanmaktadır. Her şey O'na garip gelmekte, yaşanan gelişmeler karşısında kendisinin içinde bulunduğu konuma ters olduğuna inanmaktadır. Neden okulunu bitirmedin, bu kadar acele edip de gerillaya geldin denildiğinde, verdiği cevap şudur: *"Okulu bitirip de ne yapacaktım. Mezun olduktan sonra, tabelamı asacak kadar özgür bir toprağım ve kimliğim olmadıktan sonra ne yapabilirim. Mezun olmak yeterli değil her şey için..."*

Dr. Cuma yoldaş belli bir dönem cephe çalışmaları içerisinde yer alır. Bu çalışma kendisini doyurmaz ve mutlaka dağa çıkıp gerilla olmak ister. Bu isteminin yerine getirilmesini ısrarla dayatır ve kısa bir süre sonra dağlara, gerillalara ulaşır. Dağa ulaştığında, gerillalarla kucaklaştığında yeniden doğmuşa benziyordu. Coşkuluydu, neşeliydi. Gerçekten de bu O'nun için yeni bir doğuştu. Gerilla yaşamına kısa bir zamanda ayak uydurdu ve savaşımın gelişimi için çalışmalara aktif bir destek sundu. 1991 kışını eğitim süreciyle değerlendirerek 1992 bahar atılımına güçlü hazırlandı. Bahar aylarında bir grup yoldaşla birlikte pratiğe doğru yol alır. Ancak çetelerle karşılaşırlar. İnsanlıktan nasibini almayan bu düşman zebanileri pusuya yatar ve çatışma çıkar. Çatışma uzun sürer. Bu çatışmada yaralanır, yoldaşlarının kurtulması için talimat verir, böylece çatışmayı yalnız sürdürür ve grubun kurtulmasını sağlar. Mermileri tükenen Dr. Cuma yoldaş yaralı vaziyette TC'nin azılı uşakları çetelerin eline esir düşer ve katledilir.

Dr. Cuma yoldaşın direnişi görkemlidir, yiğitçedir, fedakarlığın en soylu örneğidir. Şehit Dr. Cuma yoldaşın direnişi ve bıraktığı silahı, devrim cephesinde hep zafer marşlarını çalacak ve yaşayacaktır!

Anısı mücadelemize önderdir!

Adı, soyadı: **Bayram ÇİMEN**
Kod adı: **Mahir**
Doğum yeri ve tarihi: **Nergele köyü-Elbistan, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: ...
Şahadet tarihi ve yeri: **15 Nisan 1992, Binboğa dağları**

Maraş olayları nedeniyle, daha 6 yaşındayken ailesi Pazarcık'a bağlı Aşağı Pulyanlı köyüne yerleşir. İlkokulu köyde, ortaokul ve liseyi Elbistan'da ablasının yanında kalarak tamamlar.

Meraklı ve heyecanlı özelliklerinden dolayı Kürdistan'daki gelişmelere ilgi duyar. Kürdistan sorununa ilişkin cezaevinde bulunan abisiyle bir tartışma sürecini başlatır mektuplarıyla. Mektuplarla başlayan bu süreç, kendisine gösterilen ilgi ve destekle daha da yoğunlaşır. 12 Eylül iktidarının propagandasının etkisiyle kişilikte belli bir bilinç çarpıtması durumunu yaşar. İlk dönemlerde ulusal kurtuluş gerçeğini ve mücadelesini yanlış yorumluyor ve bir taraf olarak cezaevindeki yoldaşlarını soru yağmuruna tutuyordu. Bu ilişkiler sonucu giderek gerçekleri kavramaya başlar. Gördüğü ilgiden etkilenir. Cezaevi ziyaretlerinden birinden şunu söyler: *"Devletler nasıl yıkılır inceledim. Gördüm ki çoğu kez içerden parçalanıyor. O halde okumalıyım, devletin önemli bir yerine geldikten sonra yıkmalıyım"* dediğinde saf ve temiz duygularla yüklü bir çocuğun görünümünü yansıtıyordu. O artık yüreği ve beyniyle gerillada, serihildanlarda ve gençlik eylemlerindedir.

Cezaevine yazdığı mektuplardan dolayı iki kez tutuklanır. Cezaevinde kaldığı bir-iki aylık süreçte gerçeğini biraz daha anlar, öğrenir. Açlık grevleriyle tanışır ve direnir...

Köyünde ve çevresinde mücadeleden yana saf belirleyen insanlarla birlikte olur. Her yaştan insanlarla dostluk ilişkilerini erkenden geliştirebilen bir kişilikti. Espirili özelliğiyle herkese kendisini sevdirmişti. Kısa aralıklarla tutuklanıp bırakıldıktan sonra bir grup yoldaşıyla birlikte gerillaya katılır. Gerilla saflarında yaşamı kısa sürer. 15 Nisan 1992 günü düşman güçlerinin pususuna düşen yoldaşlarıyla birlikte direnir ve şahadete erişir.

Anısı mücadelemize önderdir!

Adı, soyadı: **Ömer AYAZ**
Kod adı: **Battal**
Doğum yeri ve tarihi: **Kars, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: ...
Şahadet tarihi ve yeri: **15 Nisan 1992, Binboğa dağları**

Ömer Ayaz (Battal) yoldaş, Türkiye metropollerinde ulusal kurtuluş mücadelesi saflarına katıldı. Emekçi kökenli ve sürgün aile çocuğudur. Daha küçük yaşlardan itibaren düşmanın az çok uygulamalarına tanık olmuştur. Düşmanını yetersiz olsa da tanıyordu. Yurtsever özelliklerini korumuştu. Canlı ve hayat dolu bir yoldaştı. Ülkeden uzak ve halk gerçeğinden kopuk büyümesine rağmen, kendi gerçeğinden ve özbenliğinden birşey yitirmemişti. Özlü, sade ve atak bir kişiliğe sahipti. Ağırbaşlı ve dürüst yapısıyla bir timsaldi. Düşmana karşı kin ve öfke ile doluydu. İstanbul gibi bir alanda ve değişik çevre ortamında yetişmesine karşın hiçbir zaman düşman etkilerinin altına girmedi. Düşmanın dayattığı asimile ve yok etme politikasına karşı kişiliğinde savaşım yürüterek direndi, hiçbir zaman o sahte yaşama kendisini kaptırmadı. İçinde bulunduğu toplum ve yaşamın kendisine ait olmadığını, bu yapıyla bütünleşemeyeceğini anlamıştı. Yaşadığı baskı ve kimliksizlikten kurtulmanın yolunu bulmuştu. Ateş içerisinde bulunan halkın imdadına koşmuş, halkın bağrındaki ateşi alıp düşmanın bağrına ve beynine tutuşturmanın savaşımına atılmıştı.

Dağ yaşamını hiç görmemişti. Hatta Kürdistan dağlarını ilk defa görüyor ve tanışıyordu. Buna rağmen en erkenden dağ ve gerilla yaşamına adapte olan bir pratik sergiledi. Doğayla, Kürdistan dağlarıyla, temiz havasıyla bütünleştirdi adeta kendisini. Tepelere çıkar, elindeki dürbünü hiç düşürmez, saatlerce seyre dalardı. Hem güvenliği kontrol eder ve hem de kendisinin deyimiyle "arkadaşlar, bu dağlara aşık oldum..." deyip özlemini, tutkusunu ifade ederdi. Gözlerine bakıldığında canlıydı, güleçti; hayat ve umut doluydu. Kişiliği güven verirdi yoldaşlarına.

1992 baharında adeta coşuyordu. "Hesaplaşma ve vuruşma günlerim" deyip duruyordu. Hep araştıran ve düşünen, çözüm yollarını arayan biriydi. Yoğunlaşmış bir kişiliğe sahipti. Şehit düşüşü oldukça soyludur. Nisan 1992 tarihinde Binboğa dağlarında girdiği bir çatışmada yaralandı, kurtulmaktan umudu kesilince ve her şeyden önce yoldaşlarına yük olmamak için son mermisini kendi soylu bedenine sıkarak yüce şahadet mertebesine ulaştı.

Mirasın, mücadelemize hep ışık olacaktır Battal yoldaş!

Adı soyadı: **Ali KAYA**
Kod adı: **Hüseyin**
Doğum yeri ve tarihi: **Çiftlik köyü-Elbistan, 1976**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **15 Nisan 1992, Binboğa dağları**

Ali Kaya (Hüseyin) yoldaş Elbistan'ın Çiftlik köyünde 1976 yılında doğdu ve burada büyüdü. Daha 15-16 yaşlarındadır. Bu genç yaşında devrim saflarında kararlı bir militan olarak yerini aldı. Genç yaşta silahlı savaşımın içinde yer alması O'nun ne kadar soylu ve yiğit meziyetlere sahip biri olduğunu gösterir. Gençtir, ama olgun ve ağırbaşlıdır. Değerlere yaklaşımı soyludur, yücedir.

Ali yoldaşın oldukça soylu tavırları vardır. Bunların başında değerleri koruma gelir. İnsanı hayretler içerisinde bırakan yaklaşımları vardır. Sorunların çözümü için kendini yorar, düşüncelerini net ve yalın bir biçimde ortaya koyar, gerilla eylemlerinin geliştirilmesi için taktikler üzerinde durur, planlar geliştirirdi. Çok gençti ve sevecendi, sevgi, saygı duyulması gereken bir kişilik, çiçeklenmiş bir fidandı. Gerillalar içerisinde en çok değerlere bağlı kalınması ve korunması gerektiğini belirten ve bu konuda her fırsatta düşüncelerini ortaya koyan, olumsuzluk çıktığında sürekli uyaran ve sorunun önemine dikkat çeken can bir yoldaştı. Her raporunda, diğer yoldaşlardan farklı olarak değerlerin korunması ve yüceltilmesi gerektiğini işlerdi. Kendisine çok gençsin, neden bu kadar erken ağır bir görev olan silahlı mücadeleye katıldın diye sorulduğunda, *"Hayır, ben geç kaldığımı sanıyorum, gencim ama yürüyebiliyorum, silah taşıyabiliyorum, o zaman her şey tamamdır, değil mi"* derdi. Yine nasıl katıldığı sorulduğunda verdiği cevap şudur: *"Bir gün düşman askerleri köyümüze geldi, halkı toplayıp zulüm yaptı, beni de saçımdan tutarak tokatladılar... O olaydan kısa bir süre sonra arkadaşlar köyümüze geldiler, düşmanın zulmünü anlattılar ve kurtuluşun yolunu gösterdiler. Orada hemen kanım kaynadı..."* Bu olaydan birkaç gün sonra fiili olarak gerilla saflarına katılan Ali yoldaş, çok soylu ve örnek bir tavır sergiledi.

Yurtsever Kürdistan halkı ve Kürdistan gençliği, şehit Ali yoldaşın bu tutumu, mücadele saflarında daha kararlıca yer almaya çağrıdır. Milyonlar Ali yoldaşın çağrısına uyarak ayağa kalkmalıdır. Hedefimiz budur. Yolun yolumuz, tutkun tutkumuz olacaktır Ali yoldaş!

15 Nisan 1992 tarihinde şehitler kervanına katılan Ali yoldaşı mücadelemizde yaşatacağız!

Adı, soyadı: **Murat ....**
Kod adı: **İsmet**
Doğum yeri ve tarihi: **Elazığ, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **....**
Şahadet tarihi ve yeri: **15 Nisan 1992, Binboğa dağları**

İsmet yoldaşın ailesi aslen Erzincanlıdır. Daha sonra aile Elazığ şehir merkezine yerleşir. İsmet yoldaş buradan dünyaya gelir. Maddi durumlardan dolayı Türkiye metropollerinden İstanbul'a göç eder ailesi. İstanbul'da büyür. Ailenin ekonomik durumu düzene girer ve normal bir yaşantı sürdürürler. Ülkesinden, halkından ve ulus gerçeğinden uzak bir yaşantı içindedir, ancak ülke ile olan bağını kesmez, kendisini metropol yaşamının olumsuz tahribatlarına kaptırmaz.

Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesini takip eder, içten içe sempati duyar. Halkının içinde bulunduğu durumu araştırır. Bu arada yurtsever Kürdistan gençliğiyle ilişkiye girer, çeşitli düzeylerde cephe çalışmalarına destek sunar. Ulusal gerçeğini ve parti ideolojisini kavradıkça devrime karşı kendisini borçlu görür ve bu borcunu ödeme kararlılığıyla halkının bağrına döner. Artık anayurdundadır. Gerillayla buluştuğu zaman bambaşka bir duyguya kapılır. Yoldaşlık ilişkilerinin yüceliğini, birbirlerine olan bağlılığına tanık olur, daha çok etkilenir. Büyük bir azimle gerilla yaşamıyla, dağ koşullarıyla bütünleşmeye çalışır. Süreç geçtikçe yiğit bir savaşçı militan olduğunu pratiğiyle ispatlar. Öğrenme azmi çok gelişkindir. Hep sorar, araştırır, öğrenmeye, daha çok bilgilenmeye çabalar. Uzun yılların boşluğunu doldurmak için kendisine, iradesine çok yüklenir. Halkını, ulus gerçeğini, partiyi, şehitleri ve yaşamlarını, değerlerin nasıl yaratıldığını, savaş taktiklerini öğrendikçe, kişiliğinde köklü dönüşümü yaratmanın savaşçısı olur.

İsmet yoldaşın yaşamı kısa sürer. Ancak örnek alınabilinecek olumlu yönleri çok fazladır. Kısa bir sürede hızlı bir gelişim temposuyla kendini hazırlamış ve görevleri rahatlıkla yürütebilecek bir yetkinliğe ulaşmıştı. Bahar atılımına güçlü hazırlandı. Bunun coşkusunu yaşadı. Ancak 15 Nisan 1992 tarihinde grubuyla birlikte Binboğa dağlarında düşman pususuna düştü. Militanca bir direniş sergiledi; **Hüseyin, Mahir** ve **Battal** yoldaşlarıyla birlikte şehitler kervanına katıldı.

İsmet yoldaş, çatışma ortamındayken bile, PKK'nin militan direnişçi özüne yaraşır bir pratik sergilemiştir. Çatışma esnasında silahı tutukluk yapar, ancak yılmaz. Ön mevzide vurduğu düşman askeri yatmaktadır. Onun silahını almayı gözüne kestirmiştir. Silahı çalışmadığı halde, düşman askerinin mevzisine yönelir ve silahını alır. Düşmandan aldığı silahla düşmana karşı savaşarak kahramanca bir direnişle şehit düşer.

İsmet yoldaşın kararlı, boyun eğmeyen direnişi ve yaşamı mücadelemize önderdir!

Adı, soyadı: **Aslan ÖZEN**
Kod adı: **Sefkan, Şêrê Şer**
Doğum yeri ve tarihi: **Kabayar köyü-Aslanbey Çiftliği-Göksun, 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **9-10 Mayıs 1992, Engizek dağları**

Şêrê Şer (Aslan Özen) yoldaşın ailesi, yıllar önce Malatya'dan göç edip Afşin kazasına bağlı Serkiz Çayır köyüne yerleşir. Aradan bir dönem geçtikten sonra kabile olarak Göksun'a bağlı Aslanbey Çiftliği Kabayar mezrasına yerleşir. Şêrê Şer yoldaş burada dünyaya gelir, yaşamını bu güzel mezrada geçirir. Oldukça yoksul bir ailenin bireyidir. Geçimlerini çobancılık ve çiftçilik yaparak sağlarlar. İlkokulu kendi köyünde okur, ortaokula Göksun'da devam eder. Yoksulluk nedeniyle öğrenimine devam etmez. Adana'ya gidip inşaatlarda çalıştı, elde ettiği kazancı biriktirerek aile ekonomisine katkıda bulundu. Yaşamında cömert ve mert biridir. İyi dostluklar kurduğu insanlara elinden geldiğince yardım eder, her şeyini onlarla paylaşırdı.

Ekonomik sorunlardan dolayı birçok Kürdistanlı genç gibi Şêrê Şer yoldaş da kurtuluşu yurt dışına çıkmakta arar. Bu temelde anlaştığı bir grup arkadaşıyla Mayıs 1989 tarihinde Yunanistan'a çıkar. Burada bir süre kalıp çalıştıktan sonra 1990 tarihinde Almanya'nın Nürnberg şehrine gider. Bir dönem kalır, çeşitli çevrelerle ilişki kurar, iş arar. İstediğini bulamayınca yolunun yönünü Londra'ya doğru çevirir. Londra'da bir dönem kalır, burada yurtsever Kürdistanlılarla tanışır, ilişkilerini geliştirerek faaliyetler yürütmeye başlar. Şêrê Şer yoldaş Almanya'ya geldiğinde içinde bulunduğu durumu şu yalın örnekle, partiye sunduğu bir raporda dile getirir: *"... Almanya'ya gelişiminin birinci ayıydı. Saçlarımı uzatmış, siyah bir gözlük takmış ve kot pantalon giymiş bir halde yurtsever Kürdistanlılara ait bir derneğe gittim. Herkesin garip bakışları karşısında bir tuhaf olmuştum. Saçlarımın, gözlüklerimin ve takım kotların ne anlama geldiğini anlamıştım..."* Bu örnek Kürdistan gençliğine dayatılan şekilsizliğe yalın bir örnektir.

Şêrê Şer yoldaş Londra'da kültür çalışmalarına katılır, cephe faaliyetlerini yürütür. Yurt dışında kendi ulusal gerçekliğiyle, Kürdistan ulusal kurtuluş sorunuyla ilk defa bu kadar sıkı bir temas içindeydi. Ailesi demokrattı. Türk solu ile yıllara dayanan ilişkileri olmuştu. Bu durumlarından dolayı 12 Eylül döneminde de düşmanın yoğun baskılarına ve sindirme yönelimlerine maruz kalmışlardı, ama Kürdistan'ı fazla bilmiyor, tanımıyorlardı. Asimilasyon politikasının etkileri o kadar derin olmuştur ki, Kürdistan neresi, kimliği nedir, hangi topraklarda nasıl yaşıyor bilmiyorlardı. Asimilasyon politikasının derin tahribatlarını yaşayan binlerce Kürdistanlının durumu da bundan farklı değildir. Ailece yaşanan bu asimile edilmişliğin yanısıra bir de Türk solunun bilinen tahribatları, olumsuzlukları mevcuttur. Bu durumun da yaşam ve kişilikte yarattığı olumsuzluklar söz konusudur. Yurt dışına çıkış bir anlamda kendi gerçekliğiyle tanışma oluyor. Yürüttüğü çalışmalarda kendi gerçekliğini, Kürdistan'daki durumu kavradıkça bu kez ülkeye dönüşü gerçekleştirmenin özlemi gelişiyor.

Londra'da bir süre eğitim gördü. Daha sonra Avrupa'da merkezi eğitimlere katıldı. Ulusal özüne sağlam bir dönüşü gerçekleştirdi. Kendisini geliştirdi, güçlendirdi. Eğitim sonrasında bir dönem Hollanda'da cephesel faaliyetler içinde yer aldı. Yoğunlaştığı eğitim devresinden sonra Ağustos 1991 tarihinde Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gitti.

Mahsum Korkmaz Akademisi'nde askeri ve siyasi eğitim gördü. Güney-Batı Eyaleti'nin ekonomik, sosyal, coğrafik durumu üzerinde durdu, kişilikleri tahlil etmeye çalıştı. Gerillanın nasıl geliştirilip güçlendirilmesi gerektiği hususlarında derinleşti, gerilla yaşamı ve taktikleri üzerinde bilgilerini tazeledi, kendisini güçlendirdi. Planlama grubu içinde yer aldığında coşkuluydu, kararlıydı, inançlıydı. Ülkeye doğru yol alırken, Parti Önderliği grupla birlikte konuşur. Parti Önderliği, Şêrê Şer ismini (Kavga aslanı) takar Aslan yoldaşa. Grup Güney-Batı Eyaleti'ne ulaşır. Hazırlıklar yapılır. Binboğalar'a doğru yürüyüşe geçilir, ancak Engizek dağlarında grup düşman pususuna düşer. Burada çıkan çatışmada şehit düşer.

Onların şanlı direnişleri mücadelemize önderlik edecek ve başlamadan biten bağımsızlık ve özgürlük yolundaki savaş istemlerini en üst zirvede temsil edeceğimize söz veriyoruz!

Adı, soyadı: **Emine M. SÜLEYMAN**
Kod adı: **Cahide**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, Güneybatı Kürdistan, 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **1990**
Şahadet tarihi ve yeri: **21 Mayıs 1992, Besni**

Emine M. Süleyman (Cahide) yoldaş 1970 yılında Kürdistan'ın Güneybatı parçasının Afrin kazasında yurtsever bir ailenin çocuğu olarak doğup büyüdü. Okulda gördüğü eğitim dönemlerinde ve ailesinin parti ile ilişkilerinden dolayı ulusal kurtuluş mücadelesini erkenden tanıdı ve ulusal düşünceyle donanarak parti ideolojisi doğrultusunda eğitim gördü.

Ablası **Fidan** yoldaşın şahadetinden çok etkilendi ve daha çok mücadeleye sarıldı.

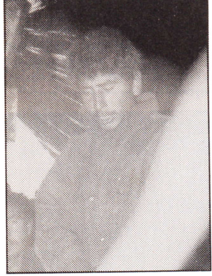
Cahide yoldaş, 1991 baharında kalabalık bir grup yoldaşla birlikte Güney-Batı Eyaleti'ne yönelir. Fiziki olarak zayıf ve yeni olmasına rağmen, hiçbir zorluk çekmeden, kendisini yeni yaşama bütün gücüyle vererek eyalete sağlıklı bir giriş gerçekleştirir. O, bu sağlıklı girişi üstün moral ve inanca borçludur.

Temsil ettiği kişilik yapısı ve savaşa yaklaşımıyla, her alanda PKK'nin militan ölçülerini temsil eden yaşam ve pratiğe sahipti. Ülkeye varır varmaz ablası Fidan yoldaşın şahadet haberini alır. Bu olay karşısında tam militan bir tavır sergiler. Yoldaşları arasında tam bir güven ve saygınlık kazanan biri konumundaydı. Fedakarlığı, canayakınlığı ve yurtsever özellikleriyle oldukça ölçülü ve olgun bir kişilikti. Gerilla yaşamı, halk arasında örgütlenme-propaganda faaliyetini yürütme ve eylemler geliştirme kendisi için bayram günleriydi. İdeali bağımsız ve özgür Kürdistan olan Cahide yoldaş, bu uğurda yiğitçe bir pratik sergiledi. 1991'in amansız kış koşullarında büyük bir azimle direnerek, yoldaşlarının eğitimiyle uğraştı, kendisinin eğitimini yürüttü, sürdürdüğü eğitim ve planlama çalışmalarıyla 1992 yılına güçlü hazırlıklarla girdi. Bahar ve Newroz'un coşkusuyla pratiğe yöneldi. Kısa bir sürede, olgun ve ölçülü yaklaşımlarıyla halkın gönlünde taht kurdu.

21 Mayıs 1992 tarihinde Besni alanında düşmanın saldırısı sonucu gün boyu süren çatışmada Cahide yoldaş yiğitçe direnerek **Faik** ve **Hacı** yoldaşlarıyla birlikte şahadete ulaştı.

Cahide yoldaşın anısı mücadelemizde sönmeyen bir meşale ve direnişçi yaşamı zafer türkümüz olacaktır! Cahide yoldaşın bıraktığı mirası, devrimde zaferi yaratarak taşlandıracağız!

Sözümüz onurdur, onuru çiğnetmeyeceğiz!

Adı, soyadı: **Selim BAŞTUK**
Kod adı: **Faik**
Doğum yeri ve tarihi: **Sümer (Deyvan) köyü-Dargeçit-Mardin, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet tarihi ve yeri: **21 Mayıs 1992, Besni**

Yurtsever ve yoksul bir ailenin çocuğu olarak Dargeçit'e bağlı Sümer köyünde doğup büyüyen **Selim Baştuk (Faik)** yoldaşın yaşamı zorluklar içinde geçti. Ailesi yoksul olduğundan dolayı daha küçük yaşlardan başlayarak bir emekçi olarak çalıştı, çabaladı. Aile bireyleriyle birlikte Maraş, Adana gibi yerlerde pamuk tarlalarında çalıştı. Yaşam imkanlarını yaratmak için şehirden şehire dolaştı. Sömürgeciliğin ülkemizi nasıl talan ettiğini, baskıları yoğunlaştırdığını, insanları ekonomik sefalete iterek bitirmek istediğini gördü, yaşadı. Düşmana karşı öfkesi arttı. Her şeyin sorumlusu düşman olduğunu anladı.

Mardin Eyaleti'nde ulusal kurtuluş mücadelemizin serihildanlarla birleşerek gelişmesi, herkes üzerinde olduğu gibi Selim yoldaş üzerinde de etkide bulundu. Partili yoldaşlarla tanıştı, onlardan etkilendi ve gücü oranında destek sundu. Sonraları geçim sorunundan dolayı İstanbul'a gitti. Burada inşaatlarda ve konfeksiyon işlerinde çalıştı. Çalıştı ama emeğinin karşılığını yeterince alamadı. İstanbul'da ERNK faaliyetlerini yürüten yurtseverlerle tanıştı, onlarla ilişkilerini sıklaştırdı, giderek partili yoldaşlarla bağlantı kurdu. Konumuna göre faaliyetlerde bulundu. Artık gerçekleri yeterince kavramıştı, kurtuluş ancak devrimle mümkündü. Bu nedenle gerillaya katılma talebini partiye iletti. İstemi yerine getirilince Güney-Batı Eyaleti'ne gönderildi. Eyalette uzun bir süre eğitim gördükten sonra pratik faaliyet yürüttü. Besni-Pazarcık-Gölbaşı alanlarında başarılı bir pratik sergiledi. 21 Mayıs 1992 tarihinde Besni'de düşmanın havadan ve karadan saldırısına uğrayan gerilla birliği gün boyu çatıştı. Bu çatışmada Selim yoldaş, **Cahide** ve **Hacı** yoldaşlarla birlikte şehit düştü.

Evet, Selim yoldaş emekçidir, serihildanın yetiştirdiği genç bir fidandır. Serîhildan çocuğudur. Mardin kazalarında gelişen birçok serihildan ve gösteriye en ön saflarda katılmıştır. Okuma-yazması olmadığı halde, halkından aldığı militan ruhla ve yurtsever iradesiyle militan bir konuma gelmiştir. Çok genç olmasına rağmen çok canlı, sorumluluk duygusu alabildiğine gelişen bir yoldaştı. Kararlılığı ve düşman karşısındaki duruş tarzı bir abideydi. Girmiş olduğu birçok çatışma ve eylemlerde hareketiyle, manevra kabiliyetiyle ve moral gücüyle, grubundaki arkadaşlarının moral kaynağı ve saldırı ruhu olmuştur.

Partinin militan çizgisini yaşamı ve pratiğinde somutlaştıran Selim yoldaşı mücadelemizde hep yaşatacağız!

Üstün zeka ve pratik becerikliliğin bir örneği: Hacı yoldaş

Adı, soyadı: **Sıddık ...**
Kod adı: **Hacı**
Doğum yeri ve tarihi: **Hizan-Bitlis**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet tarihi ve yeri: **21 Mayıs 1992, Besni**

Ülkemizin derinliklerinden gelen, ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmesiyle daha da yükselen, gürlenen bir ses "geliyoruz" diye haykırıyordu. O ses yeni umutlara, yeni ufuklara açılmayı ve gizemli bir şekilde dalmayı beraberinde getiriyordu. Hayaller gerçekleri yakalarcasına bir somutluk kazanıyordu. Tarihin o anından itibaren her atılan adım bir değer yaratıyor ve üretkenliği geliştirmede devindirici bir konuma bürünüyordu.

Tarih olgusunun yerli yerine oturtuluşunun başlıca devindiricileri halkların öncüleri oluyor. Öncüler, tarihin altüst oluşlarında tüm yeteneklerini kullanarak ve üstün çaba harcayarak canları pahasına fedakarlık sergilemekten çekinmiyor ve kendilerini feda ediyorlar. Halkımız 15 Ağustos Atılımı'yla tarihin çarkını ulusun ve toplumun çıkarı lehine çevirmeyi başarmış ve fedakarlığın en özlü ve en güçlü pratiğini sergilemiştir. Kürdistan gençliği üzerine düşen tarihi sorumlulukları yerine getirmede büyük bir çabanın sahibi olmuştur.

Hacı yoldaş, binlerce Kürdistanlı genç içerisinden sadece bir tanesidir. Çok yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Amansız doğa şartları altında, mücadele saflarına katılana kadar yaşamın zorluklarını tüm bedeninde hisseder. Bu zorluklar O'nu, müthiş bir tarzda pratikçi olmaya götürür. Kendi köyünde üstün zekalılığıyla ve pratik becerikliğiyle herkes tarafından kabul görür. Eline ne tür iş alırsa alsın mutlaka bir şeyler yaratmayı becerir. Bir tahta parçası eline geçtiğinde, ondan yararlanacak bir alet yaratır. Daha küçük yaşlardayken köyün tüm elektrik işlerini yapardı. Elinden her türlü iş geldiği gibi, insanlara kendisini sevdirmesini de bilirdi. Bir iş yaparken insanları incitmemeyi esas alırdı.

Ailesi tarafından Bitlis'e okumaya gönderildiğinde, Türkçe konuşmak istemediğinden dolayı, yolunu yordamını bulur, okula gitmezdi ve içten içe düşmanın asimile politikasına karşı bir kin beslerdi.

Gerilla mücadelesinin Bitlis alanında gelişmesiyle birlikte, gerillalarla ilişkiye girer ve müthiş etkilenir. Ondan sonraki yaşamı hep bu etki altında olur ve giderek bu etki O'nu gerilla saflarına katılmaya götürür. Ancak ailesi yurtsever olmasına rağmen, ekonomik zorluklardan dolayı İstanbul'a para kazanmaya gönderir. O, İstanbul'a varır varmaz hemen yoldaşlar grubuyla ilişkiye geçer ve kısa bir süre sonra Güney-Batı (Tolhildan) Eyaleti'ne gider ve burada eğitim görür. 1991-1992'nin amansız çetin kış koşullarında metrelerce karın altında siyasi eğitimini tamamlar. O çetin kış koşullarının olanaksızlıkları içerisinde pratik ve yaratıcı hünerlerini sergiler, gerilla için ne gerekliyse onu yapar. Eğitim sürecinden sonra pratiğe doğru yol alırken mutluydu, coşkuyla dopluydu, hiçbir fedakarlık yapmaktan çekinmeyen bir konumdaydı.

Eğitimden sonra faaliyet yürüteceği savaş alanına doğru giderken, yol hattında ajanlaştırılmış kesimler tarafından farkedilir ve grup ihbar edilir. Bunun üzerine amansız bir çatışma çıkar. Bu çatışmada **Şengal** adında bir yoldaş şehit düşer. Üstün manevra gücüyle düşmana karşı çatışan Hacı yoldaş, kötü bir tarzda kolundan kurşun yarası alır. Çatışmada yaralı olan Hacı yoldaşla birlikte grubun diğer elemanları kurtulur ve daha sonra birleşecekleri arkadaş grubuna ulaşılır. Hacı yoldaş, yaralı olmasına rağmen morali en yüksek olan bir konumdaydı.

Yaralı olmasından dolayı pratik çalışmalara, bizzat eylemsel faaliyetlere katılamıyordu. Bu durum O'nu etkiliyor ve yaralanmasını kabullenemiyordu. Yaralı haliyle bile, konumlandığı yerde iş yaratıp çalışırdı. Bütün çabası bir an önce iyileşerek düşmana darbe vuracak askeri eylemler içerisinde yer almaktı. Mücadele yoldaşları durumuna üzülmesine rağmen, tükenmek bilmeyen coşkusuyla yoldaşlarının moral kaynağıydı. Bir gün bile durumundan şikayet etmedi. Bu hususta son derece sabırlı bir yapıya sahipti.

21 Mayıs 1992 tarihinde gerilla grubunun bulunduğu alan düşmanın karadan ve havadan saldırısına uğradı. Bu arada bir hava topunun isabet etmesi sonucu **Cahide, Faik** ve **Hacı** yoldaşlar şehit düştüler.

Hacı yoldaşı kaybettik. Ancak Kürdistan halkı binlerce Hacı'lar yaratıyor. O, bu konuda rolünü oynamıştır. O'nun için üzgün değiliz, tam tersine intikam ruhuyla doluyuz. O'nun ve tüm şehitlerimizin önünde saygıyla eğiliyor ve bağlı kalacağımıza ilişkin sözümüzü yineliyoruz!

Adı, soyadı: **Ejder KAVAK**
Kod adı: **Ethem**
Doğum yeri ve tarihi: **Çiftlik köyü-Elbistan, 1962**
Mücadeleye katılış tarihi: **1989**
Şahadet tarihi ve yeri: **5 Temmuz 1992, Engizek dağları**

Ethem yoldaş, mücadele saflarına ülke topraklarından uzak olan Avrupa sahasında katıldı. Ülkeden uzak olmanın ezikliğini yüreğinde hep hissetti. Avrupa'da cephe faaliyetlerine katıldı. Burada ulusal kurtuluş savaşını derinden kavradı. Gördüğü eğitimlerle kendisini yetkinleştirdi ve 1989 yılında örgüt kararıyla ülkeye dönüş yaptı. Antep şehir çalışmalarına katıldı, verilen görevleri yerine getirdi. Şehir çalışmalarında deşifre olunca, bir savaşçı olarak dağlarda gerillalarla buluştu. Oldukça çalışkan ve fedakar bir kişiliğe sahipti. Sürekli hareket halindeydi, ataktı. Bir emekçi gibi çalıştı.

Yurtseverliği derinden bilince çıkardı. Partinin ideolojisini ve politikasını kavradı, gerilla savaşının taktikleri üzerinde yetkinleşti. Birçok eylemlere damgasını vurdu. Düşmana yönelik pusu eylemlerinde militanca bir pratiğin sahibi oldu. Yoldaşlarının eğitimi üzerinde durdu, bu konuda bildiklerini aktardı, savaşçıların gelişimi için çabasını hiçbir zaman esirgemedi.

1992 atılımına güçlü hazırlandı. Kış süresi boyunca gerillanın lojistik sorunlarını halletti, gecesini gündüzüne katarak eğitimler üzerinde yoğunlaştı. 1992 Bahar atılımındaki eylemlerde en öndeydi. 5 Temmuz 1992 tarihinde Engizek dağlarında bir göreve doğru yol alırken düşmanın pususuna düştü. Yoldaşlarıyla birlikte kahramanca bir direniş sergileyerek şehitler ordusuna katıldı. Anısını bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizde hep yaşatacağız!

Adı, soyadı: **Bekir BEZGİN**
Kod adı: **Serhat**
Doğum yeri ve tarihi: **Ambar köyü-Elbistan, 1965**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet tarihi ve yeri: **5 Temmuz 1992, Engizek dağları**

Yurtseverliğin zayıf olduğu Elbistan alanında büyüyen **Serhat** yoldaş, militan bir ruhla mücadele saflarına atıldı.

Önceleri ülke gerçeğinden uzaktı, Kürdistan'ı fazla bilmiyor, neden mücadele edildiğini anlamıyordu. Ama içten içe bir ilgi vardı. Beyninde şekillenen sorular cevap istiyordu. Bu konumla daha mücadele gerçeğini kavramadan Avrupa sahasına geldi. Buralarda kaldığı süreçte insanlarımızın yaşadığı durumu gördü. Yurtsever kesimlerle ilişkiye geçti, ülke ve halk gerçeğini kavradıkça gerillaya katılma arzusu gelişti. Bu istemle bir süre cephe çalışmalarına katıldı.

Serhat yoldaş, yurtseverliğin özünü yakalamakla bir yıldız gibi parlamıştı. Tutkundu ülkeye artık. Devrim şehitlerine olan bağlılığı gelişmişti. Onların yolunda yürümenin kararlılığı içindeydi. *"Özgürlük, bağımsızlık ve kurtuluş için yiğitler şahadete ulaşıyorsa, ülke kan-revan içindeyken, halk kurtuluş için umut beklerken, kapıları çalındığında halk yüreğini veriyorsa, bu bizi uçurmalıdır, düşündürmelidir. İşte bu insanın yükünü ve sorumluluğunu daha da ağırlaştırıyor..."* diyen Serhat yoldaş, bu ruhla ülkeye yöneldi. Güney-Batı Eyaleti'nde çalışmalara katıldı. Ancak bir görev için yol alırlarken Engizek dağlarında 5 Temmuz 1992 tarihinde düşmanla çıkan çatışmada kahramanca direnerek şehit düştü.

Serhat yoldaş şahsında şehitlerimize verdiğimiz sözü yeniliyor, söz onurdur, onuru çiğnetmeyeceğiz!

Adı, soyadı: **Bektaş GÖKSUNGUR**
Kod adı: **Hasan Hüseyin**
Doğum yeri ve tarihi: **Cennetpınar köyü-Pazarcık, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet tarihi ve yeri: **5 Temmuz 1992, Engizek dağları**

Hasan Hüseyin yoldaş, Pazarcık'a bağlı Cennetpınar köyünde dünyaya geldi.

Ülkede gelişen gerilla mücadelesinden etkilendi. Akrabalarından, ailesinden bireylerin şehit düşmesinden etkilendi. Parti mücadelesini araştırıp inceledi, dopdolu bir ruhla ARGK'nin militan bir savaşçısı olmak için dağlara çıktı, gerilla olan yoldaşlarıyla kucaklaştı. Mücadeleye katıldığı andan itibaren her mevzisinde intikam yeminini içti. Yetkinleşmek için erdemli bir çabanın sahibi oldu.

Büyüdüğü yörede düşmanın Kürt kişiliğinde yarattığı tahribat derindi. O özünü sağlam tutmuş ve korumuştu. Düşmanın halka yönelik çok yönlü sindirme, baskılarla ürkütme ve ülke topraklarından uzaklaştırma yönünde baskıları söz konusuydu. Buna yakından tanık olan bir yoldaştı. O, düşmanın bu yok edici politikasına karşı zihninde karakollar yıkmış, işgal altındaki ülkesinin kurtuluşu için bizzat pratik faaliyetliliğe yönelmişti.

O, genç militan yapısıyla gençlik yıllarını, çağdaş Kawa'nın ve ateşin çocuklarının intikamına adamıştı. Bu yolda kararlıca yürüdü ve 5 Temmuz 1992 tarihinde Engizek dağlarında düşman güçleriyle çıkan çatışmada iki yoldaşıyla birlikte şahadete ulaştı.

O'nu bağımsız ve özgür Kürdistan'da yaşatacağız!

Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Dijwar**
Doğum yeri ve tarihi: **Batman ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet tarihi ve yeri: **7 Temmuz 1992, Besni**

Dijwar yoldaş, Batman'da doğdu. Uzun yıllar önce ailesinin Çanakkale'ye yerleşmesinden dolayı burada büyüdü, gençlik yıllarını burada

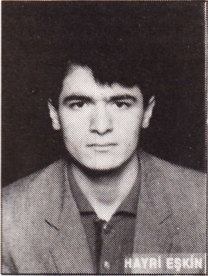
geçirdi. Batı'da yetişmesine rağmen özlüydü, dürüsttü, yurtsever özünü korumuştu. Düşmanın Kürdistanlıları Türkiye metropollerine taşırarak yoketme-eritme politikası biliniyor. Ailesi de bu politikadan kısmen de olsa nasibini almak durumuyla karşı karşıya kalır. Ama yurtseverlik özellikleri güçlü olduğundan kendilerini korumayı başarırlar. Dijwar yoldaş da, düşmanın uyguladığı politikanın özünü kavramış, Kürdistan'da ve Kürt halkına karşı yürütülen özel savaşın niteliklerini anlamıştı. Bunun için düşmana karşı öfkeliydi, tarihin hesabını sorarcasına intikam almak istiyordu. İşte bu arzuyla Kürdistan'a yürüdü. Yürüyüşü kararlı ve militancaydı. Ülkeye dönüş yolculuğuna başladığında oldukça rahat ve mutluydu. Çünkü gerçeğine, gerçek anası, ana vatanına dönüyor ve bu vatanın kurtuluşu için savaşacağına ant içmenin gereklerini yerine getiriyordu.

Dijwar yoldaş sakin ve sabırlı özelliklere sahipti. Halkına vahşet saçan düşmanın durumunu Kürdistan'da daha net gördü, öfkesi ve kini daha da arttı. Halkına söz verdi. Bağımsızlık ve kurtuluş için gerekirse kanını dökmekten çekinmeyeceğine yemin etti ve yürüdü... Besni'ye yol aldı. Burada gerillayla kucaklaştı, bütünleşti.

Tarih 7 Temmuz 1992. Yaz sıcağı kavuruyor bedenleri... Köylüler oraklarıyla tarlalarda, işçiler ter içinde fabrikalarda. O ise, zebanilerin karanlık pususunda ve düşmanla giriştiği çatışmada, Besni halayında yoldaşlarıyla birlikte elleri havada sımsıkı, "Teslimiyete hayır, direnişe davet" güllerini ekti Kürdistan dağlarına.

Söz veriyoruz Dijwar yoldaş! Taşıdığın bağımsızlık ve özgürlük bayrağı mevziden mevziye onurluca dalgalandırılacaktır!

Adı, soyadı: **Mehmet KURUDERE**
Kod adı: **Yado**
Doğum yeri ve tarihi: **Damlataş köyü-Pazarcık, 10.05.1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **Temmuz 1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **10 Temmuz 1992, Pazarcık**

Mehmet yoldaş, Pazarcık'a bağlı Damlataş köyünde orta halli bir ailenin çocuğu olarak doğup büyüdü. İlkokulu köyünde okudu, orta ve liseyi Pazarcık'ta tamamladı. Köyden Pazarcık'a yaya olarak her gün okula giderdi. Bu zor yolculuğuna rağmen, derslerinden oldukça başarılıydı. Zekiliği ve olgunluğuyla herkes tarafından sevilip sayılan bir yapıya sahipti. Ailesi hayvancılıkla geçimlerini sağladıklarından dolayı her yaz mevsiminde yaylalara çıkarlardı.

1989 Yaz tatili döneminde yine yaylalardayken gerillalarla tanıştı. Giderek gelişen ilişkilerle mücadeleyi ve gerilla yaşamını yakından tanıma fırsatını buldu. Ondan sonraki süreçte parti ve Kürdistan tarihini araştırıp incelemeye başladı. Okul çevresinde yürütülen devrimci çalışmalar içerisinde aktif olarak yer aldı. Okul dışındaki süreçlerde kitleler içinde mücadelenin propagandasını yaptı, kitleleri eğitmeye önem verdi. Sonraları ailesi ile birlikte Antep'e göç ettiler. Burada dershaneye devam etti. Aynı zamanda bir mağazada çalışarak masraflarını kendisi karşılamaya çalıştı. 1992 yılında Diyarbakır Dicle Üniversitesi Mimar Mühendislik Fakültesi'ne girdi. Diyarbakır'da kaldığı süre zarfında devrimci çalışmalarını aksatmadı. Serhildanlara, eylemlere katıldı. Siyaset ve kültürel alanda hızlı bir gelişme sağladı.

1992 yılında doğup büyüdüğü köye geldi. Burada ARGK saflarına katıldı. Artık her şeyini partisi, ülkesi ve halkı için seferber etti. Kısa geçen mücadele yaşamında gerillayla bütünleşti. 10 Temmuz 1992 tarihinde Pazarcık civarında düşman güçleriyle çıkan çatışmada yiğitçe direnerek şehit düştü.

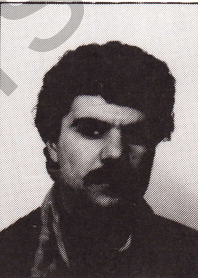
Mehmet yoldaşın hayatta tek beklentisi bağımsız ve özgür Kürdistan'ı görmekti. Söz veriyoruz Mehmet yoldaş. Özlemin olan bağımsız ve özgür Kürdistan'ı yaratıncaya kadar savaşacağız ve ülkemizi düşmandan temizleyeceğiz!

Adı, soyadı: **Hüsameddin KANDEMİR**
Kod adı: **Şamil**
Doğum yeri ve tarihi: **Gerger, 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **7 Eylül 1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **27 Temmuz 1992, Gerger**

Şamil yoldaş, 1991 yılında gerilla saflarına katıldı. Engizek kampında askeri ve siyasi eğitim devresi boyunca eğitime en özlü katılımıyla, özellikle pratik sahadaki yetenekleriyle kısa sürede göz dolduran Şamil yoldaş, düşmana karşı kin ve öfkeyle yoğunlaşmış ruh haliyle Adıyaman bölge pratiğine katılır. Yoldaşlık ilişkilerinde cana yakın, fedakar, pratikteki çözüm gücüyle yoldaşlarına ruh ve canlılık getiren bir kişiliğe ve yaşama sahipti. Adıyaman Merkez Bozu Tepesi'nde çıkan çatışmada örnek davranışlarıyla rolünü oynayarak yoldaşların kendisine olan güvenini daha da perçinleştirdi. Şamil yoldaşın en büyük özelliği, gittiği alanın coğrafyası üzerinde yoğunlaşması ve kısa sürede gerilla grubunun öncülüğüne ulaştıran yeteneklerinin derinliğidi.

Bütün ruhu ve yetenekleriyle giderek yoğunlaşan ve "Gerger'in karanlık mahpusunu yırtacağız, düşmanın Gerger'deki özel savaşının bacaklarını kıracağız" diye sık sık söylediği sözleri, Gerger'e giden 6 yoldaşın öncülüğünde gerçekleşecekti. Yol güzergahını, coğrafyayı ve kitleyi tanımada zayıf kalmaları ve yanlış konaklama sonucu, köy korucuları tarafından grubun kaldığı noktanın tespiti sonucu, bu fırsatı vahşice değerlendiren düşman güçleri, yoldaşların çevresini sarar ve çatışmaya, mevzilenmeye uygun olmayan yoldaşların kaldığı noktayı yoğun taramaya alır. Bu çatışma esnasında inisiyatifi kullanan Şamil yoldaş, iki yoldaşını da yanına alarak üç saat boyunca düşmanla kahramanca çatışır. Mermilerinin bitmesi sonucu militan davranışıyla bombasını kendisinde patlatır ve ölümsüzler kervanına katılır.

Şamil yoldaş, düşmana karşı bilediğin kin ve öfkenle doluyuz, öcün öcümüzdür!

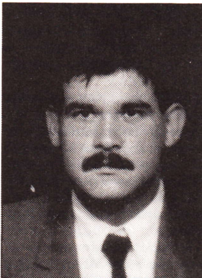

Adı, soyadı: **Nazif İŞCAN**
Kod adı: **Naci**
Doğum yeri ve tarihi: **Salmanpek köyü-Pazarcık, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **27 Ağustos 1992, Araban**

Nazif yoldaş, orta halli bir ailenin çocuğu olarak Pazarcık'a bağlı Salmanpek köyünde dünyaya geldi. İlkokulu Pazarcık'ta okudu, lise öğrenimini ise yarıda bıraktı. 1988 yılına kadar ailesine ait kasap dükkanında çalıştı. 1988 yılı ortalarında Avrupa sahasına geldi. Bir dönem İsviçre alanında kaldı. 1989 yılında ülkeye dönüş yaptı. Aynı yıl sömürgeciler tarafından askere alındı. Üç ay Bolu'da komando eğitimini gördükten sonra Kürdistan'da askerliğini sürdürdü. Bu askerlik döneminde Kürdistan halkı üzerindeki baskı ve vahşeti açık ve net olarak gördü. Gördüğü durumlar karşısında kendi kendisine isyan etmeye başladı.

Askerlik döneminde karşılaştığı vahşet olaylarını gittiği her yerde anlattı. Askerlik sırasında, yakalanan bir gerillaya yardım edip kaçmasına zemin hazırladı ve başardı. Bundan dolayı 45 gün disiplin cezası aldı. Askerlik sonrası özel tim tarafından sürekli ölümle tehdit edildi.

Ailesinin isteğiyle 1991 yılında tekrar Avrupa'ya geldi. Almanya'da kaldı. Bu gelişinde partili yoldaşlarla hemen ilişkiye geçti. Kısa bir faaliyet süresinden sonra, parti kararıyla ülkeye dönüş yaptı. Pazarcık çevresinde faaliyet yürüttü. 27 Ağustos 1992 tarihinde Araban'da yapılan bir ihbar sonucu düşman güçleriyle çıkan çatışmada üç yoldaşıyla birlikte şehit düştü. Anısı mücadelemize önderdir!

Adı soyadı: **Mehmet ŞAHİN**
Kod adı: **Mem Botan**
Doğum yeri ve tarihi: **İslahiye, 1969**
Mücadeleye katılış tarihi: **10 Mart 1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **27 Ağustos 1992, Pazarcık**

Mem Botan (Mehmet Şahin) yoldaş 1969 yılında İslahiye'de Kürt bir babanın ve İstanbul'lu Türk bir annenin üçüncü çocuğu olarak dünyaya geldi. Babası öğretmendi. İslahiye'de okuduğu okulları çok başarılı bir şekilde bitirdi. Liseden sonra bir yıl beklemede kaldıktan sonra 1987 yılında Karadeniz Teknik Üniversitesi İktisat Bölümü'ne girdi.

Mem Botan yoldaş, İslahiye'de büyüdüğü için anne tarafının etkisi üzerinde fazla yoktu. İslahiye ortamında yetişti. Köyleri, Kürdistan'ın Güney-Batı parçasına sınır, "tavuklarımız birbirine karışırdı" cümlesinde belirttiği mesafedeydi. Bu, O'nun üzerinde daha küçükken iz bıraktı. Küçüklüğünde diğer çocuklardan oldukça farklı bir yapıdaydı. Hareketli, girişken ve kurulu düzeni kabul görmeyen bir konumu temsil ediyordu. Çok farklı işler yapar, farklı özelliklere sahip olan insanlarla ilişkiye geçer ve farklı düşünürdü. Sürekli büyük hayallerin sahibiydi. Ailesinin konumu O'nun, memur çocukları veya kemalist etkilerin yoğun olduğu ve bu özellikte yaratılan ortamlara girme olanağı verirken, O, her zaman, köylerden şehre yerleşmiş aile ve fakir aile çocuklarıyla ilişki içine giriyordu. Her yönüyle bir arayış içindeydi. Ortaokul ve lise dönemlerindeyken bile bu arayışları devam etti. Hem içinde yaşadığı düzenin dayattıklarına bir çözüm olma ve hem de bir kimlik arayışı içindeydi. Davranışlarıyla, tartışmalarıyla, ilişki içine girdiği insanlarla, kısacası her yönüyle bir arayış içinde olduğu belliydi. Ailesinin demokrat olmasının etkisiyle de belli bir mesafe almıştı arayışlarında. Ancak 12 Eylül faşist iktidarının yarattığı büyük terör altında ve tüketme ortamında fazla gelişme olanağı bulamadı. Liseyi bu yıllarda oldukça yüksek bir başarıyla bitirdi.

Liseden sonra üniversite sınavlarına hazırlanmak üzere İstanbul'a gider. Burada da kimlik ve ulusal özünü yakalama arayışı devam eder. Bir ara burjuva ortama dalış yapar ve çözüm arayışlarını buradan yaratmaya çalışır, ama sonuçsuz kalır. Üniversiteye girmek kendisi için o kadar önemli bir sorun değildi. Okuyup okumamak sorunlara bir çözüm getirecek değildi. Bunu biliyordu. Yine de zamanını boş geçirmemek için okuyarak değerlendirmek zorundaydı, yoksa yitip gitme tehlikesi de vardı. 1987 yılında Karadeniz Teknik Üniversitesi İktisat Bölümü'ne girer. Burada çok farklı ortam ve kişiliklerle karşılaşır, ancak arayışına devam eder. Bir ara Türk soluna girerek çözüm bulduğunu sanır. Süreç geçtikçe içine girdiği çevrelerin çözüm gücü olamadıklarını, kurulu rejime karşı bir alternatif olamayacaklarını görür. İslahiye'de düşmanın yarattığı kimlikten uzaklaştırma ve Kürdistan'ı yok etme savaşının yaratmış olduğu kişilik, daha doğrusu kişiliksizleştirme politikası karşısında Mem Botan yoldaş, kendisini bulma mücadelesini vermekten yılmayarak, Türk solunda bulamadığı çözümü, Kürdistan gerçekliğini araştırarak bulmaya çalışır. Bu temelde Kürdistan dağlarında gelişen silahlı savaşımı ve Kürtlüğü araştırmaya başlar. Bu incelemeleri sonucunda aradığını bulur; araştırdıkça kendi gerçeğini de yakalar, araştırdıkça araştırma isteği, araştırdıkça mücadele etme isteği gelişir. Böylece üniversite çevresindeki yurtsever gençlikle ilişkilerini geliştirir, örgütlenme faaliyetlerini yoğunlaştırır ve gençliğin kazanılması mücadelesine önemli katkılarda bulunur. Bununla kendisini sınırlandırmaz. Ülkesinin dağlarında özgürlükle kucaklaşmak ister, özgürlüğün orada, gerilla savaşının etkin geliştirilmesinde olduğunu savunur. Bu inanç ve ruhla bir grup yoldaş topluluğuyla 11 Mart 1992 tarihinde Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gider.

Bu alanda, yılların arayışı sonucu kavuştuğu mücadeleyi kavramak ve kendisini geliştirmek için oldukça coşkulu bir çabanın içerisine girdi. Artık aradığı gerçeği tam yakalamıştır ve bunun bilincine ulaşma çabasındadır. Hızlı bir eğitimden geçer. Dönem oldukça önemlidir ve eğitimler bu temel doğrultuda hızla sonuçlandırılmaktadır. Mem Botan yoldaş, Tolhildan (Güney-Batı) Eyaleti'ndeki gerilla mücadelesine katıl-

maya karar kılar. Bir grup yoldaşı, büyük bir coşku ve mutlulukla ülke topraklarında ilerlerken Pazarcık yolu üzerinde düşmanın pususuna düşerler. Burada yılların intikamını alırcasına kahramanca bir direniş başlar, üç saat boyunca süren direnişte, göğüs göğüse çatışılır ve Mem Botan yoldaş, üç yoldaşıyla birlikte şehitler ordusuna katılır.

İnsanlık mücadelesi ve bu insanlık mücadelesi içinde kendi yerini bulmanın büyük temsili olan Mem Botan yoldaş, aynı zamanda beyaz katliamla bir alanın Kürdistan'a yabancılaştırılması politikasının boşa çıkarılmasının da adıdır.

Anısı mücadelemize önderdir!

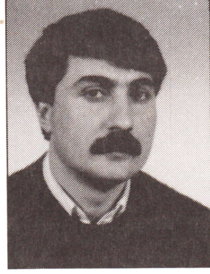
Adı soyadı: **Hasan RESUL**
Kod adı: **Hawar**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, Güneybatı Kürdistan**
Mücadeleye katılış tarihi: **1990**
Şahadet tarihi ve yeri: **9 Eylül 1992, Engizek dağları**

Kürdistan'ın Güneybatı parçasının Afrin kazasında doğup büyüdü. Yurtsever bir aile ortamında büyüdü. Okulunu bıraktıktan sonra ailenin ekonomik durumuna ortak olabilmek için bir emekçi olarak çalıştı. Ulusal kurtuluş düşüncesiyle Afrin'de tanıştı. Belli bir dönem cephe çalışmalarını yürüttü. Daha sonra Lübnan sahasında Barlias alanına gelerek fabrikalarda çalıştı. Amacı bu kanal üzerinden fiilen parti mücadelesine katılmak ve eğitimini tamamladıktan sonra ülke pratiğine yönelmekti. Olgun, özlü ve sabırlıydı. Fabrikalarda çalıştığı dönemlerde elde ettiği kazancının bütününü partiye aktardı, eğitim gören yoldaşlarının ihtiyaçlarını temin etmek için verilen görevleri yerine getirdi. 1991 yılında Mahsum Korkmaz Akademisi'nde eğitimini her yönüyle tamamladıktan sonra Güney-Batı Eyaleti'nde bizzat savaşın içerisinde yer alma talebinde bulundu. Bu istemi kabul görünce planlama gruplarına katıldı. Grup planlama çalışmalarını tamamladıktan sonra ülkeye doğru yol aldı.

Ülke pratiğinde kısa sürede uyum sağladı. Çok yönlü yeteneklere sahipti, teknik alanda ustaydı. Oldukça neşeli ve atılgandı, coşkuluydu. Yer aldığı gerilla gruplarının moral kaynağı, neşesiydi, uyumlu ve kararlıydı. Gittiği her yere kendisiyle birlikte moral götürür, ulusal kurtuluş düşüncesini taşırdı. Halkla ilişkilerinde saygılıydı; büyük bir sevgiyle halka yaklaşıyor, eğitip örgütlemeye çalışırken incitmemeye büyük özen gösteriyordu. Tam anlamıyla O, bir halk adamıydı. Konuşmaktan, moral aşılamaktan bıkmazdı, yüzündeki tebessüm eksilmezdi. Niçin savaştığını bilen bir yoldaştı. Hızlı ama yerinde yaklaşımları mevcuttu. Onlarca eylem ve çatışmalarda yer aldı. Her eylemde de militanca savaştı, PKK'nin vuruş tarzını ve komuta kişiliğini yaşamında kanıtladı.

Gelişmeleri takip eden, ayak uydurmak için kendisini hep yenileyen bir yetkinleşme temposu içerisindeydi. Her arkadaş gibi **Hawar** yoldaş da bahar atılımına güçlü hazırlanmıştı. 1991 kış sürecini yoğun bir çalışma temposuyla değerlendirmişti. Üstün fedakarlıklar gösterek bütün gücüyle yoldaşlarına destek sunan bir pratik sergilemişti. Yoldaşlarına karşı her konuda yoğun emeği vardı. 1992 bahar atılımında güçlü bir pratiğin sahibi oldu. 1992 sonbahar atılımı için takım yönetiminde yer alarak bir takımlık güçle Binboğalar'a yöneldi. Yolculuk esnasında bir ihanet sonucu, 9 Eylül 1992 tarihinde Engizek dağları çıkışında düşman pususuna düştü. Uzun süren çatışmada 11 değerli yoldaşıyla birlikte şehitler kervanına katıldı.

Hawar yoldaşın anısı, üstün mücadele azmi mücadelemize önderdir! O, sönmeyen bir meşaledir!

Adı, soyadı: **Ali YÜKSEL**
Kod adı: **Rizgar, Çekdar**
Doğum yeri ve tarihi: **Elbistan, 1961**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet tarihi ve yeri: **7 Ekim 1992, Türkoğlu / Amanos dağları**

1980 öncesi gençlik hareketinin en fazla etkilediği alanlardan biri de Maraş'tı. **Ali** yoldaş Maraş'ta henüz gençlik çağına doğru adım atarken devrimcilerle tanıştı. Türk devletinin faşist niteliğini ve uygulamalarını gördü. Ardından Maraş katliamına tanık oldu. Faşizmin yaklaşan ayak sesleri, devrimci örgütlerle tanıştığı ve devrimcileşmek için çaba sarfettiği sürece denk gelmektedir. Ali yoldaş, *"... O dönemde PKK olsaydı dönem çok farklı olurdu"* diyerek, o dönemin öncüsüzlüğüne işaret ediyordu.

12 Eylül faşist darbesi ile birlikte devrimci örgütlerin çok kolay tasfiyeye uğramaları, kurtuluşların ise Avrupa'ya kaçmaları, Ali yoldaşta Türk soluna karşı büyük bir güvensizliğin doğmasına neden oldu. Çukurova'da ekonomi öğrenimini sürdürürken yurt dışına çıkmaya karar verdi.

Geldiği Hollanda'da hem öğrenimine devam etti ve hem de çeşitli işlerde çalıştı. Aynı zamanda yurt dışına çıkar çıkmaz bazı siyasi çevrelerle ilişkileri olur; belli bir süre bu çevreleri gözledikten sonra, bunların ülke ile hiçbir bağlarının kalmadığını acı duyarak görür. Halka verdikleri sözleri çoktan unuttuklarını fiili olarak yaşar, buna öfkelenir. Bu durum O'nda çevresine olan güvensizliğin gelişmesine yol açar. Fakat sosyalizme olan inancını, halka ve ülkesine bağlılığını korur. En belirgin özelliği gericiliğe, haksızlığa, aldanmaya, yetersizliklerini bile bile sürdürmeye duyduğu öfkedir.

PKK'nin ideolojisini ve politikasını bilmiyordu, ilişkileri olmamıştı. Ancak ülkede gelişen mücadeleyi duyuyor, PKK'nin ülkesi ve halkının kurtuluşundan vazgeçmediğini, verdiği savaşımda görüyordu. Bunun etkisi altındaydı. Araştırıp inceledi, öğrenmeye çalıştı. Sordu, soruşturdu, tartıştı. En fazla önderlik sorunu üzerinde yoğunlaştı. İlişkiler geliştirdi yurtsever çevrelerle. PKK'nin milyonları kucakladığını, insanlığa, halka bağlılığını en zor şartlarda bile koruduğunu kavradı. Ve giderek fiili olarak mücadele saflarına katılmaya karar verdi. Avrupa ERNK faaliyetlerinde yer aldığı süreç içinde, olgunluğuyla, ciddiyetiyle, yoldaşlık ilişkilerinde derin özelliklere sahip olma yönleriyle tanındı. Halka ve yoldaşlarına örnek oldu. Belli bir dönem dış ilişkiler çalışmalarına katıldı. Kendi kişiliğinde somutlaştırdığı olumlu özellikler nedeniyle hızlı bir gelişme kaydetti.

1992 yılına girerken ülkeye yönelme önerisi kabul edildi ve Mahsum Korkmaz Akademisi'nde askeri ve siyasi eğitim gördü. Alçakgönüllü, yoldaşlarına derin sevgiyle bağlı olan, coşkuyu, morali esas alan kişiliğiyle sevilip sayıldı. Kendisini eğitim ortamına en iyi veren bir yoldaştı. *"Burada özgürleşebildiğimi hissediyorum"* diyerek duygularını dile getirdi.

Ali yoldaş Güney-Batı Eyaleti'ne gitmek istiyordu. Neden bu eyalete gitmek istiyorsun diye sorulduğunda verdiği cevap şudur: *"Ben dede oğluyum. Yıllardır halkımız binbir türlü özel savaş oyunlarıyla aldatılmış, kendisine yabancılaştırılmıştır. Düşmanın oyunlarını bozmada bizim gibilerin ülkeye dönmeleri etkili olur. Halka ve ülkeye hizmet budur..."* Gerçekten yüzyıllardır alevi potansiyelimizin yaşadığı alanlarda yaşanan zulüm, sömürü ve katliamlara karşı güçlü bir direnişçilik sergilenmesi gerekirken, bu yaratılamamış, dedelik denilen kurumu da düşman, halkımızın birliğini bölüp-parçalamada alabildiğine kullanmıştır. Kürdistan'da ulusal kurtuluşçuluğun gelişmesiyle birlikte düşman bu politikaya daha fazla el atmış ve aleviliği, sanki çok farklı bir sorunmuş gibi, halkımızın kurtuluşuna karşı kullanmaya hız kazandırmıştır. İşte düşmanın bu politikasını boşa çıkarmak gerekiyordu. Ali yoldaş, gönüllü olarak bu savaşımın militanlığını üstlenmek istiyordu.

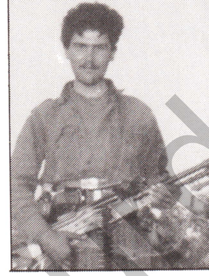
Parti Önderliği, Ali yoldaşı yabancı dil bildiği için yeniden Avrupa'ya göndermek istedi. Ancak O, ülkeye gitmeyi dayattı, istemini bu temelde dile getirdi.

Ali yoldaş, faaliyet alanına yöneldiğinde kısa bir süre içerisinde alandaki eylemlilikler hız kazanır. Halkın desteği, gerilladan etkilenişi büyük gelişim gösterir. Ama yüzyılların iç ihaneti her alanda olduğu gibi orada da boy verir. Halka, devrime, partiye bağlılığın, zaferi müjdeleyen coşkunun timsali olan Ali yoldaş, **Mehmet ERDOĞAN (Behzat)** yoldaş ve bir grup arkadaşı ile, Maraş'ın Türkoğlu ilçesi yakınlarında Amanos dağlarında, bir ihbar sonucu sömürgecilerle çıkan çatışmada kahramanca direnerek şehitler kervanına katılır.

Kısa süren pratiğine rağmen düşmanın ve işbirlikçilerinin yüreğine korku salan Ali yoldaşın cenazesine bile düşman tahammül göstermez, cenazeye hakaretlerde bulunur.

Ali yoldaş! Sizler halkımızın gönlüne özgürlük tohumları olup düştünüz. Ve şunu bilesiniz ki, şahadetinizle özgürlük yürüyüşü daha da güçlenmiştir. Artık halkımız siz şehitlerinin yarattığı mirasla özgürlüğe, bağımsızlığa ve zafere daha yakındır.

Anınız mücadelemize önderdir!

Adı soyadı: **Gökhan ŞENGÜL**
Kod adı: **Merdan, Rojhat**
Doğum yeri ve tarihi: **Kerküt köyü-İslahiye-Antep, 1968**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **Ekim 1992, Güney-Batı Eyaleti**

Ulusal inkarın had safhaya ulaştığı bir ortamda doğup büyüyen **Gökhan Şengül (Rojhat)** yoldaş, ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişmesiyle birlikte, ulusal inkara ve sömürgeciliğe karşı savaşım isteğini derinden derine hissetti. Lise çağlarındayken düşüncesinde belirginleşmeye başlayan ulusal öze dönüş, üniversitede doruk noktasına ulaşır. Bu inançla, okuduğu Karadeniz Teknik Üniversitesi İdari Bilimler Fakültesi'ni üçüncü sınıftan terk ederek gerilla saflarına katılmak üzere Kürdistan dağlarına doğru yol aldı ve kararlı, zorlu bir yolculuktan sonra özlemle beklediği gerillalara, gerilla ordusuna kavuştu.

Botan'da gerilla yaşamının gözellikleriyle daha bir coşkuyla dolar, bütün gücüyle bu yaşamla bütünleşmeye, onun her alanında bir ferdi olmaya büyük çaba gösterir. Botan'da kaldığı dokuz ay süresi boyunca verilen görevleri büyük bir sorumluluk anlayışıyla yerine getirir; gerilla saflarına katılan genç yoldaşlarının eğitimlerine destek sunar, yardımcı olur, gelişmeleri için elinden geleni yapar. Bu arada Botan'da düşmana karşı geliştirilen askeri eylemlere; baskınlara, pusulara katılır. Düşmana vurulan her darbeyle, bağımsız ve özgür Kürdistan'ı, geleceğin güzel günlerini yüreğine yerleştirir. Botan pratiğinden sonra daha yetkin bir kadro haline gelmesi için Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gönderilir. Burada askeri ve siyasi eğitimini tamamlar. Daha sonra kendi isteği üzerine Güney-Batı Eyaleti gerilla faaliyetlerine gönderilir. Gökhan yoldaş, gerek düşmanın eyalet üzerindeki etkisini, gerekse ülke-halk gerçekliğinin yabancılığın yaşanması karşısında büyük bir azim ve kararlılıkla alanına yönelirken, şunları ifade eder: *"Genelde Kürdistan'da, özelde Güney-Batı Eyaleti'nde, her karış toprağımız kanla sulanmadıkça, kendini inkar eden, kendini yok sayan insanlarımız ulusal özlerine, gerçekliklerine sağlam bir dönüşü sağlayamazlar. Yok edilmenin eşiğine getirilen köle Kürdün insanlığına kavuşturulması için tek doğru yol savaşmak ve onlara gerçekleri öğretmektir."* Eyalet özgülündeki durumları değerlendiren Gökhan yoldaş, uzak kaldığı gerçeklere duyduğu özlemle şunları belirtir: *"Bir tek özlemim var: Her yönüyle düşman elinin uzandığı bu topraklara ulaşabilmek, savaşabilmek ve inkara karşı öze dönüşü sağlam gerçekleştirebilmektir..."*

Bu inançla ülkeye yönelen Gökhan yoldaş, onurlu bir savaşın onurlu bir savaşçısı olarak Ekim 1992 tarihinde düşmana karşı girişilen bir çatışmada şehit düştü.

Onlar
kuru topraklara düşen canlardı
Onlar
karanlığa karşı ışık
umutsuzluğa karşı umut
ve...
yerin yedi kat derinliğinden
boy veren bir fidan
tarihimize yazılan birer destandı...

Anıları mücadelemize ışık tutacaktır!

Pazarcık'ın gülü, direnişin sembolü, militanlığın bir örneği FİDAN yoldaş

Adı soyadı: **Zeynep KALAN**
Kod adı: **Fidan**
Doğum yeri ve tarihi: **Yukarı Pulyanlı köyü-Pazarcık, 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **Temmuz 1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **8 Ekim 1992, Armutlu-Pazarcık**

Tarihin akışı insanlık mücadelesinin hızlanmasıyla ivme kazanır. Öyle ki, tarih görkemli olaylara sahne olduğu gibi, insanın insanlıktan uzaklaştırıldığı olay ve olgulara da tanık olmuştur. İnsanın insan olma mücadelesiyle başlayan başkaldırışı, tarihi devindirdiği gibi, kendi karşıtıyla sürekli çatışma içerisinde olmuştur. Bu çelişkiye rağmen tarih hiçbir zaman durmamış ve her zaman ileriye doğru gebe olmuş ve yeni yaşama fışkıran bir ana olmuştur.

Zamanla birey olmaktan kurtularak toplumsallaşan insanoğlu kendi içerisinde çeşitli düzeylerde kolektifleşerek doğa zorluklarına karşı direnmesini ve bugüne dek kendisini yaşatmasını bilmiştir. Öyle ki bazı anlar doğanın üstünlüğünü neredeyse kabul etmiş, kendi içerisine kapanmıştır. Bu bir boyun eğiş gibi görülse de, aslında kendisini toparlama, yenileme ve geleceğe doğru güçlü adımların atılmasının zemini oluyordu.

Süregelen bu tarihi akış, toplumları, halkları, ulusları yarattığı gibi, devletler olgusunu da gündeme getirmiştir. Bu, her halkın gösterdiği grafik olmuyor. Birçok halk yeryüzünde silinmesini engelleyememiş, hoşlanmaya ve dışlanmaya tabi tutulmuştur. Yani tarihte kendisini lanetli olmaktan kurtaramamıştır. Yine birçok halk, ezilmesine ve sömürülmesine rağmen; acılı da olsa bugüne dek kendilerini yaşatmışlardır. Böyle bir durumu, büyük sancılarla, acılarla ve çilelerle halkımız bizzat yaşamıştır.

Büyük isyan ve başkaldırılara girişen halkımız dünya halklarının bir üvey evladı olmaktan bir türlü kendisini sıyıramamıştır. Binlerce vatan evladı kendini bu uğurda feda etmişse de sonuçta köle olmaktan kurtulamamış, sürekli derin sömürüye ve baskıya maruz kalmıştır. 1800'lerin ortalarından başlayan isyanlar 1900'ların ortalarına kadar sürmüş olsa da halkımızın çıkarlarını komple temel almadığı için yenilmiş ve ülkemiz dört parçaya bölünmüştür.

Halkımız açısından bu, alışılagelen bir durumdu. İnsanlığın onurlu bir üyesi olma mücadelesi başlayana kadar bu böyle devam etti. "Kürdistan sömürgedir" sözcükleri soylu mücadelenin başlangıcı oluyor.

Kürdistan eski Kürdistan olmaktan kurtarılarak hızla ileriye doğru, bağımsızlığının ve özgürlüğünün ilk adımlarını atmış oldu. Elbetteki Kürdistan'ın Kürdistan olması için, toprağın ana toprak olması için vatan evlatlarının özgürlük ve bağımsızlık uğruna kendilerini bedel olarak feda etmeleri gerekiyordu. İşte yapılan da bu oldu.

Tarih bedel istiyordu. Bedelin verilmesi kolay olmuyordu. Çünkü tarihimizin bize bıraktığı miras buydu. Ancak tarih durmadı. Gün geldi, "Kürdistan sömürgedir" sözcükleri bedel vermenin zorunluluğunu dayattı ve tarih hızlandı; akmaya başladı, coştu, kükredi, sel haline büründü; akışı durdurulamaz oldu. Bilincin gelişmesiyle ivme kazanan bu olgu, ülke genelinde somutluk kazandı. Gün geldi ki sömürünün, horlanmanın durması, ana toprağın özgürlüğe ve bağımsızlığa kavuşturulması için, bu toprağın evlatları şaha kalktı. Körpecik bedenlerini katık ettiler bu uğurda.

Öyle ki, kısa süreçte bir kervan oluşturdular. Şehitler kervanını!.. Şehitler halkımızın derin yaralarına merhem olmak için, kan akıtılmamış toprak parçası bırakmadılar. Öyle ki toprak kanla sulandı. Hakkari'den Kars'a, Kars'tan Erzincan'a, Erzincan'dan Maraş'a, Maraş'tan Zaxo'ya... Binlerce vatan evladı toprağı kanları ile suladı. Bu kanlar sayesinde Kürt insanı Kürt oldu, Kürdistan, Kürdistan oldu ve dünya halklarının onurlu bir üyesi olma durumuna girmeye başladı.

Bu bağlamda şehitler, tarihin Kürt halkı için biçtiği ölüm fermanını yırtanlar oluyorlar. Şehitler, tarihin karanlık sayfalarından Kürt halkını gün yüzüne çıkardılar.

Ulusal kurtuluş mücadelemiz geliştikçe tarihin sayfalarına binlerce kahraman isimlerini yazdırdı. Direnen bu kahramanlar abideleştiler, umut oldular. Öyle ki, "Yeryüzündeki cennet Mezopotamya"yı Mezopotamya yaptılar. Bu açıdan da ele alırsak, şehitler fışkıran umutların yeşeren Fidan'ların kaynağı oldular.

Gün geldi ki, düşmanın özel savaş politikası sonucu vatanından ucuzca kopan, vatansızlaştırılan ve adeta ana topraklarından kaçarcasına kaçan Pazarcık gençliği, şehitler zincirine sarılmış, körpecik bedenleriyle kopmaz halkalar oldu. Bu uğurda binlerce Kürdistan genci gibi vatan topraklarına sarılarak canlarıyla aşılmaz birer barikat oluşturdu. Düşmanın zehirli oklarının güzelim Kürdistan'a saplanmaması için, vücutlarını siper eden bu vatan evlatları birer sembol olmuşlardır.

Nasıl ki, **Besey ANUŞ**'lar direnişleriyle Kürdistan'da birer başlangıç halkası olmuşlarsa, Fidan'lar da halkanın devam ettiricileri olmuşlardır. Besey'lerin takipçisi olan Fidan'ları tanımak bu vesileyle önem kazanıyor.

Zeynep Kalan (Fidan) yoldaş 1970 yılında Pazarcık'ın Yukarı Pulyanlı (Akdemir) köyünde orta halli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Küçük yaştan başlayarak atik ve enerjik bir yapı kazanır. Lise çağlarında fiilen mücadele ile tanışır. Köye inen gerillalardan oldukça etkilenir. Bundan böyle tartıştığı, konuştuğu konular gerilla olur. Gerillalardan öyle etkilenir ki, tüm eski yaşamına hızla bir çeki-düzen verir. Köyün cesur ve mert kızı olarak da bilinen Fidan yoldaş oldukça da etkili olur. Köyde bir çekim merkezi haline gelir. Adeta tüm gençleri yönlendiren ve eğiten biri durumunu temsil eder. O süreçte nişanlı olmasına rağmen kendisini gerillaya hazırlamaya başlar. Toplumun değer yargılarına saygılı biri olarak nişanlısını da kazanmak için büyük çaba harcar ve kazanır da. Ne var ki, nişanlısı olan kişi kendisi için saflarda yer alacağını belirtir. Devrimin zorluklarını bilen Fidan yoldaş, bunu kabul etmez. *"Sen devrim için inançlı değilsin, devrimle yürüyemezsin"* der ve ilişkisini keser. Kısa bir dönem sonra aynı köyden 4 arkadaşıyla birlikte saflara katılır.

Saflara geldiğinde oldukça atik ve enerjik biridir. Hemen göze çarpan bir kişiliğe sahiptir. Öyle ki ondan etkilenmemek olanaksızdır. Fidan yoldaş 1991 Ağustos'unda alındığı işkencede sergilediği direnişle de gerillalar tarafından bilinen biriydi. Çünkü 1991'de Pazarcık'ta "Dükkancı kızın direnişi"nden bahsetmeyen yoktu. Bu durum O'nun saygınlığını arttırıyordu. İlk günden başlayarak dirayetli, uyumlu ve gelişmenin bir örneği oldu. Kış süreci boyunca eğitime alındı. Çetin kış ortamında müthiş bir gelişme kaydetti. Eğitim boyunca çeşitli görevler üstlendi. Mahsum Korkmaz Akademisi Hasan Vural Şubesi Şehit Deniz Devresi'nin en sevilenlerinden biri durumundaydı. Eğitim ortamında, gelecekte Pazarcık'ta büyük gelişmeler yaratacak bir militan kişilik sergiliyordu.

Eğitimini tamamladıktan sonra Mayıs'ın ortalarında pratiğe yöneldi. Pratiğe yönelmesiyle düşmanın kurşunlarıyla tanışması bir oldu. 23 Mayıs 1992'de Besni'de çıkan çatışmada güçlü militanca özellikler sergileyen Fidan yoldaş, düşmanı, "Kara Fatma takla atarak çarpıyor" propagandasına götürdü. Girdiği bu çatışmada üç değerli yoldaşını kaybetti; düşmana karşı olan kini bir o kadar daha arttı. Düşmana taviz verildiği noktada düşmanın amansız bir biçimde biçeceğini bizzat gördü. Bunun için sürekli tetikte oldu.

Parti, Fidan yoldaşı Pazarcık alanı faaliyetlerine verdi. Çok kısa bir süreçte kitle tarafından sevilen biri durumuna geldi. Hal ve hareketleriyle, davranışlarıyla, bilinciyle gençliği çeken bir merkez oldu. Adeta tüm köylüler O'nu soruyor, O'nu tanımak için fırsat kolluyorlardı. Gittiği her sahada gelişmeler yaratıyor, tanıştığı her kişiyi mutlaka örgütlüyordu. Örgütçü, toparlayıcı özelliğinin yanısıra askeri alanda da örnek alınması gereken bir militandı. Pazarcık'ta zaman zaman legal hareket eden Fidan yoldaş, *"Ben düşmanın eline sağ geçmem"* diyordu. Bunun için sürekli el bombasını yanında taşıyordu. *"Düşmandan nefret ediyorum, onun eline sağ geçmektense kendi kendimi imha ederim"* demesi kinini, nefretini açıkça ortaya koyuyordu.

Fidan yoldaş, Pazarcık'ta bu gelişmeyi yaratırken, sürekli konuşmalarında Parti Önderliği'ni görmek istediğini söylüyordu. Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gitmek istiyordu. Ancak Önderlik sahasına gitmek için de iyi bir pratiğin sahibi olması gerektiğini de biliyordu. Dolaylı yollardan kendisine *"kışın Akademi'ye gidebilirsin"* dendiğinde tüm dünyalar O'nun olmuştu. Çünkü hayalleri hep Parti Önderliği'ni görmekti. *"Önderliği görmek yeterdir bana"* diyordu.

Fidan yoldaş bir bayan militan olduğundan değil, partiyi kişiliğinde temsil eden özellikler sergilediğinden, her zaman örnek biri olarak gösteriliyor ve seviliyordu. Geleneksel kadın tutkularından nefret ederdi. Proleter kadını temsil etmede de en büyük iddia sahibi olan biriydi. Öyle ki, kendisinden eski olan arkadaşları askeri yaklaşımıyla etkiliyor ve saygınlığını geliştiriyordu. Bu bağlamda bir Besey Anuş'tu, bir Bêrîvan'dı Fidan yoldaş.

Pazarcık'ın gülü, direnişin sembolü, militanlığın bir örneğiydi Fidan yoldaş. Bir abideydi. Yıkılmayan bir kaleydi. Meyvelerini vermeye hazır bir fidandı. Fidan iken beklenmedik bir anda şehitler kervanına katıldı. 8 Ekim 1992 tarihinde Pazarcık-Armutlu'da bir ihbar sonucu çembere alınan bir gerilla grubunda **Şirin, Mizgin, Dilan, Battal** ve **Çekdar** yoldaşlarıyla birlikte vatan toprağına düştü.

Belki Fidan yoldaş fiilen aramızdan ayrılmıştır. O'na bağlılığımız sadece sözle ifade edilemez, bağlılığımızı pratikle kanıtlayacağız. Onların intikamını alma, ihanetlerden hesap sorma bizim için namus meselesidir. Namusumuz onurumuzdur, onurumuzu çiğnetmeyeceğiz. Pazarcık bir gülünü kaybetti. Onlarca gül yeniden yeşerecektir.

Fidan'ı, Fidan'ları unutmayacağız!

Pazarcık'ın gülü FİDAN
Düştü toprağa bir FİDAN
Gürledi gök
Ağladı güneş
Sızladı toprak
Bir cevherdi, çilekeş , hüzünlü
Vatan toprağına düşen
Karanfildi, laleydi
Pazarcık'ın gülüydü
Şehit FİDAN

BİR GÜN MUTLAKA KADINLARIMIZ

Şubat direnişinin penceresinden bakıyorum
gözlerim apaçık
Çoluk çocuk, yaşlı ve kadınıyla
Birikmiş birikmiş sıra dağlaşarak büyük kapıda
mazlumun mazlumu halkım
en çok kadınlar hep kadınlar
etekli fistanlı ve kara çarşaflarıyla
en çok kara çarşaflarıyla kadınlar
Öbek öbek güvercinler havalanıyor kırmızı
çatıdan
Göğe yağmur bulutları asılı
Yüreklerde gazap bulutları
yağdı yağacak
Polisler şaşakalmış
elbet şaşakalacak
Şubat direnişinin penceresinden bakıyorum
gözlerim apaçık
Nasırlı elleri dillenir yıllanmış öfkeleri
İlk kez açlık grevine dökmüşler okyanus sevgileri
Ülke parçası ateş böcekleri için
Kıyasıya döğüşen
Yaşamın gözbebekleri kadınlar
Şubat direnişinin penceresinden görüyorum
Şubat direnişinin gözleriyle
Çift namlulu bir silah gibi gözleri
Düşmanın beynine bakan
korkunç bir top ağızları
Ve pırıl pırıl sözleriyle
Kara çarşaflarını yırtıp atıyorlar
Çıkıp geliyorlar kara çarşaflarından
Bütün cephelere birden koşuyorlar
Rengarenk kadınlarımız
Şubat direnişinin penceresinden görüyorum
Şubat direnişinin gözleriyle
Çekin
eey
düşman
çekin
Ninova'yı tepetaklak zılgıtlarla geliyor
işte işte Med kadınları
Yüzüne kezzap fırlatan zılgıtlarla geliyor
Kan çekilecek yüzünden
Zangır zangır titreyeceksin korkularından
Şimdiden bir sığınak
Delik gibi bir şey ara şimdiden
Kara çarşafların içinde taş yağmuru kesilen
Kara çarşaflarını parçalamaktan kopacak
kızıl kıyametten
Şubat direnişinin penceresinden görüyorum
Şubat direnişinin gözleriyle
Ufka yapışıp ufuktan sarkarken
salkıp saçak bulut meyveleri
Yıldız kanatlı türkülerinizi dinliyorum
Ey kartal yürekli Med kadınları
Ateş kaplı bir kitap sımsıkı ellerde
Her sayfası baştan başa hayat
Gül ellerle yazılır ateşten bir kitap
Kendilerine benzeyen ülkenin resmini
Yırtıcı tırnaklarla çizerek
Nar suyudur kanları bir güzel boyarlar
Şubat direnişinin penceresinden görüyorum
Şubat direnişinin gözleriyle
Pırıl pırıl kelebekler gibi kozalarından
Sıyrılıp uçacaklar mutlaka bir gün
Kurşunlardan
büyük sanattan boşanacak
bütün ilenmeler
Yeri göğe katacaklar
biliyorum biliyorum
korkunç güzel kadınlarımız
Şubat direnişinin penceresinden görüyorum
Şubat direnişinin gözleriyle

Adı, soyadı: **Aysam ABDO**
Kod adı: **Xoşnav**
Doğum yeri ve tarihi: **Güneybatı Kürdistan, 1969**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet tarihi ve yeri: **Mart 1992, ...**

Adı, soyadı: **Muhammed HALİL**
Kod adı: **Sefkan**
Doğum yeri ve tarihi: **Meydan köyü-Afrin, 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet tarihi ve yeri: **Mayıs 1992, ...**

Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Şoreş**
Doğum yeri ve tarihi: **Mardin ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet tarihi ve yeri: **Mayıs 1992, ...**

Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Delil**
Doğum yeri ve tarihi: **Mardin, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet tarihi ve yeri: **Mayıs 1992, ...**

Adı, soyadı: **Adem ...**
Kod adı: **Sait**
Doğum yeri ve tarihi: **Mardin, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet tarihi ve yeri: **Mayıs 1992, ...**

Adı, soyadı: **Hasan BOZKURT**
Kod adı: **Xoşnav**
Doğum yeri ve tarihi: **Mardin, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet tarihi ve yeri: **Mayıs 1992, ...**

Adı, soyadı: **Necmettin ARSLAN**
Kod adı: **Ethem, Mahsum**
Doğum yeri ve tarihi: **Kamış köyü-Nizip, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet tarihi ve yeri: **2 Temmuz 1992, ...**

Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **İsmail**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet tarihi ve yeri: **2 Temmuz 1992, ...**

Adı, soyadı: **Yılmaz ...**
Kod adı: **M. Emin**
Doğum yeri ve tarihi: **Adıyaman, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet tarihi ve yeri: **Eylül 1992, ...**

Adı, soyadı: **İsmail ÇOBAN**
Kod adı: **Çiya**
Doğum yeri ve tarihi: **Aralıkovası-Pazarcık, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet tarihi ve yeri: **Eylül 1992, ...**

Adı, soyadı: **Rauf ...**
Kod adı: **Xemgin**
Doğum yeri ve tarihi: **Mardin, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet tarihi ve yeri: **Eylül 1992, ...**

Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Şamil**
Doğum yeri ve tarihi: **Adıyaman, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet tarihi ve yeri: **Eylül 1992, ...**

Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Haydar**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin-Güneybatı Kürdistan, 1949**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet tarihi ve yeri: **7 Ekim 1992, Türkoğlu / Amanos dağları**

Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Şehmus**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin-Güneybatı Kürdistan, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet tarihi ve yeri: **7 Ekim 1992, Türkoğlu / Amanos dağları**

Adı, soyadı: **Mehmet ERDOĞAN**
Kod adı: **Behzat**
Doğum yeri ve tarihi: **Sevdilli köyü-Elbistan, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet tarihi ve yeri: **7 Ekim 1992, Türkoğlu / Amanos dağları**

Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Sercan**
Doğum yeri ve tarihi: **Kerküt köyü-İslahiye, 1971**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet tarihi ve yeri: **7 Ekim 1992, Türkoğlu / Amanos dağları**

Adı, soyadı: **Şerife AKKUŞ**
Kod adı: **Mizgin**
Doğum yeri ve tarihi: **Mardin, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet tarihi ve yeri: **7 Ekim 1992, Pazarcık**

Adı, soyadı: **İsmet BAŞARAN**
Kod adı: **Agit**
Doğum yeri ve tarihi: **Kidişan köyü-Besni, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet tarihi ve yeri: **7 Ekim 1992, Pazarcık**

Adı, soyadı: **Asiye YIRTLAZ**
Kod adı: **Şirin**
Doğum yeri ve tarihi: **Mahsutuşağı-Pazarcık, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: 1992 baharı
Şahadet tarihi ve yeri: **7 Ekim 1992, Pazarcık**

1973 yılında Pazarcık'ın Mahsutuşağı köyünde dünyaya gelen **Asiye** yoldaş, ilköğrenimi kendi köyünde, liseyi ise Antep 19 Mayıs Lisesi'nde tamamladı. Lise yıllarında ulusal kurtuluş mücadelesiyle tanıştı ve gerillalarla sürekli ilişki içerisinde oldu. 1992 yılının baharında ise profesyonel faaliyet yürütmek üzere gerilla saflarına katıldı. Belli bir dönem eğitim gördükten sonra, Pazarcık alanında görevlendirildi. Ancak geldiği ilk dönemlerde düşmanla girdiği bir çatışmada yaralandı. Bir köyde tedavi görürken yapılan bir ihbar sonucu esir düştü ve işkenceyle katledildi.

Canlı, fedakar, atak ve özlü özelliklere sahip olan Asiye yoldaşı ulusal direniş savaşımızda yaşatacağız!

Adı, soyadı: **Zeynep KARAKURT**
Kod adı: **Dilan**
Doğum yeri ve tarihi: **Gölbaşı, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet tarihi ve yeri: **7 Ekim 1992, Pazarcık**

Adı, soyadı: **Mehmet EMİR**
Kod adı: **Battal**
Doğum yeri ve tarihi: **Payamlıbağ-Pazarcık, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet tarihi ve yeri: **8 Ekim 1992, Gölbaşı**

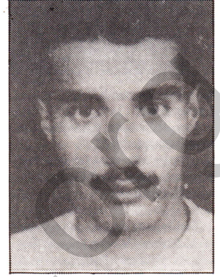
Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Botan**
Doğum yeri ve tarihi: **Araban, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet tarihi ve yeri: **8 Ekim 1992, Gölbaşı**

Şehit Zeynep KARAKURT yoldaş

Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Kamer**
Doğum yeri ve tarihi: **Suruç, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet tarihi ve yeri: **8 Ekim 1992, Gölbaşı**

Adı, soyadı: **Mustafa ...**
Kod adı: **Ethem**
Doğum yeri ve tarihi: **Pazarcık, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet tarihi ve yeri: **8 Ekim 1992, Gölbaşı**

Adı, soyadı: **Bektaş KONCA**
Kod adı: **Firaz**
Doğum yeri ve tarihi: **Elbistan, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet tarihi ve yeri: **8 Ekim 1992, Gölbaşı**

Duyuru

Ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişimine bağlı olarak özgürlük ve bağımsızlık yolunda şehit düşen yoldaşlarımız da çoğalmaktadır. Şehitlerimizin yaşam ve mücadelelerini tarihimize mal etmek bir görev ve sorumluluk olmaktadır. Bu hususta, şehitler hakkında bilgisi olan tüm yurtseverleri göreve çağırıyoruz. Anılarına yazılacak somut bilgilerle birlikte varsa resimlerini bize ulaştırmalarını bekliyoruz.

KÜÇÜK PÊŞMERGE...

Adı, soyadı: **Şeyho ÖZKAN**
Kod adı: **Şêxo**
Doğum yeri ve tarihi: **Mezebil köyü-Suruç, 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **1984**
Şahadet tarihi ve yeri: **Ekim 1992, Siverek**

Ölümsüzleşen kahraman şehitlerimizden **Şeyho Özkan (Şêxo)** yoldaş, 1970 yılında Urfa'nın Suruç ilçesine bağlı Mezebil köyünde doğdu. İlkokulu köyünde, ortaokulu ise Suruç'ta okudu.

Şêxo yoldaş, PKK'nin yeni yeni filizlenmeye başladığı yıllarda dünyaya geldi. Ailesi, Kürdistan halkı ve toplumu için bir umut olan partiyi, daha çekirdek bir grup iken benimsemiş ve mücadeleye katılmaya başlamıştı. Bu ortamda büyüyen Şêxo yoldaş, bu bilinçle yoğruldu. Daha küçük yaşta çoğu yetişkin insanın göremediği gerçekleri gördü; mücadelenin önemini ve savaşmanın gerekliliğini kavradı. Kimliğinin olması gerektiğini, dilini konuşma ve ezilen bir halkın kendi kaderini tayin etme hakkına sahip olduğunu, insanlara insanca muamele yapılması gerektiğini, daha küçük yaşlardayken kavramıştı. Faşist Türk rejiminin, Kürdistan'daki vahşet uygulamalarına tanık olmuştu. Türk faşizminin, Kürdistan'dan sökülüp atılması gerektiğine inanç bağlamıştı. Çevresinde oluşan faaliyetlere kulak kabartıyor, içinde mücadele etme tohumları filizleniyordu. O yaşta demir gibi bir yumruğu, cesaret ve inanç dolu bir yüreği vardı.

Aynı dönemde Urfa çevresinde Aydınlıkçılar diye adlandırılan grup faaliyet yürütüyordu. Şêxo yoldaş, onların gerici olduklarını, kemalist düşünceden kendilerini arındırmadıklarını ve mücadele önünde engel teşkil ettiklerini biliyordu. Onlara karşı devrimci tavrın sahibiydi. Bu olayla ilgili Şêxo yoldaşın çocukluk günlerinden bir anısı vardır: Şêxo yoldaş, bir gün okuldan dönerken yol kenarında bir arkadaşı ile Aydınlıkçı bir çocuğun tartıştığını görür. Merak edip yanlarına yaklaşır, Aydınlıkçı olan çocuğun bilinçsizce partiyi ve mücadeleyi reddedip karaladığını görür. Bir süre dinler, ama sonuçta dayanamaz, elindeki çantayı kaldırır ve çocuğun kafasına vurur. Çocuğun başında kan akmaya başlar. O günden sonra Şêxo yoldaşın adı **Küçük Pêşmerge** olarak değişir. Artık herkes onu bu isimle çağırmaya başlar.

Küçük Pêşmerge ilkokulu bitirdiği yıl, büyük abisi **İsmet ÖZKAN** yoldaş Filistin direniş hattında İsrail siyonizmine karşı savaşta şehit düştü. Abisinin ölümü, O'nu fazla sarsmadı. Çünkü biliyordu ki, devrim şehitleri ölümsüzdür, geride binlerce abisi vardır ve günün birinde mutlaka Kürdistan'ı faşizme mezar edeceklerdir...

Küçük Pêşmerge o yıl Suruç'ta ortaokula başladı. İlçe genelindeki faaliyetlere katılıyor, kitle çalışmaları yapıyor, elinden geldiğince eylemlere katılmaya çalışıyordu. Aynı yıl faaliyet yürüten abisi ile beraber faaliyetlere katılmaya başladı. Abisi ve Küçük Pêşmerge birbirlerine olan bağlılıkları ve insanlara yaklaşımları ile çevreye örnek olurlar. Omuz omuza engelleri aşar, zorluklara göğüs gererler. Bu faaliyetler ikisi için de bir okul sürecidir.

Yine aynı yıl Küçük Pêşmerge ilgi duyduğu futbola başlar. Kısa sürede o alanda da başarı göstererek Urfa Merkez takımına seçilir. Ancak, abisinin o dönemlerde Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gitmesinden dolayı yükü ağırlaşır ve futbolu bırakmak zorunda kalır. Artık 24 saatini mücadelesine, vatanına, milletine adar.

Küçük Pêşmerge'nin her zaman iki dileği vardı. Birincisi çok sevdiği abisi Emin'in yanına, Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gitmek, eskisi gibi onunla omuz-omuza düşmana karşı savaşmaktı. İkincisi ise bağımsız bir Kürdistan'da Kürt halkının özgürce yaşaması idi.

Küçük Pêşmerge birinci dileğine ulaştı. O yıl sonunda Suruç'tan bir grup yurtsever ile Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gitti. Siyasi ve askeri eğitimini başarıyla tamamlayıp, tekrar Suruç alanına döndü. Faaliyetlerine başladı. Ancak daha önceki faaliyetlerinden dolayı o alanda deşifre olmuştu. Sürekli polis takibi altında idi. Artık bu alanda faaliyet yürütemeyeceği kanısına vardı ve gerilla mücadelesine katılmak için dağa çıktı. Orada da eylemlerde gösterdiği cesaret ve fedakarlıkları sayesinde kısa sürede grup içinde ve çevrede sevilip sayılmaya başlandı. Küçük Pêşmerge eylemlerde büyük başarı gösterdi, bu şekilde mücadelesine uzun süre devam etti.

Küçük Pêşmerge son gittiği Siverek alanında Ekim 1992'de düşmanla girdiği çatışmada şehit düştü ve ölümsüzler kervanına katıldı. Küçük Pêşmerge bugün binlerce küçük ve büyük pêşmergeye örnek olmaktadır.

Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor:

1992 yılından çıkardığımız derslerle yükleneceğiz

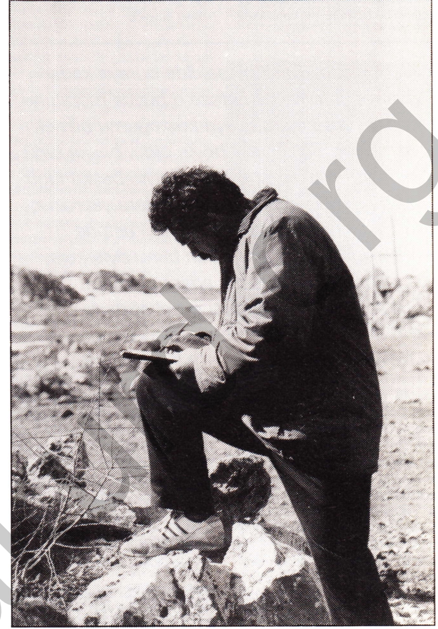
'93 YILI KÜRDİSTAN'IN OLACAK!

Baştarafı 1. sayfada

ettiğini, nasıl bizi hiçe saydığını rahatlıkla görebiliyoruz. Hatta hiçe de saymıyor, çiğnemiyor da, eriterek bitirmek istiyor. Bu tür bir yaklaşımla karşılaştığınızda belki de öfkelenerek tepkide bulunursunuz. Fakat bu, tek başına pek bir anlam ifade etmiyor. Haklı olarak bundan vazgeçmeyeceğiz. Çünkü Kürdistan'da da bir insanlık vardı, buna değer verilmeliydi. Bu insanlık kolay terk edilemez, bundan kaçılmayacaktır; yaşamaya değer bir şeylerin var olması gerekirdi. Yitirilmiş olsa bile yine de sahiplenmemiz gerekirdi. Buna inandık, o büyük arayışa girdik ve buraya kadar getirdik.

Halkımızın son destekleme durumuna, kendini kabul etme düzeyine karşılık siz savaşçıların mücadele gerçekliğine baktım, bunu saygıyla karşılamakla birlikte, -ki bunu yaşam olarak değerlendiriyorum- zayıflıkları ve çaresizlikleri de görüyorum. Savaşçılarımızın fedakarlığı çok görkemli, beni bile aşıyor. Fakat fazla çare olamama -ister objektif ve isterse de subjektif nedenler olsun çıkışa güç yetirememe, sonuç almada yansıtılan durum bizi endişelendiriyor. Hiç istemediğim halde, sert yüklenmek durumunda kalıyorum. Belki de, "bir canımız vardı, onu da verdik, daha ne isteyebilirsiniz" diyeceksiniz. Fakat mesele, benim bunu isteyip istememem değildir. Asıl mesele, var oluş olayının nasıl sağlanışıdır. Mesele, mevcut yok edici güç karşısında ulusal kurtuluşun, özgürlüğün ve dolayısıyla insanlığın kazanılmasıdır. Buna ulaşmak gerekiyor. Çok kişi bu konuda iddialı olduğunu söylüyor, ama pratik inkar temelinde oluyor. Hatta çok iyi niyetli olanlar da, bunun için her şeylerini seferber ederler, ama kullandıkları yöntemler bitirici bir sonuca götürüyor.

Benim şimdiye kadar harcadığım çabaları mütevazi gördüğümü her zaman söylüyorum. Kesinlikle gerçek dışı değerlendirmelere kaçmadım. Fakat sizlerin çabalarıyla karşılaştırdığımda büyük farkı, çelişkiyi görmemek mümkün değildir. Nitekim en temel sanatım, diyebilirim ki, kendimi yapılama hikayemdir. Size bunu çok açımladım. Çünkü kendimi yeniden yapılama sorununa güç yetirme, becerme yönünüz durumu karşılamıyor. Gittikçe uğraşılması gereken ilgi konusu oluyor. Dost da, düşman da bizi merakla anlamaya çalışıyor. Hiçbir hareketin yansıtamayacağı veya cesaret edemeyeceği bir açıklıkla dile getiriyorum gerçekliğimizi; bütün kusurları ayıpmış bir gücün zirvesi olabilirim. Ama buna rağmen kendini hiçbiriniz kadar güç imkanlarına sahip görmüyorum. Tabii gücümün farkında olmuyor değilim. Ama bu beni tatmin etmiyor, yeterli bulmuyorum. Kendime, mevcut gücümle durumu ne kadar kurtarabilirim sorusunu soruyorum. Kendimi avunduramıyorum. Sizin de bu noktayı çok iyi kavramanız gerektiğini vurguluyorum. Sınırlı bir güç elinize geçince, kendinizi yiti-

> *"...Benim son yıllarda harcadığım çabalardan biri de umut ifadesi olmaktan çıkmamaktır. Bunu halka verilmiş bir söz olarak değerlendirdim. Ben yaşadığım müddetçe büyük umut olmayı sürdüreceğim. Bunun çok diri gerçeği olacağım. Bunu da başarmak benim için zor değildir. Fakat sizin yüzünüzden umutsuzluk yansıyor. Aileler, analar-babalar bana şunu söylüyor: 'Ne yaparsan yap bunları biraz yaşat!' Hazırlıksız olduklarını, bu durumlarıyla kolay yem olacaklarını biliyorlar. Benim dayanma gücümün çok üstünde bir güçle analar-babalar 'gitsinler' diyorlar. Kimbilir analar, bu durumu çok zor kabul ederler..."*

ları ve de iyi-güzel yanlarıyla... Sorulan soru şu: Kimsin, neyi nasıl yapıyorsun; kimin için, değer mi, mümkün mü? Bunlar zor sorulardır. Bizim girdiğimiz yol, normal mantık ölçüleriyle içine girilecek bir yol değildir. Yine var olan olanaklar göz önüne getirildiğinde, asla bir insanoğlunun karşılık vereceği, cesaret edeceği bir durum değildir. Ama biz bu yola girdik.

Giderek kendi gerçeğimi iyi ifade etme ihtiyacını duyuyorum. Dikkat edin kendi noksanlıklarımı, ne kadar zorlandığımı anlatmaya çalışıyorum. Şu anda, Kürdistan'da herkes bana en büyük güç gözüyle bakıyor. Belki de tarihte eşi görülmeriyorsunuz. Hayır, böyle olmaz. Biliyoruz ki, bizim elimize sınırsız bir güç geçmesine rağmen, buna dayanma gereğini bile duymuyoruz. Gelişmemi buna dayandırmıyorum. Daha farklı, daha yeni katkı yapabilecek bir çalışma benim için vazgeçilmez oluyor. Dikkat edilmezse, dediğim tarz biraz hayata geçirilemezse umutlu olamıyorum.

Öyle bir durumla -düşmanlıktan da öteye- karşı karşıyayız ki, doğru tarz vazgeçilmez oluyor. Düşman da nasıl düşmanlık yaptığını bilmiyor veya az biliyor, çoğunu bilmiyor. Şöyle benzetebiliriz: Kocaman bir ağırlıkla gittikçe gelişen bir ağırlık, kartopu gibi. Altında gittikçe nefesi daralan bir insan. O büyüyor, sen küçülüyorsun. Bütün güç onun elinde. Görmez, duymaz. Bütün bulanık, hassasiyet yanlarını kapattıkça kapatıyor.

Bu durumda nasıl çıkış bulacaksın? Bazı düşmanlar vardır karşı karşıya gelirler, birisi vurur diğerini düşürür. Teslim aldı mı, "teslim aldım" der. Böyle bir statü uygular. Bizim düşmanımız öyle değildir. Silindir altına alır, öldürür. Değişik bir düşmanlık geliştiriyor, değişik bir imha tarzı uyguluyor.

Şimdi bunun büyük endişesini duymamak mümkün mü? Bakıyorum sizin durumlarınıza; bu kadar dengesiz bir düşmana karşı acaba nasıl soluk alıp vereceksiniz? O çok eylemci ve çok direnişçi arkadaşlar yaşantılarını nasıl sürdürüyorlar, kendilerine nasıl yön veriyorlar? Düşünmek bile istemiyorum. Bu çizgide yirmi yılındayım. 1973 kışı, bu çizginin gün yüzüne çıkarılışının, ifade edilişinin başladığı bir kıştır. Yirmi yıl oluyor. Dikkat edin, aynı arayış ve aynı çaba eksilmeden devam ediyor. Bu çizgiye ilk başlangıç yaparken, kendimi doğru dürüst yedirecek-içirecek bir gücüm bile yoktu. Şimdi çok farklı. Ama yine o yılların arayışları devam ediyor. Başta da belirttim ya, sanki hiç dayanmamam gereken, hatta beni zor duruma düşüren durumlar varmış gibi hareket ediyorum. Biliyorsunuz çaresiz değilim, sürekli üretiyorum, öneriyorum ve yürütüyorum. Aynı heyecan, aynı endişeler... Nasıl yirmi yılı geçirdiğimi sorarsanız, başka bir insanoğlunun böyle bir yaşama girebileceğini sanmıyorum. Bunu ne takip edebilir ve ne de yaşayabilir.

Siz akıllı arkadaşlar, yoldaşınızı anlamak istersiniz. Ama bu nasıl olmalıdır? Ben sadece bağlılıktan bahsetmiyorum. Bu önemli olmakla birlikte, sonuç almak için yeterli olmaz. Durum başkadır. Benim çözdüğüm şudur: Kaybetmiş bir halkın ulusal hikayesini diriltmeye çalışıyorum. Sınırlı bir gelişmeyle tatmin olmak mümkün değildir. Ulusal, sınıfsal, ailesel tatminler birçokları için vardır. Bu, fazla bir derinlik arzetmez, çok dar amaçlıdır. Bizim durum, bununla kurtulamayacağa benziyor. Hayalci olamam. Önder kişi, sürekli kazandırmayı bilirse önderlik görevini yerine getirmiş olur. Ben bir mezhep sapkını, bir din piyoncusu olamam. Çok gerçekçi bir siyasi gelişmem olmasa, yine bunu çok usta taktiklerle hayata geçirme meselem bulunmasa yaşayamam. Dokuduğum gerçekler, bin yıllık düşmanı hiddetlendirecek ve her şeyi ortaya çıkaracak gerçeklerdir.

Bunu anlamalısınız. Tabii bu, aynı zamanda kendinizi tanımanız anlamına gelir. Gençsiniz, fazla yıpranmamışsınız, elinizden çok iş gelebilir. Fakat bunu becerebilecek misiniz? Bu davaya kişiliğinizi adamışsınız, ama davanın zaferine kaçınız söz verebilir? Ölmek de kurtarmıyor, direnmek de. Hatta bunun daha ötesi yapılabiliyor. Buna rağmen bunu yeterli görmeyip kazanmaya göz dikmeliyiz.

Ben size, yılları kazandırma hikayemi anlatmayacağım. Kendimi nasıl kazandım? İnsanlık adına, ulus adına yılları nasıl kazandım? Akıllıysanız, insanlık dostuysanız, halkınızın dostuysanız -tabii lafta değil, pratikte böyleyseniz-, bu konuda epey veri sundum. Herkes bu konuda istediğini, aradığını bulup alabilir. İyi, çok yönlü bir insan olmayı yaşam hikayemde ortaya çıkardım. Güçsüz insanı, iliklerine kadar nasıl yaşarım?

Yanında büyüdüğüm yürüdüğüm insan umut vaat etmezdi. Ayak bastığım her şey, konuştuğum her insan laf anlamaz, su vermezdi. Sanmıyorum başkasının kendisini acımasız gerçeklerle yüz yüze getireceğini. Bunun gibi sosyal acımasızlıktan bahsetmiyorum bile. Sosyal körlük, sosyal hiçlik, sosyal çözümsüzlük her gün karşımızda. Siyasal alana yansıdı mı daha fazla acımasızlıklar... İşin içine askeri cihed girdi mi çok daha fazla acımasızlıklar... Bütün bunlara nasıl göğüs gerildi? Bu işin komutanları olan sizlerle neler nasıl yapıldı?

Sorumluluklarım var; çok sorumluluğu olan bir insanım. Bu kadar zor kazanan bir insan, kolay kaybetmeyi istemez; hiç mi hiç istemez. Bu kadar dövülen insanın, bu kadar hakarete uğrayan insanın, savaşma imkanı eline geçtiğinde nasıl vurması gerektiğini anlamalısınız. Ama bütün veriler gösteriyor ki, anlamakta zorlanıyorsunuz, gereklerini yerine getirmekte daha da zorlanıyorsunuz. En gözüpek, fedakar arkadaşlarımız ne yapabilirler? Kırk defa lime lime olmaktan kendilerini kurtarabildiler mi.

En son içine girdiğimiz Güney (Kürdistan) savaşı var. Gelinen noktaya bakıyorum. Kendilerine şu sözü vermişler: Şerefli, onurlu bir şahadet, ölüm. "Bir insandan bundan daha büyük ne istenebilir" diyebilirsiniz. Bana sorarsanız derim ki, bundan daha büyük tehlike ne olabilir? Kendini böyle ölüme yatırmak -objektif olarak- bizi vuran düşmanın dolaylı yansımasıdır. Düşman bir yandan vuruyor, sen de çok dolaylı olarak üçüncü-dördüncü elden çarpıtılmış bir biçimde onu tamamlıyorsun. Bu durumu zorbela önlemeye çalıştım; bu konuda çağrı yaptım. Savaşçılar, mevcut yaklaşıma uymayın; komutanlar, eğer bu durumda ısrar ederseniz idamla yargılanırsınız dedim. Bu, benim kazandırma, yaşatma anlayışıma kökünden terstir. Belki kendini ölüme yatırabilirsin, ama benim kazandırdıklarımı ölüme böyle yatıramazsın. Daha derinliğine baktığımda, bizimkilerin yaşatma kudretinin olmadığını görüyorum. Neden taktiği çok yönlü kazandıracak yöntemlerle yürütmüyorlar? Bunun kökenine iniyorum; bizim kazanma tarzımıza yüklenilmemiş, güç yetirilmemiş, yeterince kavranamamış olduğunu görüyorum. Çaresizliğe mahkum kalınmış olduğunu görüyorum.

Bu nedenle tekrar önde gelen yapıyla uğraşıyorum. Düşmanın çokça aleyhimize işlemek istediği, o pişmanlık yasasını da çıkararak "gelin teslim olun, sizi bağışlayabilirim" diye körüklediği tutumun altında yatan gerçek budur. Bunlara kazandırmak için, ölümü kendilerine yedirdikleri gibi, ben yaşamı nasıl yedireceğim? Fırsat buldukça anlatmaya çalışıyorum. Bıkmadan, usanmadan geçmiş yıllar nasıl kazanıldı? Tek tek kişilerin, bölük bölüklerin, daha geniş grupların kazanılmasına nasıl yöneldim?

Bir yandan bununla uğraşırken, diğer yandan bununla yetinerek kendimi fazla tatmin etmiyorum. Her şeyden önce gelecek yılları, özellikle de yeni yılı nasıl kazanacağız? Bunun endişesini yaşıyorum. Tabii ben sorumlulukları olan bir insanım. Mevcut gelişmeyle gerçekten avunamıyorum. Halkı da gördüm, çok bağlıdır. Çok kişi savaşa katılmak istiyor. Bu katılımları daha güçlü karşılamak için, demek ki daha başka yaklaşımlar gerekiyor. İşte bu taktiğe yönelinemedi, uygulanması gereken taktik boşa çıkarıldı. Nedir bu diye kendime soruyorum. Gerçekten de bu, bize neredeyse bir kader olarak dayatıldı. Taktiği kaldıramama, gereklerini yerine getirememe nedendir? Davranış gücüne açıklık getirmeye çalışıyorum. Bu ne tür bir davranış biçimidir? Neredeyse bir savaş oyununu çok canlı seyreder gibi oynama gereğini duyuyorum. Savaşı bir film gibi gözlerimin önünde yaşatayım diyorum. O derece bir anlatım gücüne ihtiyaç duyuyorum.

Demek ki, savaşçılar ve komutanlar bu konuda çok geri. Bunu, kimseyi suçlamak için söylemiyorum. Ama bu özellikteki insan, bu kadar kişiyi kurtaramıyor, yenilmekten de kurtulamıyor. Evet, sizi kolay kaybetmek acı veriyor. Esir düşseniz de acıdır, şahadete ulaşsanız da öyledir. Başarısız yaşamın da fazla kıymeti yoktur. Çok söz veriyorsunuz, ama bu sözler köpük gibi havada kayboluyor. Gittim çocuklarla, yaşlılarla, kadınlarla, kızlarla tartıştım, çok coşkulu ve çok yüksek ilgili gördüm. Ama bu da beni fazla tatmin etmiyor.

"...Yaşamı basit bir şekilde buraya kadar getirmedim. Nefes nefese o büyük maratonu nasıl yürüdüğümü veya koştuğumu bilmek gerekiyor. Belki 'nasıl böyle oldu, başka türlü olmuyor mu' diyeceksiniz. Hayır, başka türlü olmuyor. Siz kendinizi işkencelere yatırdınız, ölümlere yatırdınız, yenilgi üstüne yenilgilere yatırdınız. Ben bunu öyle kolay sineye oturtacak adam olamam. Aldatamam kendimi güzel sözlerle..."

Yine öte yandan düşmanın dayatmaları vardır. İşte hemen yılbaşından itibaren Rusya'dan tanklar, Amerika'dan skorski helikopterlerini aldı. Ayrıca her türlü zırhlı araç, kış operasyonları, bombardımanlar... Yine iğrenç politikacılar sürüsü, ihanetin açıklamaları bitmiyor. Zaman zaman aklıma yılanlar geliyor. Yılanlar ölüyor, ama yavruları çoğalıyor. Tehlikeli sokacaklar. Siz nesiniz? Hamle gücünüz, vurma gücünüz nedir? Ne kadar olabilir gücünüz? Ben

görürüm bunları, gerçekçi adamım, çok ihtiyatlıyım. Yaman savaştığımı iddia etmiyorum, ama benimle sizin mücadele yaklaşımı arasında müthiş farklar var. Çok mu korkağım! Aslında çok çekingenim. Zaten bu büyük çekingenlik veya duyarlılık olmasa, bu düşman karşısında bu kadar uzun süreli yaşayabilmek mümkün değildir.

Her gün umutsuzluğu aşılayan kimdir? Her gün yenilen kimdir? Her gün problemi ağırlaştıran kimdir? Bırakalım halkımızın içinden, düşman cephesinden gelen sesleri, öncü örgüt, öz savaş örgütü dediğimiz oluşumun başındakilerden gelen sesler nasıldır? Umut vaat edeni ne kadar? Böyle olabilecek diyeni ne kadar? Savaş, kahramanları ve olağanüstü kişilikleri istiyor. İşte ara bul! Gerçekten ne uğruna savaştığınızı, fazla bilmiyorsunuz. Savaşla kurtarmak istediklerinizi bilebiliyor musunuz? Sizin yaptığınız, ancak bir köylünün "bu iyidir işte bizim olmalıdır" dediği kadar, bizim savaşta elde ettiğimiz değeri korumadır veya savunmadır. Tavrınız budur. Hatta bazıları bu soruya cevap verme gereğini bile duymuyor. "Savaş sadece vurmak-kırmaktır" anlayışıyla hareket edilirse, mücadele bundan öteye götürülemez.

Bizim cepheden, öncü örgütümüzden gelen sesler, ne kadar umutlandırabilir? Gücünüz var mı umutlandırmaya? Ölçün biçin ne kadar gücünüz var buna? Kendinizi bir kurbanlık koyun olmaktan çıkarmalısınız. Benim son yıllarda harcadığım çabalardan biri de umut ifadesi olmaktan çıkmamaktır. Bunu halka verilmiş bir söz olarak değerlendirdim. Ben yaşadığım müddetçe büyük umut olmayı sürdüreceğim. Bunun çok diri gerçeği olacağım. Bunu da başarmak benim için zor değildir. Fakat sizin yüzünüzden umutsuzluk yansıyor. Aileler, analar-babalar bana şunu söylüyor: "Ne yaparsan yap bunları biraz yaşat!" Hazırlıksız olduklarını, bu durumlarıyla kolay yem olacaklarını biliyorlar. Benim dayanma gücümün çok üstünde bir güçle analar-babalar "gitsinler" diyorlar. Kimbilir analar, bu durumu çok zor kabul ederler. Çok tuhafıma gidiyor bu yaklaşım. Benden yüz kat fazla "gitsinler" diyorlar.

Şehitliklere ilişkin çok şeyler söyleniyor. Ben her zaman hem şehitlerin anısına en doğru sözleri söyledim ve hem de bazı şahadet biçimlerine öfkelendim. Şahadete söz yok, ama onun nasılına itirazım vardır. Hep çelişki. Gerçekten çözümleme yaptığımda, değerlendirme gücü olanlar ne söylerler? İnsan yüreğini kurutan gerçekler, acımasızlıklar... Evet, kaç yıl yürekleri kurutan gerçekleri görüp yaşayacaksın?

Demin baktım da, şu cümleyi -zindandaki bir yoldaş yazıyor- gördüm: "Büyük heyecanlara yürekten dayanamazsın..." Doğru! İlginç hikaye. Büyük heyecan ne demek! Bizimki daha büyük heyecan, fakat sadece zor dayanmak değil, mükemmel ve görkemli dayanmak denilen olayı da başardım. Gerçekten dayanmak zordur. Tabii yüreği nasır bağlamış olanlara bir şey söylemiyorum. Büyük heyecan duyması gerekenlerin yaşamından bahsediyorum. Adam çölleşmiş, adam bodurlaşmış, yüreği nasırlaşmış! Buna dayanma gücü denilmez; yürek körleşmiş denilir. Tabii bu öyle basite alınamaz.

Bütün bunları siyasi bir ifadeye dökmeye çalıştım. İntikama dönüştürülebilir mi? Biz dönüştürmeye çalıştık. Ortaçağda olsaydınız, belki sizden iyi bir silahşör çıkardı. Ama bugünkü savaş koşullarında yaşatamam diye endişeleniyorum.

Yeni yıla kazandırmaya devam edeceğiniz kesin, ama bu işin nasılına biraz daha açıklık getirmek gerekir. Çok yolculadık. Tarihte hiç kimsenin yapamayacağı kadar, binlerce kişiyi yolladım. Bu arada yolladıklarımın binleri aşkın şehidi de vardır. Buna cesaretim var, gücüm var, ama bununla avunamayız. Halk, evlatlarını coşkuyla, zılgıtla karşılıyor. Ama ben bu kadar kolay karşılayamam. Sizler çok hazırsınız, ama ben hazır değilim. Her gün rapor yazıyorsunuz, "hazırız" diyorsunuz. Başkan hazır değil; emin bir biçimde onay vermiyor bu hazırlıklarınıza. Biliyorsunuz ki, bu düşmana mağlup olmak istemem. Ne demek mağlup olmak! Acımasızlıktan da, onun hiç beklemediğinden de öteye; tarihte birçok hesaplaşmalar, karşılaşmalar, intikamlar, karşı koyuşlar vardır. Bunların da çok ötesinde -sadece bu bir güç dengesizliği de değil- bir tarzla diyorum ki, sen nasıl böyle yaparsın? Bunu sürdürme gücünü, çılgınlığını nasıl gösterirsin?

Ben sizin gibi dost-düşman kavramına düz yaklaşamam. Bu büyük bir yaşam meselesidir. Yani çok ileri boyutlarda bizim olması gerekenle karşı konulması gerekenin ayrımını yapıyorum. Bin defa araştırmasını, ayrıştırmasını yapıyorum. Sen böylesin, şöyle olmalısın... Belki de sizin bir yılda yaptığınızı, ben çok kısa bir sürede, birkaç saatte yaparım. Bütün PKK'lilerin yıllarca yaptıklarını, çok kısa bir sürede hem düşünür, hem de başarıyla yaparım. Yine yetmez. Bütün bunlar bir tarzı ortaya çıkarır tabii. Bitmez bir itirazdır bu. Düşmanın başı da bir ara bizim için, "hiçbir şeyle doymaz o" diyordu. Mesele benim bir şeylerle doyup doymamam değildir. Mesele senin yaptıklarının ne kadar ipe-sapa gelip gelmediğidir. Bu kadar kendini sınırsız dayatmanın bir anlamı var mıdır? Mesele budur. Düşman benim için o değerlendirmeyi yapıyor. Bırakalım bir şeylerle doymayı, yiyecek hiçbir şeyim yoktur. Tutacak bir şeyim de yoktur. Bu hesap sormaktan, bir şeylerin peşine takılmaktan öteye, amansız bir arayış ve takiptir. Sen kimsin, ne yapıyorsun; ben kimim, ne arıyorum?..

Görüyorsunuz ki, bu işin altından kolay çıkılamıyor. Yaş ilerliyor, yıl geçiyor, onun için bir şeyler yetiştirmek gerekiyor. Yaşamı basit bir şekilde buraya kadar getirmedim. Nefes nefese o büyük maratonu nasıl yürüdüğümü veya koştuğumu bilmek gerekiyor. Belki "nasıl böyle oldu, başka türlü olmuyor mu" diyeceksiniz. Hayır, başka türlü olmuyor. Siz kendinizi işkencelere yatırdınız, ölümlere yatırdınız, yenilgi üstüne yenilgilere yatırdınız. Ben bunu öyle kolay sineye oturtacak adam olamam. Aldatamam kenimi güzel sözlerle. Bir özelliğim var: Tam da kazanıldı denilen noktayı bırakıp başka yerde bir çatışma alanına yönelme. Tam da rahatladık, elde ettik dediğiniz noktada, bende büyük bir rahatsızlık başlıyor. Bir huy mu dersiniz, bir alışkanlık mı dersiniz, bir savaş tarzı mı dersiniz, ne derseniz deyin...

Yıldan yıla değerlendiriyoruz, önümüzdeki yılı tekrar kazanmanın gerekçeleri üzerinde duruyoruz. Bu kazanımların kolay gerçekleşmediğini, bundan vazgeçilemeyeceğini, ama buna karşılık tarzınızın da yenilgi ürettiğini belirtmek istiyoruz. Benim ise görülmemiş biçimler altında halen çabalarımın kazandıran yönüyle yüksek bir dikkat, duyarlılık ve sorumlulukla eğilim halinde olduğumu göstermek istiyorum. Güçlü savaşacak ordular, emirle yönlendirme yapacak komutanlar olsaydı bu yaklaşıma ihtiyaç duyulmazdı. Ne siz öyle güçlü komutanlarsınız, dolayısıyla ne de ben emir verecek durumdayım. Aslında ayıp olmasa, bazen şunu düşünüyorum: Bu çocuklar yorulmuşlar, gönderelim bunları evlerine. Sonra düşünüyorum, bu da olmaz, halleri viran diyorum. Bu çocuklar ne kadar savaşabilir, savaşsalar bile nelere yol açabilirler? Aldatma kendini diyorum. Biliyorsunuz hepsi iki metre kar altındadır. Ben buna katlanamam, açık söyleyeyim. Katlanış tarzım, başarı tarzım-

*"...Kendimi tanıdığımdan beri bütün arkadaşlıklarımın yüceliklerde seyretmesi, fethetmesi gereken arkadaşlıklardır. Bu arkadaşlıklar birlikte uçarlar, birlikte karalar, birlikte fethederler. Birlikte vururlar, gülerler ve oynarlar. Budur benim anlayışım. Başkasından fazla bir şey beklemem. Dostum, düşmanım bellidir. Esas itibarıyla olağanüstü bir yoldaşı olduğum arkadaşlar topluluğuyla birlikte uçalım ve vuralım. Bir kartal nereye kadar uçar, bir yılanı nerede görür, dalış yapıp vurabilir? Savaş tarzımız biraz böyledir. Fakat zaman zaman bunlar tavuklaşmış, uçamazlar diyorum. Hatırlıyorum, savaş tarzımızı ilk değerlendiren **Mazlum** arkadaş, "kartalca bir savaş tarzı" diyordu..."*

la bağlantılıdır. Bir yerde, bir anda bir şeyi kurtarma durumu, benim katlanma durumumu tayin eder. Siz bu kadar sıcağa, soğuğa katlanıyorsunuz, ama sonuçta ancak incir çekirdeğini doldurmayacak bir kazanım elde edebiliyorsunuz. Ben buna katlanamam işte.

Ben buradayım, sonuç alıcı bir yer. Demin radyo yayınında düşmanın ne dediğini dinledik. İşbirliğiyle sonuç alacaklarmış! O, sonuç alacağını söyleyip dursun, sonuçta asıl büyük sonucu biz alıyoruz.

Bizimkiler birçok alanda ne yapıyorlar? Çok rahat elde edilebilecek birçok şeyi, kaybetmeyi bile engellemeyecek bir tarzda üzerinde tepiniyorlar. Her yerde birçok kişi var. Demek ki, yeni yıla girerken bu tutumla kazanılamaz. Arkadaşlar, direnebilecekler, onurlarıyla yaşamlarını noktalayabilecekler, fakat hiç de bununla tatmin olunamaz.

Ben de bir yoldaş, bir savaşçıyım. Sınırlı bir mücadele alanım vardır. Adeta bir alana hapsolmuş durumdayım. Buna rağmen çok sınırlı imkanlarla bir şeyler yapmaya çalışıyorum. Siz de benim gibisiniz. Her birinizin bir savaşma nedeni kadar, imkan ve fırsatı olacaktır. Tabii ki, bununla haşır-neşir olacaksınız. Şimdi dikkat ederseniz, bu durumlara tekrar değinmek istemiyorum. Ekonomik, askeri, siyasi durum PKK'nin siyasi gelişmesi, örgütsel sorunları, ordulaşması vb. alanlara ilişkin perspektifler çokça işlenmiştir. Bu durumu bazı yıllarda birkaç defa açımladım. Her yılbaşı için halen geçerli olabilecek değerlendirmeler yaptım.

Yine cumhuriyetin 70 yıllık pratiğinin dökümü kadar, günümüzdeki çözümsüzlüğünü çok iyi ortaya koyduk. Buna dayanarak yüklenmesi gereken partinin geliştireceği mücadelenin bütün yönleriyle değerlendirmesini yaptık. Vuruş tarzına, üslubuna kadar bu parti nasıl yüklenmeli konusunda yoğunlaştık. Bundan ne kadar sonuç çıkardı savaşçılar ve militanlar? Çok azı öze uygun savaşabildi. Geçen gün, sadece bir bölgemizden 600 rapor geldi. Okudum 5-10 tanesini. Savaşçıların bütün raporlarını okumayı çok istedim, özellikle de okudum. Fakat yeterli değil ki bu. Aynı anlatımlar, aynı hikayeler. Çözüm gücünden uzaklık var. Neden bu kadar imkan verildiği halde yararlanamadılar, layık olamadılar?

Görkemli yükseltilerde hamleleriniz kartalca bir vuruş tarzıyla olmalıdır

İyi arkadaşlar olun. Biliyorsunuz ki yoldaşlık etmek, benim büyük davamdır. Bütün birlik ve uyum davamız vardır. Bunda az-çok başarı sağlandı. Kesinlikle tüm eleştirilere rağmen başaramaz gençler olduğunuzu bir hüküm haline getirmek istemiyorum. Kendimi tanıdığımdan beri bütün arkadaşlıklarımın yücelliklerde seyretmesi, fethetmesi gereken arkadaşlıklardır. Bu arkadaşlıklar birlikte uçarlar, birlikte karalar, birlikte fethederler. Birlikte vururlar, gülerler ve oynarlar. Budur benim anlayışım. Başkasından fazla bir şey beklemem. Dostum, düşmanım bellidir. Esas itibarıyla olağanüstü bir yoldaşı olduğum arkadaşlar topluluğuyla birlikte uçalım ve vuralım. Bir kartal nereye kadar uçar, bir yılanı nerede görür, dalış yapıp vurabilir? Savaş tarzımız biraz böyledir. Fakat zaman zaman bunlar tavuklaşmış, uçamazlar diyorum. Hatırlıyorum, savaş tarzımızı ilk değerlendiren **Mazlum** arkadaş, "kartalca bir savaş tarzı" diyordu.

Bir şeyler anladığınızı sanabilir miyiz acaba? Bu kadar Botan dağlarında, Zap kıyılarında, bütün o görkemli yükseltilerde, bir kartal olmaya her şeyin hazır bulunduğu o zirvelerde olan vuruş tarzı kartal vuruşu değildir. Şuna yorumladım: Bütün bunlar, o ovalarda tavuklaşmış, koyunlaşmış, keçileşmiş durumları ifade ediyor. Yani kartal mısınız demeye getiriyorum sözü. Dağdakiler kartal olabilir mi? Kendilerini çivi gibi çaktılar, bir daha çıkmadılar. Adına mevzi savaşı dediler. Bu yoldaşların durumundan acı duydum. Kahramanca direnen o gençler halen bizim ruhumuzla uçuyorlar, fakat grup başı böyle olursa, onların uçuşu da fazla anlam ifade etmez. Nitekim kahramanca savaştılar deniliyor, ama grup başı eğer onlara vadide kalın derse, tabii ki hepsi avlanır gider. Biraz bu durumu yaşadılar.

Tamam, istiyorsunuz ve katılıyorsunuz. Görülmemiş bir katılım, fakat yaşanan bu durum da bir gerçektir. Evet çabanız, "bir an önce bu durumu giderelim" yönündedir. Ancak yığınla hatalı durumlar yaşanıyor. Şurada böyle oldu, burada böyle yapıldı, oyuna gelindi, ihbar oldu vs... Tabii, bahane çoktur.

Alnında zafer işareti yazılı olan kaç kişi vardır? Öngürülü olup da öngörünün gereklerini yerine getirecek kaç kişi vardır?

Bize tam söz, zafer sözü gerekiyor. Sözden öteye zafer imkanını sağlamak gerekiyor. Arkadaşlar beni de adeta çaresizliğe mi mahkum etmek istiyorlar? Tabii, bunu açıkça söyleyecek değiller, yakıştırmazlar da, fakat durumları bunu ifade ediyor. Bu, bana eski yaşlıların bir deyişini hatırlatıyor: "Oğlum bizden bu kadar veya biz neredeyiz?" Bunu kendime kabul ettiremem. Burada ben bir isyancıyım. İsyancı çocuk!.. Ne anlattım sizlere? Halen hayallerin peşinde koşan bir çocuk... Kayıp mı? Tabii ki, hayır. Bunun bir anlamı vardır. Kendimi sizin gibi büyük hissedeceğime, yaşadım diye aldatacağıma hayallerimle yaşarım. Budur yaşam tarzım.. Herkesin yaşadığına onay vermiyorum veya yaşama herkesin katıldığı gibi katılmaya karar vermiş değilim. Yaşamın neresindeyim, hiç bilinemez. Yaşamın hangi yaş sınırındayım, yaşamın hangi değerini kabullenme kararındayım? Benim yaşam gerçeğimde bu hiç belli değildir ve kimsenin çözeceğini de sanmıyorum. Çünkü yaşama büyük saygım var. Yaşama saygısızlığı kesinlikle büyük suç sayıyorum. 44 yaşındayım. Görün bakalım. O yaşam denilen çok zengin, çok saygılı, öz varlık, neyi ifade ediyor benim için?

Şunun için belirtiyorum: Siz de bir anlamda mevcut düzeni yaşamıyorsunuz, fakat içinden geldiğiniz ortama çok şeyinizi kaptırdığınızı anlamaya çalışıyor musunuz? Tabii bunu anlamak demek, destanlaşmak demektir. Savaş tarzında müthiş olmak demektir. Örgütleşmede felaket olmak demektir. Bu sonuçları çıkarmak gerekiyor. Evet, doğru yaşamın tanımını yaparken çarpıtmayalım. Çok özlüyse, çok kapsamlıysa, çok görkemliyse yaşam, onun örgütlenişi, onun koruma savaşı çok büyük olur. Onun geliştirilmesi çabasının da çok büyük olması gerekiyor. Böyle bir yaşamın değeri yüksek olur. Şimdi bu bizim elimizden alınmıştır. Nitekim en kabul edilemez olanı biz yaşam diye bellemişiz. Evet, sorun buradadır. Halkımız bunu yaşadığı gibi, siz öncüler de büyük oranda bunu yaşamaya alışmışsınız.

Sanıyorum asıl kördüğüm bu noktadadır. Bu çözülürse, biraz aşılırsa ve de tam anlaşılırsa, parti, militan ve savaşçı yaşamının doğru tanımına ulaşılırsa ve bu temelde genel bir yaşam tarzı tutturulursa, sanmıyorum hatalar, eksiklikler, sahtelikler, çirkinlikler yanımıza yaklaşsın.

"...Burada ben bir isyancıyım. İsyancı çocuk!.. Ne anlattım sizlere? Halen hayallerin peşinde koşan bir çocuk... Kayıp mı? Tabii ki, hayır. Bunun bir anlamı vardır. Kendimi sizin gibi büyük hissedeceğime, yaşadım diye aldatacağıma hayallerimle yaşarım. Budur yaşam tarzım. Herkesin yaşadığına onay vermiyorum veya yaşama herkesin katıldığı gibi katılmaya karar vermiş değilim. Yaşamın neresindeyim, hiç bilinemez. Yaşamın hangi yaş sınırındayım, yaşamın hangi değerini kabullenme kararındayım? Benim yaşam gerçeğimde bu hiç belli değildir ve kimsenin çözeceğini de sanmıyorum. Çünkü yaşama büyük saygım var. Yaşama saygısızlığı kesinlikle büyük suç sayıyorum..."

Ben çok bilinçli bir tanıma sahip olduğumu söylemiyorum, ama en azından hissediyorum. Hemen hemen her an ve her dakikada bir kişide ne biter ne bitmez, ne çıkar ne çıkmaz onu ölçer-biçer ve düşünürüm. Umudun savaşçısı; onurun, olgunluğun, en güzelin yaratıcısı için arayış vardır. Biliyoruz ki, bu yanlarınız zayıf kalıyor. Rolünüzü tam yakalayamıyorsunuz. Benden kimse fazla sıkılmaz sanıyorum. Aslında kendimi övmekten hoşlanmam, fakat gittiğim her yerde kapıları açtım. Düşünün, o en zor koşullardaki çıkıştan günümüze kadar el atıp da neyi başaramadık? Kendi imkanlarım dahilinde, hatta bunun çok üstünde başarılar sağladık. Şunu demeye getiriyorum: Sizin de gücünüz biraz böyle olmak zorundadır.

Bir devrim, tanrıya namaz kılarak başarılacak bir hareket değildir. Ya da bir devlet memurunun görevlerini yüksek bir performasyonla başarma özelliği değildir. Devrim en artistik sanattır veya sanat düzeyi en gelişkin olan eylemdir. Bizim için ise yaşamın yeniden yaratılmasıdır. Bana sorarsanız, -hani, beni baş sayıyorsunuz ya- doğrusu böyledir. Aksi halde başınıza bela oluruz. Bu adam neyi nasıl arıyor sorusunu siz de sormalısınız. Nasıl öğretmeye çalışıyor? Niçin? Nereye götürmek istiyor? Bu sorular yakıcıdır ve cevap vermek gerekiyor. Beni suçlamayın. Ne duymazlıktan gelin ve ne de suçlayın. Şu anda en çok ilgiyle dinlenen kişiyim. Nitekim partililerimiz "Başkanın emridir" deyip ölümün üzerine üzerine yürüyorlar. Halkımız "Başkanımız diyor" deyip milyonlarcası ayağa kalkıyor. Demek ki ilgi çok, fakat aynı zamanda bu çok tehlikeli. Varsayalım ki ayağım kaydı düştüm, o zaman ne olacak? Benim yerime kimler nasıl cevap teşkil edecek? "Oynarız, yine eskisi gibi yaparız" derseniz, öyle olmaz. İşte bu, büyük bir sorun. Tamam, ben benimle bağlantılı olanları ezelden ebede yapayım. Ama başkalarının yapması gereken işe ne diyeyim?

Çözümsüz değiliz, fakat daha değişik bazı alanlara ulaşmamız gerekli ve bu önemlidir. Şu anlarda fazla benim söz söyleme hakkım yok. Bu yıl için gereken çaba, fedakarlık, cesaret konusunda arkadaşlarımız benden üstün. Hatta kararlılık da benden üstün. Ama bazı şeyler var ki, çok eksik. Çok iyi biliyorsunuz ki, birçok esas gelişmeyi bizim tavrımız belirliyor. Arkadaşlarda işte bu eksik. Boş yaşanmamış, gelişmelerin belirleyici konumu devam ediyor. Düşman ne derse desin, alçaklar ne derlerse desinler, durum kesinlikle böyledir. Sorumluluk şundan ağır: Her tarafa bakıyorum, gelen tüm raporları inceliyorum vs...

Büyük bir yüreklilikle kendini ortaya koyan insanlar, oldukça dayanma gücü gösteren insanlar, bu kadar özverili çalışan insanlar, fakat alınları fazla başarılı olamayan çehreler... Sözdeki iddianın geçersizliği... Ve içine düşürüldüğünüz çelişkiler... Karşımızdaki güç çok alçakça zayıflıkları fırsat bilip "bitiririm" diyen bir düşmandır. Biliyorsunuz, bizdeki kör kavgacılık veya kişi kişiye kavgacılık çok yamandır. Bu konuda çok yamansınız. Ama söylediğim tarzda bir kavgacılık hayata geçirilemiyor. Ben toplumumuzdaki geçerli kavgalardan ne kadar ürktüğümü söyledim. Ödüm kopuyor sizin o kavgacılığınızdan. Gerçekten en korkağıyım bu kavgacılığın. Ben başka bir kavga biçimine yol aldım; girdim bu kavganın yoluna. Hiçbir Kürdün üstlenemeyeceği kadar da sorumluluğunu üstlendim. Dayandım ve böylece bu kavgayı geliştirdim. Çoğunuzun aklından geçemeyecek kadar geçirdim, yüreğinde duyulmayacak kadar duydum ve sonunda başardım. Böyle kavgacılık daha doğru diye düşünüyorum. Böyle kavgacı özelliği sizde fazla göremiyorum. Dürüstsünüz, bunun için de söz veriyorsunuz. Çok söz verdiler, ama hepsi çok zamansız olarak şahadete gitti.

Büyük çelişki, büyük çözüm yolunu dayatıyor

Nasıl dayanacağım bu olup bitenlere? Ne kadar savaşa hazır olduklarını söylüyor bazılarınız. Müthiş çelişki. Raporlarınızı okuduğumda görüyorum ki, bazılarınız bir küçük grubu bile idare edemiyor. Peki bu durumu nasıl onaylayabilirim? Dehşetli olmaktan bahsettim. Bu özellikte birinin bir yere yönelmesi durumunda nasıl büyük felaketlere yol açacağından bahsettim. Çok çözümleme yaptım, usul belirledim. Hatta kuşandırdım. Fakat veremediler kendilerini, yüklenmediler. Vuramadan vuruldular. Halen de düşman çok konuşuyor, ülkemizi ezip geçmekten bahsediyor. İnsanlığımızı hiçe sayıyor. İşte bu düşmana gerekli karşılığı veremediler.

Yapamıyorsunuz. Sık sık babamın kavgacılığı aklıma geliyor. Hikayedir; yerinde söylenir. Kendi kendine debeleniyor, "getirin nikahımı bozacağım" diyor. Çıkıyor damın başına, yırtınıncaya kadar küfür ediyor. Bu kavgayı, o gündür bugündür gözüm tutmuyor. Bence sizin de kavgacılığınız biraz öyle. Uzaklaşıyorum, küçük yaştan beri bu tür kavgacılıktan kaçıyorum.

Kürdün kavgacılığı gerçekten çok kötü yenilgilere götürüyor. Bunun etkilerini derinden yaşıyorsunuz. Teslimiyet de bu kavgacılığın öte yüzüdür. Savaşçılığınız ile yenilgili durumlarınız bir madalyonun iki yüzüdür. Ben öyle değilim, halen de bundan kaçıyorum.

Peki, nasıl egemen olacağız birbirimize? Siz mi beni kendinize alet edeceksiniz, ben mi sizi bu kavgacılık içinde eriteceğim? Epey zor bir olay. Büyük çelişki, büyük çözüm yolunu dayatıyor. Size basit kavgacılığı yakıştıramam. Zaten bunu kabul etseydim, kendi kavgacılığımı bu biçimde geliştiremezdim. Benim gibi böyle kavga yapın demiyorum. İnanç ve kararlılığı temel almasam, kimi kavgacı yapabilirim ki! Benim yakınlarım vardır. Bir video kasetini göndermişler, izledim. İki söz bir araya getirip yapamıyorlar. Bir kızkardeşle bir erkek kardeş arasındaki fark ne olabilir? Bir gerçeğin iki yüzü. Bir enkazdan da öteye, çaresiz. "Ne yapayım, ben de böyle yaptım, şöyle kendimi kapattım" gibi fukara durumu ifade ediyor. Büyük farkı, bu kişiliğe karşı yaptım. Bu kişilik mahkum durumda, yaşasa ne olur!

Genelleştiriyorum: Kaç metre ötedesiniz. Diğer bir şey daha gördüm son zamanlarda. Bir yere gittiğimde heyecan, olağanüstü bir büyüme, bir cesaret görüyorum. İstisnasız çoluk-çocuk, yaşlı, kadın hepsinde bir gelişme yaşanıyor.

Mücadele tarzınıza duyduğum tepki sonucu kendimi böyle yapılandırma gereğini duyuyorum. Büyük heyecanlandırma, büyük ayağa kaldırma söz konusudur. Herhangi bir yere gidersem, ilk tanışmamla birlikte hepsi dört dörtlük hazırdır. Şu anda bile adım atacağım her yer bir gelişme yaratıyor.

Bütün bunlar, bizimle sizin aranızdaki gerçeği gözardı etmeme imkan vermiyor. Tam tersine, ne anlaşılmaz, ne de duyarsız adamlarla sık sık karşılaşıyorum. Aradaki farkı görüyor musunuz? Ben de aynı ortamdan geliyorum, ama bu farkı dile getirmekten kaçınamam.

Sanıyorum şu sonuç ortaya çıkıyor: Acaba bir birimizi doğru anlayabilecek miyiz? Ben mi sizi anlamalı ve yaptıklarınızı onaylamalıyım, yoksa siz mi beni anlamalı ve yaptıklarımı esas belleyip onaylamalısınız; hatta bundan da öteye yaptıklarıma katılma gücünü göstermelisiniz. Bütün PKK'liler, "Başkan'ın söylediklerine sonuna kadar bağlıyız" diyorlar. Nitekim son zamanlarda iyi bağlılık mesajları geliyor. Benim bile yapamayacağım bağlılık değerlendirmeleri yapılıyor. Fakat buna rağmen içine girilen yanlış tutumlar nedeniyle, hatalarında ısrar edenleri yargılama kararını çıkardık. Nasıl bu sonuca gittik? Elbette ki, nedeni vardır. Çünkü yapının tümünü başaşağı, götürecek durumlar gördüm. Bu kadar "Başkan'larına" bağlı, kendilerinden daha fazla ona bağlı, ama bu kadar da onu bitirmeyi ifade eden kişilik-

lerin büyük çelişkileri karşısında gel de zorlanma...

Bütün bunları belki vicdanınız var diye söylüyorum. Sanırım biraz beni düşünürsünüz. Bu büyük zorlanma karşısında ne yapayım? Ağlamakla geçmez, üzüntüyle aşılamaz. Bizimkiler bu duruma düştüler. Mühim değil, hızla sıyrılırlar da. Sizin değerlendirmeleriniz çoğunlukla böyle. Ben böyle ele alamam. Benim derdim bağlılıklarınızdan, fedakarlık düzeyinizden bahsetmek değildir. Bütün bunları tekrarlamak zorunda kalıyorum. Bunlar benden daha fazladır. Fakat diğer söylediklerim gerçektir.

Savaşı başarı temelinde ele alıp götüremiyorlar. Başarısı benimle sınırlı olan bir savaştan ne kadar emin olabilirim. Bütün başarıyı benim yaşamımla veya benim çabalarımla, denetimimle gerçekleştiremeyiz. Bu konuda ne diyebilirim. Tamam, kendime daha fazla güveneyim, hizmet edeyim, hatta zaferi de kesinleştireyim. Daha fazlasını da yaparım. Kesin, sözüm söz. Fakat yine de bu her şeyin garanti altına alındığı anlamına gelmez. Bir insanoğlu, nereden bakılırsa bakılsın büyük zafer gerekçesidir. Yüzyılları da sağlama alabilir. İnsanlığı tümüyle etkileyebilir, ama yine de bütün bunlardan şu sonucu çıkaramazsınız: "Biz bildiğimizi okuruz, bildiğimiz gibi yaparız." Hayır işte, bunları yapamazsınız.

Burada emir-komutaya gelmeme durumu vardır. Bildiğini okursan kötü yapıyorsun demektir. Senin yaptığın bir yığın hata önderlik kurumuna göre değildir. Ama herkes her gün bildiğini okuyor. Uyum gücü gösterilemiyor. Görünüşte değil, söylediklerim. Benden daha fazla buna bağlısınız. Benimki sizden farklıdır. Benim yapmak istediğim, her gün arayışla bulunmaya çalıştığımdır. Basmakalıp yok, dogmatizm yok, hazıra konma yok. Abartmıyorum, çok ulaşılmaz da demiyorum. Bir arayış, bir buluş, bir değerlendiriliş tarzı söz konusudur. Yine savaşta birbirini güçlendirme tarzını vazgeçilmez olarak geliştiriyorum. Peki, bu tarzı bulma, biraz yaşama geçirme gücünü gösterebilecek misiniz? Bunu yapmamanız halinde kendinizi inkar durumuna düşürürsünüz. Fakat bir insanın da kendisini inkar etmesi en zor süreçlerden birisidir. Kendi adınıza, kendi tarzınızda direndiniz. Bu tarzda dillere destansınız belki. Savaştınız. Benim gibi birisi savaşınızın yanından bile geçemez. Ama bu neyi kanıtladı ki? Tam başarı yolunda olduğunuza dair bir hüküm olabilir mi? Olmadığını benden daha iyi biliyorsunuz.

Evet, size bunu anlatmaya çalışıyorum. Yani 1993'ü kazanmaya çalışalım. Miladi yılbaşına, Newroz'un ön gününe dayanarak söyleyelim. Acaba yılı nasıl kazanmamız gerektiğini anlayabilecek misiniz? Ben size özel savaşın özelliklerini, gelişimini, taktiklerini ve tehlikelerini anlatacak değilim. Yine gerilla savaşının tanımını, gereklerinin nasılını en ince detaylarına kadar da anlatmaya gerek yok. Bütün bunlar çokça değerlendirilmiş, tekrarlamaya gerek yok. Biraz şöyle düşmana bakarsan, şöyle beni değerlendirirsen, doğrusunu bulmakta zorlanmazsın. Kendimizi hiç aldatmayalım. Eğer doğrusunu bulamamışsanız zavallılığınıza acımalısınız.

Ben bunları niçin bu kadar vurguluyorum? Yaşamınıza karşı büyük sorumluluklarım var. Bir yerde ben sizin sorumluluğunuzdan kurtulmak istiyorum. Tabii bu, kaçış biçiminde değil. Buna bir çözüm getirerek kurtulmak istiyorum. Bu nedenle üzerinizde bu kadar duruyorum. Çok az bir sorumluluk anlayışıyla gideceksiniz, çok az bir başarı yürüyüşüyle ve hesapta olmayan birçok nedenle devrileceksiniz! Bu olmaz. Ben şahadetler olmaz demiyorum; olur ama bu biçimde olmaz. Ben kritik noktayı atlattığım dönemleri bilirim. Nefes almalar, ayağa kalkışlar, yürüyüşler, hızlandırmalar, vuruşmalar, zafer imkanları, finişe geçmeler... Bütün bunlardan anlarım. Bu konulardan çok ustayım. Sezgilerim adeta bana şunu söylüyor: Şu yaşayabilir, şu gelişme yoluna girebilir, şunu ayağa kaldır, şunu yürüt, şunu sür, şununla kesin sonuç al! Bunların yanısıra yüksek bir duyarlılık da var. Zaten böyle olmazsaydı, mücadeleyi buraya kadar getiremezdim.

Zaferi kesinleştirmek için başarı kişiliğini yakalayın

Şimdi sorun şurada: 1993 üzerine benden zafer değerlendirmelerini bekliyorsunuz. Bu noktada çocuklar gibisiniz. Çocukları da gördüm, ama onlar da sizden tam zafer istiyorlar. Güzel, buna hakkınız var. Ama vermekte olduğumuz savaşın gerçekleri şekli-şemali, muhtevası hakkında bir haberiniz var mı? Varsa bile, azıcık kendinizi donatacak gücünüz var mı? Bütün bunlarda benden daha fazla güçlü yanlarınız var. Zaferi kesinleştirmek basit bir mesele değil. Bu noktada çok ciddi olacaksınız. Zafer diye bir olaya kendinizi yatırdığınız zaman akan sular durur. Kan akışı bile artık denetim altına alınmıştır. Bütün nefes alışverişleriniz kontrol altına alınmıştır.

Zafer duruşundan bahsediyorum. Var mı böyle bir yiğit? Tabii yiğit dersek hepiniz birden ayağa fırlayacaksınız. Çok acınacak bazı durumlara ben gülerek karşılık veriyorum. Bazıları böyle bir durumda görse diyecekler, "ya bu deli mi, bizimle dalga mı geçiyor?" Ama ben zafer duruşundan bahsediyorum ve buna karşılık yaşanan komiklikten dem vuruyorum. Büyük savaşmadım, büyük direnmedim, ama sizin yaptığınızı ben yapmadım. Düşmanı biraz tanıdım, oyununa gelmedim. Biraz zorlansam da, şu anda tarihinde ona karşı en uzun süreyle direnen ve halen yenilmeyen kişilik olabildim. Güzel bir şey, hatta en güzeli.

Anadolu, Ortadoğu halklarının tarihine bakalım. Yine Balkan halkları tarihine bakalım. Türk egemenleri Orta Asya'dan bu yana kalleşlik, soygun, talan ve haksızlık temelinde zulümle, onur adına, yaşam adına ne varsa hepsini silip süpürdüler. Salla kılıcını, vur kellesini ve koy cebine her şeyini! İnsanlar korkutuldular. İşte ben bu güçle savaşıyorum. Bu güç kaç halkı ortadan kaldırdı, kaç kültürü yok etti, kaç güzelliği yaktı, nasıl adaleti ve doğruluğu saptırdı? İnsanlığı ne halden ne hale koyarak kırıp geçirdi? Nitekim halen kendi insanlarını ne hallere sokuyor?

Sizin için bunlar basit olabilir. Ama ben biraz yürekli insanım. Tarihin ilk adımlarının sahiplerini büyük saygıyla anıyorum. Bunların bir sözcüğü bir adım atışı beni büyük heyecana sevkeder. Bir küçük harabe benim için kutsal bir mabet gibidir. Bir konutun, doğup-büyüdüğüm yörenin, bir kuş sesinin, sizin dikkatinizi çekmeyecek bir çiçeğin, bir çakılın, zor yaşama güç yetirmeye çalışan bir insanın benim için ifade ettiği bir anlam vardır. Bunun gibi daha bir yığın başka şeyler, benim için unutulmaz anlama sahiptir. Bütün bunlar belleğimin veya yaşamımın bir köşesinde yerli yerindedir.

Savaş ve onu yürüten kişilik neye dayanarak şekilleniyor? Sıkça bunu vurguluyorum: Ülkemizin bulutları bazen şöyle büyür, dağılır ve yağmur olur, fırtına olur derim, yine güneşi başka şekilde bilinir. Yani aklınıza ne gelirse hepsine bir anlam veriyorum. Bunlara da ihanet edilemez. Buna yurtseverlik denilir; dilsiz halka dil takma, kimlik verme mücadelesine ise demokrasi denilir. Çoğunuz kendinizi adam sayarsınız ya, "şöyle erkeğiz, şöyle bilmem neyiz" diye. Bana göre bu, utançtır. Belki bu, içinden gelinen aile ortamının durumuna yorumlanır ve aşırı değerlendirmelere gidilir. Fakat ülke ve halkının gerçekliğine, ona göre kendi değerlendirmeni yap. Sadece benim ailesel gerçekliğim değildir. Belki de benden daha kötü olan senin gerçekliğindir. Nedenleri var. İşte diyorum ya, bunun bir tarihi var. Bütün bunlar bir kişilikte birleşince, birikince güçlü patlama yapar veya bu kişilik, kendine ihanet etmezse, kendini yeni gerçekliğe oturtursa, hatta siyasalleşirse, askerileşirse o zaman rahatlıkla vurur, sonuç alır ve böylece zafere gider.

Neden sabırlı olmayacağız? Neden düşmana asla boyun eğmeyecek yaşam tarzını yakalamayalım? Savaş tarzını niye esas almayacağız? Söyler misiniz, niye almayacaksınız? Gerekçeleriniz nedir? Gerici misiniz, tutucu musunuz, karşıdevrimci misiniz? Hayır diyorsanız, o zaman başarı kişiliğini yakalayın, bunun tarzını esas alın diyorum.

Bakın bu noktada çok azınız doğru tutum sahibidir. Her gün yanımızdasınız, sağımızda ve solumuzdasınız. Görüyorsunuz ki oynuyorlar. Karşıma çıksınlar da sorayım; niye böyle yapıyorsunuz? Burada kötü kelimeleri ağza almayalım.

Başarı pozisyonunu, bozuyorsun. Ne haddine! Kimsin sen? Vurduğun ve yaraladığın nedir? Bunu biliyor musun? Düşürdüğün, dağıttığın, bozduğun nedir? Bu ne anlama geliyor? Adına ne dersen de. Bu önemli değil. Ama bunun için izah gerekiyor. Her şeyden önce bu adam ne geziyor aramızda, kanımızda, içimizde? Hatta niye böyleyiz, niye öylesiniz? Yanlış söylüyorsam karşı koyun. Kesin, size elimi bile uzatmam. Fakat doğruysa eğer söylediklerim, o zaman biraz saygılı olun, gereklerini yapın diyorum. Bana çok bağlı olanlar yapamadı diyorum.

Bakın, aldatmayalım, aldanmayalım. Diyeceksiniz ki, "yoldaş biz öyle değiliz." Sizin on katınız ilerde olanların, yaşı kırkı geçenlerin yüzleri yerdedir, cevap veremiyorlar. Bu bize yapılır mı? Kendini kötü bir duruma düşüren kimdir? Ben de söz veriyorum sizlere. Benim sözümü sanıyorum memnuniyetle karşılıyorsunuz. Biliyorsunuz ki ben, yoldaşımı zorlamadım, dolayısıyla başarısızlığa götürmedim. Belki sınırlıdır katkılarım, ama kesin umut vaddeder. Olurunuzu almıştır. Hem ben herkese soruyorum; halka da yaptıklarımdan memnun musunuz diye soruyorum. Bırakalım karşı bir şey söylemeyi, eziklik duyuyorlar, ne demek diyorlar. Sizlerde de bir şey var mı diye sorduğumda yine ezilip gidiyorlar? Aslında fazla söz söylemek istemiyorum. Zordalar, yitikler, perişanlar, borçludurlar, ödeyecek halleri de olmayınca üzülüyorum.

"...Devrim en artistik sanattır veya sanat düzeyi en gelişkin olan eylemdir. Bizim için ise yaşamın yeniden yaratılmasıdır. Bana sorarsanız, –hani, beni baş sayıyorsunuz ya– doğrusu böyledir. Aksi halde başınıza bela oluruz. Bu adam neyi nasıl arıyor sorusunu siz de sormalısınız. Nasıl öğretmeye çalışıyor? Niçin? Nereye götürmek istiyor? Bu sorular yakıcıdır ve cevap vermek gerekiyor. Beni suçlamayın. Ne duymazlıktan gelin ve ne de suçlayın. Şu anda en çok ilgiyle dinlenen kişiyim. Nitekim partililerimiz 'Başkanın emridir' deyip ölümün üzerine üzerine yürüyorlar. Halkımız 'Başkanımız diyor' deyip milyonlarcası ayağa kalkıyor..."

İnsanlar, kişilik olarak zengin olmalı. Bakın bana, zengin olduğuma sanırım eminsiniz. Hemen her yoldaşımız sanıyorum şunu kabul ediyor: Şu andaki konumunda bile bir şeyler türer. Söyleyin, eğer öyle değilsem, şu anda kendimi yenileyeyim. Umut derseniz umut kaynağı olayım. Para derseniz para. Evet, ne derseniz onun kaynağı olayım. Çözüm, cesaret, maddi-manevi her türlü güç kaynağı olayım. Yine sevgi kaynağı, coşku kaynağı, hatta güzellik kaynağı olayım. Yeter ki halk "evet" desin veya yoldaşlar bunu istesin. Hiçbir şey ortalıkta yokken ben bir şeyler yaptım. Bir insanın kendine karşı da saygısı vardır. Ahım şahım mı yaptım, hayır. En normalini yaptım.

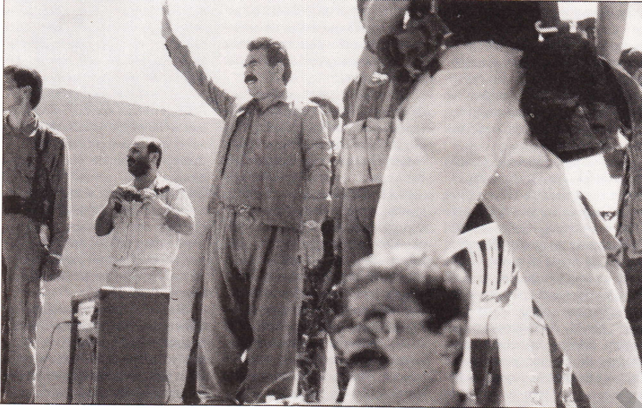
Niye sabırlı oldum? Analar vardır kırk yıl emek verir, çocuklarına bir şeyler biriktirmek için. Büyük saygı duymalıyız. Ben de biriktirdim birçok şeyi. Bakın hep harcıyorsunuz. Silahı kötü kaybediyorsunuz, parayı kötü kaybediyorsunuz veya maddi-manevi birikimleri çarçur ediyorsunuz. Ben öyle miyim? Gerçekten çok tuhaf bir şey. Ben çocukken beni hiç ciddiye almıyorlardı. Galiba siz de öyleydiniz. Şimdi ise benim büyük etkinliğime rağmen, yine de fazla ciddiye alındığımı sanmıyorum. Ciddiye alınsaydım, büyük taktik yetmezlikler, taktiği boşa çıkarmalar ortaya çıkar mıydı? En büyüklerimiz, en bağlı olanlarımız bile taktiği boşa çıkarıyorlar. Bu durumda gel de üzülme, endişelenme, öfkelenme! Nedenleri hiç önemli değil. "Şerefli bir ölüm" diyor birisi. Nedeni buna bağlıyor. Ne demek şerefli ölüm! Ben senden yaşam istiyorum. Herkes bu koşullarda kendi tarzını dayatamaz. Birisi şu tarzım, diğeri bu tarzım derse, iş nereye varır? Böyle mi söz veriyorsun, böyle mi savaşı geliştiriyorsun? Ben hepinize tek tek, aylarca bu işi böyle mi kavratmıştım? O zaman, söze göre davranmayan kim? O zaman, sözüyle oynayan kim?

Evet, yüzünüz ak alınız dik değil, yere eğik. Yakıştı mı bu sana? Var mı burada kahramanlık? Ağlamaya gerek yok, saptırmaya da gerek yok. Sizlere güveni kökünden yitirelim mi? O zaman bu savaş meydanına çıkan, benden daha erken silaha sarılan, bu kadar işin cefasına kendini veren kimdir? Kimsin, niye bu kadar kendinle, amaçlarınla, yaşamınla çelişiyorsun? Aklın yok mu, düşünme gücünü tümden yitirdin mi? Yitirmediysen bu baştan çıkmışlık niye? Zaman kavramına niye bu kadar ters düşüyorsun? Her şeyden önce zamanında, yerinde şunu söylemedik mi? Nerede, kaç kişiyle nasıl savaştığını düşmanına sızdırmayacaksın. Bu bir gerilla ilkesi değil miydi? Ve sen bu ilkeyi yüz defa çiğnemedin mi? Nerede, kaç kişi, hem de çivi gibi bir yere çakılı olduğunu dünya aleme göstermedin mi? Yoldaş, kardeş sözleri nerede kaldı? Tamam, ben ahım-şahım kendimi çok gizlemedim. Gücümün ne olduğunu belki

fazla saklayamadım. Ama biliyorsunuz ki, karınca kararınca bir girip bir çıkıyorum.

Ne dedi düşmanın başı: "Bir gözüküyor, bir kayboluyor." Bakın, demek ki çabam var. Benim hareket alanım dar biliyorsunuz. MİT'in başı da, "iki-üç ev var, birinde değilse diğerindedir" diyor. Bu bir marifet değil, icat da değil. Bulunduğum evin kaç odalı olduğunu da itirafçılardan öğrenebilir. "Ama mühim olan onun ne yaptığıdır" diyorlar. Tamam, evimi bilse de ne yaptığımı bilemez. Ne yaptığımı bilse de, ne zaman yapacağımı bilemez. Ne zaman yapacağımı bilse de, nasıl vuracağımı bilemez. Bütün bunlar az çok gizli sayılır. Kaldı ki bugüne kadar da bunu sağlamayı başardık. Fakat diğer taraftan o görkemli dağlarda her türlü şahince dalışlara imkan varken, sen gel de kör savaşını ver! Bu kadar yılların savaşçısına veya nefes nefese yaşayanına sen bunu nasıl kabul ettireceksin?

1992 yılının dersinden bahsediyorum. Güney savaşından veya PKK gerillasından konuşuyorum. Şunu kader olarak görmüyorum: İşin altından çıkamayız veya biz bu işi eski Kürde uygun yaparız... Ben bunu da kabul etmiyorum. Oluşturduğum tarza göre, kazanmanın mümkün olduğunu ispatlamışım. İlk ispata ne buyurulur? Büyük ispatın gereklerine karşı nasıl ters düşülür?

Görüyorsunuz ki, zaferi yakalayabilme meselesi önemlidir. Yeni bir yılın zafer gerekçelerini açıklığa kavuşturmak, zafer gününü elde etmenin bütün yürüyüş biçimlerine, yaşam tarzına ulaşmak iyi bir olay. Bunun için güç sahibi olmak önemli. Başka türlü istediğimize geçerlilik kazandırmak mümkün değil. Sizler savaş ortamındasınız. Çok üzülüyorum sizi yorduğuma, söylesem vazgeçer misiniz? Hakaret mi kabul edersiniz? Var mısınız? Lafla değil, bu da beni tatmin etmiyor.

1993'ü nasıl kazanacağımıza dair açıklamalar nettir. Bunun binbir gerekçesi vardır. Çaresi de vardır. Ama olmayan şey, onun savaşım tarzıdır. "Haklıdır çocuklar" diyeceksiniz, "biraz mevzide dinlensinler, yiğitçe savaşınlar... Kesin zafer dediğin nedir? Böyle şerefli bir ölüm yaraşır." Bu da bir tarz. Ama biz söz vermiştik özgür yaşam için halkımıza, insanlığa... Bizimki ise şerefli ölümden bahsediyor. Uç nokta bu. Bir dağ delik deşik edebilirdin, bir şahin gibi bir tepeden bir tepeye uçabilirdin, arkadan vurabilirdin, önden kesebilirdin.

Ben bunları hala imkan dahilinde görüyorum. Benim savaşım tarzım hala böyledir. Gitmişlerdi 1982'nin sonlarında ülkeye. Şahin dalışı diyordum, bunların ülkeye dalışına. Vuruşları kaplan vuruşudur diyordum. Öyle yapmalarını istiyor ve bekliyordum. Sonra baktım ki, benim ki tam bir temenni. O gündür bu gündür çözümleme geliştiriyorum.

Gerilla tarzı nedir? Bin bir türlüdür. İşte şöyle vuruş, şöyle şahin dalışı, şöyle tavşan duyarlılığı, şöyle kurt yürüyüşü, şöyle kaplan atılganlığa vs... Yani benzerlikleri çokça sıralanabilir. Ben halen bunun kazanabileceğine eminim. Bu örgütlenmelidir. Oluşma tarzında da böyledir. Peki şimdi güç getirebilecek misiniz? Evet diyorsanız zafer kesindir. Bazıları şunu söylüyor: "Böyle zor zafer de varsın olmasın. Senin bildiğin gibi bir yürüyüşle, savaşım tarzıyla belki zafer kazanılabilir, ama ona güç getirecek insan nerede veya öyle kendini verecek insan var mıdır? Değmez. İşte şerefli ölümde bize göre daha tercih edilir." Bu onların yaklaşımı, benim değil. Ben yaşamımı böyle geliştirdim. Bu yaşam biçimi onay görmüştür. Nitekim hepiniz canı gönülden "Başkansın" dediniz. Öyleyse Başkan'ı niye esas almıyorsunuz?

Görüyorsunuz ki son derece yanlızım. Bazıları üzülüyor, "Başkan nasıl böyle yalnızdır" diye. Ama siz de çok zordasınız. Ben yalnızım, ama yine de güçlüyüm. Siz zorda olmakla birlikte, aynı zamanda zayıfsınız. Kim kimin tarzına uymalı ve bu gücü göstermeli? "Başkan" diyorsunuz. "Akıllı yoldaş" diyorsanız, akıllı yoldaşım. "Hizmetkarım" diyorsanız iyi hizmetçiyim. Evet, hizmet ederim, ama siz de hizmetime ortak olun.

Gözünü aç, her şey hedeftir

Tamam, 1993'ü kesin kazandım. Ama böyle savaşarak, yaşayarak, doğru vuruş tarzını esas alarak. Yıl planlamalarında somut durum değerlendirmesini yaptık. Düşman cephesi ve halk cephesi açısından olası gelişme ve yönelimleri ortaya koyduk. Özel savaşın hangi yönelimler temelinde nasıl seyredeceği, buna karşı devrimci savaşımın kitle temelinde taktik öncülükle ordulaşmanın nasıl ele alınacağını mükemmele yakın açıkladık. Hatta öyle bir noktaya getirdik ki, ilk adımını ülkene şöyle atarsın, böyle yürürsün, öyle vurursun, vb. gibi ayrıntılar bile plan kapsamında sonuca bağlandı.

Hedefler konusuna gelince: Gözünü aç, her şey hedef. Bu yaklaşımla birçok hedef vurulabilir. Örgütsel hedef, askeri hedef, ekonomik hedef nedir? İmha edilecek hedef hangisidir? Yine korunması gereken hedef bellidir. Öyle bir saldırı ruhu sergilenmeli ki, bu tek başına düşmanı ürkütebilmelidir. Bu yönlü planlamalar her yıl yapıldı. Nitekim bunlar, son savaşım yıllarına mükemmel şekilde yaydırıldı. Yapılan plana göre yola çıktılar, ulaştılar da ülkeye. Dağların doruklarına, silahın en iyisine, halkın kapsamlı desteğine, yine en kahraman savaşçılara kavuştular. Fakat sonuç, taktiğin boşa çıkarılması oldu. Şimdi gelen bütün raporlarda taktik yetmezlik ortaya konuluyor. Güzel! Buna rağmen yaşanan pratik taktiği boşa çıkarmadır. Taktik yetmezlikten en çok da en tecrübeliler bahsediyor. Tümüyle söz de veriyorlar. Söz vermeler çok oldu. ... Bizim istediğimiz, verilen sözlere bağlılıktır. Bu türden söz verecek kim var?

Başkan'dan saygıdeğerle bahsediliyor, öyleyse yapabildiğim nedir? "Güçlü ve doğru olan Başkan'dır, yanlış ve zayıf olan biziz" deniliyor. Benim için belki bu iyi bir sonuç, ama kendileri için iyi olmayan bir sonuç. Soruyorum: Sizinle iyi arkadaş olmamışsam söyleyin. Bana engel olmayın yeter, başka nasıl olursanız olun. Yani bana kendimi savunma hakkı verin. Yine her şeyi benden beklemeyin. Tabii, koşullarım gereği yapabileceklerimi gider kararlaştırırım. Makul bir biçimde yapmasam, ölmeyecek kadar can bırakın yeter. Ne yaparsanız haklısınız. Hazırım bunu karşılamaya. "Başkan'a bu yapılır mı" demeyin. Hayır, Başkan'a her şey yapılır. Canım çıkmayacak kadar her şey yapılır. Yaşamak zorunda. Başkansa Başkanlığını bilecektir. Fakat ben bunu söylemenize gerek duymadan yapıyorum. Kendimi lime lime ediyorum; kendimi elekten geçiriyorum; kendimi kalıptan kalıba sokuyorum; kendimi örsle çekiç arasında incelte incelte devrimin emir ve talimatlarına uyma zorunluluğunu duyuyorum. Halkın beklentilerine cevap vermeye çalışıyorum. Başkan duyarlı adamdır.

Halbuki ben istemedim başkanlığı, yakıştırıldı, yakıştırılınca biz de istek üzerine gereklerini yerine getirmeye çalışırız dedik. Bu görevden kaçmayacağız. Gereklerini yerine getirmeye devam edeceğiz. Nitekim yıllık raporları veriyorum halka, partiye ve bütün savaşçılara. Artık takdir sizlerindir. Fakat buna karşılık sizler de kabul edilebilir bir rapor sunmalısınız.

Kesinlikle, niye fazla iş beceremediniz diye sizi suçlamıyorum. Ama bana taktiği nasıl boşa çıkardığınızı söylemeyin. Benim düşmanım mısınız? Baş belası mısınız? Serseri misiniz? Başka derdiniz mi yok? Neymiş; "sağa yattık, biz ertelemecilik yaptık, ikircikli davrandık; bizim de bazı ince üslup dayatmalarımız, tasarrufçuluğumuz oldu..." Ne yapmış olursan o, sonuçta ne yaptığın ortaya çıktı. Yiğit sözü ve yine yoldaş sözü bu değildir.

Dikkat edin, halktan hiçbir şikayetim yok, sıradan savaşçıdan da hiçbir şikayetim yok. Ben, benim dayandığım komuta zincirim altında çalışma sözü verenlerle uğraşıyorum. Onlara bunu söylüyorum. Komutanlık isteyen, komutanlık için yarış yapan kim, yetki için her gün işlerin canına okuyan kim? Evet, yetkinin ve komutanlık kurumunun canına okuyan kim? Taktiğin boşa çıkarılmasında bu kadar bahseden kim? Bu ne cesaret? Ne hakla bu kadar cesaret edebiliyorsunuz? Bir kocakarı bile sanmam bu kadar sözünden dönsün.

Yaşanan bu durumlar neyi hatırlatıyor? Bu yaklaşım, sömürgeciliğin toplumu düzeysizleştirdiği, kişiliksizleştirdiği, sözle gerçek arasındaki bağı kopardığı, kölelikle özgürlüğü alabildiğine karıştırdığı, yenilgiyle yengiyi tanınmaz hale getirdiği bir durumun ifadesi olabilir. Tabii ki bu, zafer yolunda yürüyen militanın tarzı değil. En iyi insani taleplerimiz bunlardır. Mevcut kültür düzeyi, bu kadarını yapmamıza elveriyor. Aslında sanki biz sömürgecilikten fazla kurtulmak istemiyoruz. Reformistler de bunu söylüyor, işbirlikçiler de bunun politikasını yapıyor, savaşını veriyor. Bu tutumunla senin ondan fazla bir farkın kalmıyor. O yüce özgürlük sözünden uzak kalıyorsun.

Aslında bir anlamda bize dayatılan parti dışılıktır, diğer bir deyişle sağcılıktır. Hatta bundan da öteye reformculuk veya işbirlikçiliktir. Biliyoruz ki reformculuk ve işbirlikçilik, piyasada bugün kendini her türlü düşmana peşkeş çekmektedir. Bazı arkadaşlarımız da mevcut yaklaşımlarıyla benzer çizgiye gidiyorlar. Bu tutumun sahipleri zindanda, dağda, dışta ve içte de vardır.

Evet, biz şerefli insandan bahsediyorsak veya en azından bağımsızlık ve özgürlükten vazgeçmiyoruz diyorsak, bu tutumu yediremeyiz kendimize. Bunu, sözle ve objektif olarak yaşam tarzımızla ortaya koymalıyız. Aksi halde bu tutum sahipleri uşaklığa gider, yenilgiye gider. Ne kadar kahramanca direnirsen diren ve ne kadar şerefli ölürsen öl boşa gider. Kendi doğrularımızı tersyüz etmeyelim.

1993 nasıl kazanılır? Mümkün müdür? Hem mümkün olduğu söylendi, hem de nasılı tekrarlanmaya çalışıldı. Kaybedilmesinin de mümkün olduğu söylendi ve nasıl olacağı da ortaya konuldu. Yürüyeceğiz 1993'ün de üzerine. Miladi takvimle, ulusal takvimle. Öyle anlaşılıyor ki, PKK önde yürüyecek. Kararlılığı ve hazırlıkları vardır. Halk da hazır ve kararlıdır. Bu kış boyu 1992 pratiğinden önemli dersler çıkarılıyor. Bu kadar taktik dışılığa düşenler, kendilerini yargılama sürecine alarak gözden geçiriyorlar, özeleştiriye tabi tutuyorlar, eğitimle yetkinleştiriyorlar. 1992'ye göre 1993'e başlarken ülkenin gerilla savaşına uygun bütün alanları tutulmuştur. Çekirdekler serpiştirilmiştir. Kitle bağları yakalanmıştır. Araç-gereçle donanım sağlanmıştır.

Yine düşman çözümlemesi tam yapılmıştır. İnönü-Demirel hükümetinin bir yıllık bilançosunun başarı-

"...Sizin için bunlar basit olabilir. Ama ben biraz yürekli insanım. Tarihin ilk adımlarının sahiplerini büyük saygıyla anıyorum. Bunların bir sözcüğü, bir adım atışı beni büyük heyecana sevkeder. Bir küçük harabe benim için kutsal bir mabet gibidir. Bir konutun, doğup-büyüdüğüm yörenin, bir kuş sesinin, sizin dikkatinizi çekmeyecek bir çiçeğin, bir çakılın, zor yaşama güç yetirmeye çalışan bir insanın benim için ifade ettiği bir anlam vardır. Bunun gibi daha bir yığın başka şeyler, benim için unutulmaz anlama sahiptir. Bütün bunlar belleğimin veya yaşamımın bir köşesinde yerli yerindedir."

"...Zafer duruşundan bahsediyorum. Var mı böyle bir yiğit? Tabii yiğit dersek hepiniz birden ayağa fırlayacaksınız. Çok acınacak bazı durumlara ben gülerek karşılık veriyorum. Bazıları böyle bir durumda görse diyecekler, 'ya bu deli mi, bizimle dalga mı geçiyor?' Ama ben zafer duruşundan bahsediyorum ve buna karşılık yaşanan komiklikten dem vuruyorum. Büyük savaşmadım, büyük direnmedim, ama sizin yaptığınızı ben yapmadım. Düşmanı biraz tanıdım, oyununa gelmedim. Biraz zorlansam da, şu anda tarihinde ona karşı en uzun süreyle direnen ve halen yenilmeyen kişilik olabildim. Güzel bir şey, hatta en güzeli..."

sızlığı kanıtlandı. Bu hükümetin devlet sorunlarını daha da ağırlaştırdığı ortaya konuldu. Bu konuda her gün yazılıyor, çiziliyor. TC'nin mevcut hükümetini bırakması büyük bir yenilgidir. İnatlıca bir yılı daha götürmeyi planlıyorlar. Bu bir özel savaş, iç savaş hükümetidir. Aslında özel savaş sınırlandırıldı. Onun için adına "topyekün savaş" diye yeni bir yaklaşım getirmek istediler. "Topyekün savaş" özel savaşın zayıflığını kapatmak içindir. Özel savaşın başarısızlığa gittiği yerde ortaya çıkarılan ve özellikle şovenizmi körükleyerek kitle desteğiyle ayakta kalmayı hedefleyen bir aşamadır. Bu, özel savaşın çok başarılı olduğunu değil, oldukça başarısız kaldığını gösterir. Önümüzdeki dönemi topyekün karakterde sürdürmeye devam edecekler.

"...NATO bünyesindeki Gladio örgütü Batılı ülkelerde ortadan kalkarken, Türkiye'de ise tam tersine bütün devlet kurumlarına ve toplumsal etkinliklere damgasını vuracak kadar yetkinleştirildi. Cumhurbaşkanı kontr-gerilla rejiminin koordinatörüdür. Özellikle ABD ile ilişkilerini ağırlıklı olarak sağlamakla sorumludur. Demirel-İnönü, bunun halk dayanağını sağlam tutmaktan sorumludur. Parlamento, ayıplarını örtme organıdır. Siyasal partiler onun propaganda koludur. Hatta ordunun ağırlıklı bir kitlesi bu örgütün emrindedir..."

Türkiye rejimi bir kontr-gerilla rejimidir

Özellikle Türkiye halkının devrimden etkilenmemesi için psikolojik savaşı boyutlandıracaklar, şovenizmi körükleyecekler. Öte yandan hain işbirlikçileri güçlendirmeye devam edecekler. İşbirlikçilere bu kadar bel bağlamalarının altında yatan gerçek onların güçlülüğü değil güçsüzlüğüdür. Nitekim bu, ordunun yetmezliğini gösteriyor. Güney savaşı bunu bütün açıklığıyla ortaya koydu. Böylece hem işbirlikçilerin, hem de sömürgecilerin kendi başlarına yetmeyecekleri ispatlanmıştır.

Meclis, mevcut savaş geçeği karşısında herhangi bir çözüm yeri olmaktan uzaktır. Siyasal partiler figüranlık rolünü bile artık oynayamıyorlar, tükenmişlerdir. Statükoyu devam ettirmekten öteye bir işlevleri kalmamıştır. Hatta bunun daha da kötüsü söz konusudur. Hükümet dediğimiz gibi topyekün savaşın propagandasını yapmaktan ve dışa yönelik yüzünü kamufle etmekten öteye bir anlama sahip değildir. Demokratik gelişmeyi bir kenara bırakalım; Türkiye'yi bir kontr-gerilla teşkilatının yönettiği artık açığa çıkmıştır. Dolayısıyla Türk rejimi bir kontr-gerilla rejimidir. NATO bünyesindeki Gladio örgütü Batılı ülkelerde ortadan kalkarken, Türkiye'de ise tam tersine bütün devlet kurumlarına ve toplumsal etkinliklere damgasını vuracak kadar yetkinleştirildi. Cumhurbaşkanı kontr-gerilla rejiminin koordinatörüdür. Özellikle ABD ile ilişkilerini ağırlıklı olarak sağlamakla sorumludur. Demirel-İnönü, bunun halk dayanağını sağlam tutmaktan sorumludur. Parlamento, ayıplarını örtme organıdır. Siyasal partiler onun propaganda koludur. Hatta ordunun ağırlıklı bir kitlesi bu örgütün emrindedir. Demek ki, ortaya çıkan diğer bir temel gerçek de bu oluyor.

Kontr-gerilla rejiminin Türk devlet ve toplum yapısı üzerinde kesinleşen, yaygınlaşan zaferi, aynı zamanda Türk devletinin tükenişidir. Bu kadar kontr-gerilla ve özel savaş tarzıyla idare edilen bir devlet, devlet olmaktan çıkmış demektir. Artık karşı-devrim aygıtının bir kontr-gerilla aygıtı olmaktan öteye anlamı kalmamıştır. Hiçbir meşru ve hukuki temeli kalmamıştır. Toplumsal temeli zorla ve koyu şovenizmle ancak tutunabiliyor.

Dış dayanakları da eskisi kadar güvenilir değildir. Bu açıdan yeni arayışlar içine girmişlerdir. Özal'ın yeni parti arayışı, aslında kontr-gerillanın yeni çözüm arayışıdır. Demirel-İnönü bir yıl daha idare etmekten öteye bir değer ifade etmezler. Diğer partilerin sözümona muhalefetliği, bilmem iktidar alternatifliği demagojiden öteye bir anlama sahip değildir. Eski sol artıkları en demagojik kesimleri temsil etmekten kurtulamıyorlar. Hatta kendi direnişlerinin, kendi çabalarının anlamını bile izah etmekten uzaktırlar. Sahiplenmekten, korumaktan, politika yapmaktan çok çok gerilere düşmüşlerdir. Yeni sol arayışlar ya görüş değiştirmek zorundadır ya da eskide olduğu gibi çürümeyi derinleştirmek durumundadır.

Dini hareket büyük çözümsüzlüğün ortamında boy atıyor. Kemalizmin çıkmazı derinleştikçe, devletin tükenişi geliştikçe, Türk devletinin yeni restorasyon, yeni yönetim gücü olarak bir islami harekete gelişme izini veriliyor. Rejim, buradan medet umuyor.

Böylesi bir ortamda Kürt sorununa siyasi çözüm arayışı da gelişebilir. Bu da, devletin güçlülüğünden değil, güçsüzlüğünden dolayı gündeme gelebilir. Artık özel savaştan tümüyle umudu kestikleri noktada siyasi çözüme adım atabilirler. Böyle bir gelişme de beklenebilir.

Örneğin, HEP'in kapatılıp kapatılmaması yönündeki tartışmalar özellikle yeni arayışlar yeni çözümleri dayattığımızdan ve yine bunun bir sonucu olarak onların da Kürtçe okul ve televizyonun olabileceği biçimindeki yaklaşımlarıyla içine düştükleri aşırı sıkışmışlıktan ötürü gündeme gelmiştir. Yine dış ilişkilerini artan bir ağırlıkta devreye koyma çabaları da, bunun bir parçasıdır. Kürtçe radyo yayınını düşünüyorlar, bunu yarın resmileştirirler. Tabii bu, onların hep sıkıştıklarının ifadesi oluyor.

Devrimci savaş, özel veya topyekün savaş başta da teorik olarak anlattığım kadar, pratikte de her zamankinden daha fazla gelişme imkanlarına sahiptir. Devrimci savaşımımızın kitle temeli, devrimci savaşımımızın öncülüğü ve esas vurucu güç olarak da gerilla ordusu, her türlü topyekün veya karşı-devrimci savaş karşısında topyekün direnme ve giderek saldırı savaşına dönüşecek durumdadır. Yine devrimci savaşımın gelişim düzeyi sadece yenilmezliğini kanıtlama ve böylece gelişeceğini sağlama almakla kalmıyor, giderek denge durumunu yakalayacağa benziyor. Denge durumunu yakalamak demek, siyasi çözüm de dahil, askeri zaferi de mümkün kılacak aşamayı yakalamak demektir. Yani askeri zaferin ille de, bir stratejik saldırı dönemine ihtiyacı vardır denilemez. Stratejik denge döneminde de askeri zafer, ya da siyasi çözüm mümkündür.

Böyle bir aşamaya doğru gidiyoruz. Belki topyekün bir askeri zafer olmayabilir ama özellikle denge durumunun hareketli gerilla savaşı çok önemli askeri başarılar kazanabilir. Bunun siyasi sonuçları, çözüme de götürebilir. Bu demek değildir ki, stratejik saldırı hiç düşünülmez, düşünülür. Fakat oraya ulaşmadan da çözümleri sağlamak imkan dahilindedir.

Kürdistan'ın genelinde gerillayı yaygınlaştırıyoruz. Gerillanın dış irtibatları kesilemez. Ne Güney ile ve ne de Doğu ile. Bu sene buna bir de Türkiye'yi ekleniyor. Gerilla kendini Türkiye'ye de taşıracaktır. Bir nefes borusu da orada olacaktır. Gerilla bu tür dağları tuttuğu gibi, daha alt düzeylere de kendi kollarını sarkıtacaktır. Bundan sonraki süreç dahilinde gerilla ordulaşması kendi sağlam üslerine kavuştuğu kadar kentlere de oldukça yansıyacaktır. Baskınlarda kentteki düşman hedefleri vuracaktır. Hatta gerektiğinde kenti uzun süre denetiminde tutabilecek güce ulaşacaktır. Yolları denetleyecektir. Kırsal alanı ezici bir biçimde kontrol altına alacaktır. Şehirlerde siyasi hakimiyeti çok ileri düzeyde geliştirecektir. Düşmanı ülkede artık askeri garnizonlar içine hapsederek, hareket alanını bununla sınırlayacaktır. Düşmanı böyle bir döneme itecektir.

Görüyoruz ki, daha şimdiden bu konuma girilmiştir. Gerçekten gerillacılık yapılırsa, gerekleri tam yerine getirilirse, içinde bulunulan süreç, güçlü bir kazanımla geçirilebilir. Gerilla sayısında fazla hedef belirlemeye gerek yok. Bugün onbin civarında seyrediyorsa, yarın yirmi bine elli bine ve hatta daha fazlasına da tırmanabilir. Milis düzeni de gelişir. Mahalle ve köy milisi yaygınlaşır.

Serîhildanlar devreye girecektir. Bütün bastırma tedbirlerine, özellikle hizbi-kontra adı altında halk katliamına rağmen, halkımız büyük bir tepkiyle daha şimdiden serîhildanlara yöneleceğini ve bu serîhildanlarını çok yaygın ve yoğun bir biçim de geliştireceğini gösterecektir. Halka dayatılan katliamlar, halkın öfkesini arttırmıştır, onu bilemiştir, örgütlemiştir. Bu gelişme patlamaya dönüştürülecektir.

Unutmayalım ki, gerillaya dayatılan korucu ile şehirlerde halka dayatılan kontr-gerilla-hizbullah bir madalyonun iki yüzüdür. Düşman yapacağını yaptı. Şimdi sıra halka geldi. Nasıl ki korucularla bizi birkaç yıl uğraştırmalarına rağmen sonuçta gerilla güçleri ayakta kaldıysa, hizbullah saldırıları da şimdi çok öfkeli bir şehir kitlesine ve onun görülmemiş biçimlerdeki serîhildanlarına yol açacaktır.

Dış alanda mücadelemizin etkisi, itibarı ve diplomatik imkanları artacaktır. Özellikle 1992'de bize dayatılan uluslararası mutabakat ile içteki mutabakat çözülecektir. Daha şimdiden bunun belirtileri ortaya çıkmıştır. Türk özel veya topyekün savaşımını uluslararası kamuoyu geçmişteki kadar desteklemek durumunda kalmayacaktır. Bu destek giderek azalma ve giderek tükeniş sürecine yol alabilecektir. İçteki ulusal mutabakat daha şimdiden fazla yetkince sürdürülemeyeceğe benziyor. İşçilere sus payı veriyorlar, bu kez köylüler isteyecek; köylülere verirlerse bu kez memurlar isteyecek. Bunlar bir çözümsüzlüğü ifade ediyor. Dolayısıyla bu mutabakatı geçmişte olduğu kadar güçlü sürdüremezler.

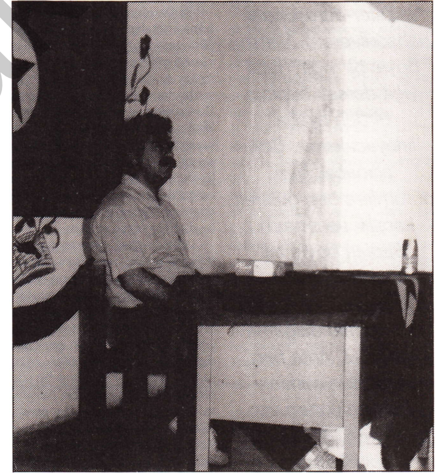
Parti öncülüğü hiçbir dönemle kıyaslanmayacak bir biçimde nitelik ve nicellik olarak sağlam esaslara oturmuştur. Özellikle bu kadar savaş deneyiminden geçen parti çekirdekleri, savaşçılar eğitimle de kendilerini oldukça yeniliyor ve taktiğe uygun hale getiriyorlar. Parti yaşam tarzına giriyorlar. En büyük kararı, en büyük geçerli sözü bu senenin başında verecekler. Ve her zamankinden daha fazla bu kararlılık ve söz pratikle gerçekleşme ifadesini bulacaktır.

Görülüyor ki, yeni yılın ve daha da kapsamlı olarak geçirilmesi, yine yapılan çok yönlü hazırlıklar, bize yeni dönemi kazandırmaya imkan veriyor. Bunun için gerekli olan önderlik tarzı –taktik önderlik de dahil– açıklığa kavuşuyor. Aynı zamanda acımasız deneyimlerin ortaya çıkardığı gibi, eğer önderliğin gerekleri yerine getirilmese bizi kahredeceği noktası çok iyi görülmüştür. Pratikte çok dersler edindiğimiz için taktiğe her zamankinden daha doğru karşılık vermek imkan dahiline girmiştir. Parti önderliği stratejik düzeyde güçlü hakimiyetini sağladığı gibi, taktiğe de önderlik edecek gücü gösterebilmiştir. Bu temelde partinin birliği ileri düzeydedir. Daha önceleri çok yetkili olan provokasyonlar dönemi sona ermiştir. Tek-tük sesler olsa da, bunlar ancak sinek vızıltısı kadar etkili olabilir.

Bu kadar netleşmiş, uyuma geçmiş bir parti öncülüğü, önümüzdeki savaşı başarıyla götürebilir. Serîhildanı da, gerillayı da ilerleterek önemli kazanımlara yol açabilir. Bu arada öncülüğe yine önem veriyoruz. Öncülüğün aydınlanma, bilinçlenme, netleşme, kararlaştırma durumuna değer veriyoruz. Özellikle taktik yetkinliğine çok dikkat ediyor, oldukça hazırlıyoruz. Öncülüğün yalnız teorik hazırlığı değil, pratik hazırlığı da bizzat pratik tecrübeyle ilerletilmiştir.

Belki düzenlemede komiteleşmede ve temsilciliklere kavuşturmada eksiklik olabilir. Fakat bunun avantajları bu kadar bol olduktan sonra, bu yönlü sorunları rahatlıkla karşılayabiliriz. Her alanı komitelere kavuşturarak hücrelere ve temsilciliklere artık fazlasıyla imkan verdik. Alanların maddi sorunları, yine silahlanma sorunları yoktur. Yürütülen savaş göz önüne getirildiğinde kitle desteği sorunu da yoktur. Ayrıca savaşçı olma sorunu, kapasiteyi geliştirme sorunu yoktur. Savaşçı sayısını elli bine tırmandıracak kadar parti öncülüğü kapasite kazanmıştır. Hem teorik hem pratik deneyimle birlikte, hem maddi ve hem de manevi donanımla bunu kaldırabilecek düzeydedir.

Bütün bunların nasıl olması gerektiğine ve yine hangi hataların anlamsız kayıplara nasıl götürdüğüne, hangi tarz yönelimin zaferi kazanacağına ilişkin yaptığımız bu değerlendirmeler her zamankinden daha fazla sonuçlarını gösterecek niteliktedir.

"...Gerilla kendini Türkiye'ye de taşıracaktır. Bir nefes borusu da orada olacaktır. Gerilla bu tür dağları tuttuğu gibi, daha alt düzeylere de kendi kollarını sarkıtacaktır. Bundan sonraki süreç dahilinde gerilla ordulaşması kendi sağlam üslerine kavuştuğu kadar kentlere de oldukça yansıyacaktır. Baskınlarda kentteki düşman hedefleri vuracaktır. Hatta gerektiğinde kenti uzun süre denetiminde tutabilecek güce ulaşacaktır. Yolları denetleyecektir. Kırsal alanı ezici bir biçimde kontrol altına alacaktır. Şehirlerde siyasi hakimiyeti çok ileri düzeyde geliştirecektir..."

İnsanlık, yitik ülkemizde ve halkımızın bağrında tekrar kazanacaktır

Evet, doğru tarz uygulanmak durumundadır. Bununla oynayanlar ancak kendilerini bitirecek duruma düşürürler. Pratikte bu durumda olduklarını göreceklerdir. Yani "kendimle birlikte öncüyü ve cepheyi de bozarım" diye kimse kendisini aldatmasın. Kim ne yaparsa kendisine yapar. İyi de etse, kötü de etse öyledir. Bir gider on gelir. Biri bozar, onu yapar. Bu konu da kesinleşmiştir. İçinde bulunduğumuz aşamada iyi örgütleyiciler, iyi askeri komutanlar, iyi propagandacılar yedekleriyle birlikte fazlasıyla ortaya çıkmıştır.

Görülüyor ki, görevin üzerine giderken düzenleme sorunu var. Herkese çalışma alanlarında kendini kanıtladığı oranda görev verme, daha gerçekçi kriterlere ve ölçülere göre bunu başarma aşamasına girilmiştir.

Bütün bunlar bir araya getirildiğinde önümüzdeki yıl, fazlasıyla kazanacağımıza hükmedebiliriz. Yüce bir yaşamın sahibiyiz. İdeolojik kılavuzumuz olan sosyalizme en güçlü yaklaşımı gösteren PKK hareketinin onuru, halkımızın onurudur. Eğer daha da ısrarlı ve yaratıcı bir biçimde sosyalizme mal edilirse, pratik zaferle de yaşamımızın bir parçası haline getirilirse, çözülen reel sosyalizm deneyiminin çok üstünde bir sosyalizmin başlangıcına veya ileri bir aşamasına yol açabiliriz. Bunun da imkanına ulaşılmıştır. Eğer partinin ideolojik özüne ters düşülmezse, ona yüksek bilimsel bir yaklaşım gücü kadar moral yaklaşım gücü de gösterilirse, ilke kadar onun çok usta pratik uygulaması da derinleştirilirse, sadece ulusal kurtuluşumuz kazanılmayacak, insanlık da çok ileri bir gelişmeyi tekrar bizim kaybedilen yitik ülkemizde ve halkımızın bağrında elde etmiş olacaktır.

Bunlar heyecanlandırıcıdır. Hiç kimseye biz ucuz zafer, ucuz yaşam vaat etmiyoruz. Ama hiç kimse imkansızın da peşinde değildir. Olmazsa olmaz kabilinde bağımsızlık, özgürlük, eşitlikten ve yine zaferin gerekliliğinden öteye kesin mecbur olduğumuz büyük kazanmanın mahkumu olarak yaşadığımızın gerçeği pekişmiştir.

Bu temelde yürüyoruz önümüzdeki yılın üzerine. Yürüyüşümüz başlatılmıştır da. Beklenmedik talihsizlikler olmazsa her zamankinden daha fazla bu yılı partimizin önderliğinde, halkımızın ve ilerici insanlığın kazanan bir yılı haline getireceğimiz kesindir. Biz her zaman böylesine soylu bir amaç kadar, onun engin çabalarına yer vermekten asla geri durmadık. Bundan sonra da tüm gücümüzle bu temelde yürüyeceğiz. Kendim de buna böylesi görkemli amaç ve çabaların en kutsalıyla karşılık vermeyi bu çerçeve dahilinde gördüm. Buna inandım ve çabalarımda başardım. Bu, aynı zamanda hepinize, tüm halkımıza, insanlığa nasıl değer verdiğimizin, bunlarla yaşamımızı bütünleştirmeyi aynı temelde sağladığımızın da bir ispatı durumundadır. İspatlı olan gerçekler her zaman güven verir. Güvenlikli çalışmaları daha fazla başarıya götürür. Başta da böyleydik, ama şimdi her zamankinden daha fazla böyleyiz.

O halde parti olarak, halk olarak ve bize inanan tüm dostlar olarak, başarı imkanı her zamankinden daha fazla olan yüklü ve özlü çabalarla dönemin emredilen savaş tarzına, onun bütün kurallarına, taktik esaslarına bağlı kalacağız, gereklerini yerine getireceğiz ve mutalaka kazanacağız.

13 Ocak 1993

12. YILIMIZDAYIZ

Baştarafı 1. sayfada

bunlardan sorumlu olan bu rejimin asıl yüzü olan barbarlık, iç ve dış kamuoyu nezdinde ne düzeyde teşhir edildi? Bu gerçeğin bütün yönleriyle açığa çıkmaması ve bunun tersinin yansıtılmasının asıl sorumlusu bahsettiğimiz burjuva basın-yayın kurumlarıdır. Bu basının devletle bir olduğu ve dolayısıyla bağımsız ya da tarafsız davranmadığını çok iyi biliyoruz; bunun nedenleri vardır ve anlaşılır bir durumdur. Halkların çıkarı önünde yer alarak egemenlerin "yüce" hizmetinde bulunan karşı tarafın bütün bu yaptıklarına karşılık devrimci basın-yayıncılık görevlerine ne kadar sahip çıktı, gerekleri üzerinde ne kadar duyarlılık geliştirdi? Bu sorunun cevabını olumlu görmüyoruz. Devrim ve sosyalizm basın cephesinde adına layık savunulamadı. Devlet basını arasında "mutabakat" sağlandı, fakat devrimci basın arasında bir devrimci basın cephesi sağlanamadığı gibi, öncelikli olan sorunlar bir kenara atılarak tali olanlar gündem konusu haline getirildi.

Serxwebûn, büyük bir enternasyonalizmi bağrında taşıyan ulusal kurtuluş mücadelemizin gerçeklerini neden ve sonuçlarıyla birlikte kamuoyuna en objektif bir biçimde taşıma göreviyle bundan 11 yıl önce yayın yaşamına atıldı. Aralıksız yayını ve istikrarlı devrimci yayın çizgisiyle Türkiye ve Kürdistan'ın devrimci yurtsever kamuoyunda saygın bir yer edindi. Her yıldönümünde gazetemizin yayın faaliyeti birçok yönüyle değerlendirildi; eksiklikleri ve yeni görevleri konusunda dersler çıkarıldı. Yapılan, yapılamayan ve ulaşılması gereken nedir sorularına cevap aradı ve ortaya çıkardığı sonuçlar temelinde yaşamına yön vermeye çalıştı.

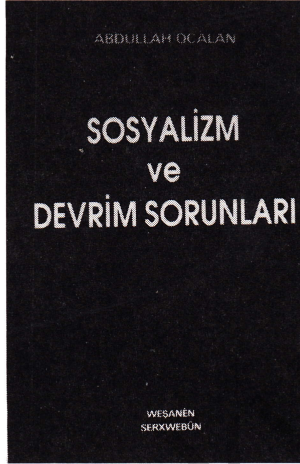
Hiçbir zaman üstlendiğimiz misyonu adına layık yerine getirdiğimizi ve yayın organı olduğumuz PKK'nin yükselttiği ulusal kurtuluş mücadelemizin gelinen aşamadaki seviyesini tam yansıttığımızı iddia etmedik. Ancak her yeni yılda bir önceki yıla oranla daha fazla güçlenmeye çalıştığımız, okuyucularımızın aydınlatılması ve ihtiyaç duyduğu gelişmelerin aktarılması görevine daha sıkı sarılmayı esas aldığımız yönünde bir iddiada bulunduk, bu iddiamızı sürdürüyoruz. Geçen yayın faaliyeti yıllarımızda hangi görevleri ne düzeyde yerine getirdiğimizi, burada değerlendirme konusu yapmıyoruz. Bunu okuyucumuza bırakıyoruz.

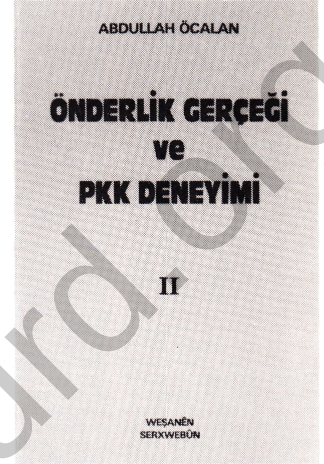
Serxwebûn'un ayırdedici özelliklerinden biri de dönemin gelişmelerini çok yönlü perspektiflerle oldukça kapsamlı değerlendirmeye çalışmasıdır. Bu belki de kimi okuyucularımızın kapasitesini aşan bir düzeydedir ve bunu da anlamıyor değiliz. Fakat artık ulusal sınırları oldukça aşarak uluslararasılaşan Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin gelişme sorunları, ulaştığı düzey ve bunun dayattığı görevler sürekli bir büyüme halindedir. Ayda bir çıkıyoruz ve bir aya sığdırılan gelişmelerin kapsamı ve çeşitliliği de biliniyor. Bunun gerçekliği dikkate alınırsa, değerlendirmelerin uzun olmasının nedenleri ve dolayısıyla gerekliliği kendiliğinden anlaşılır. Örneğin, Abdullah ÖCALAN yoldaşın yaptığı çözümlemeler hemen her sayımızda kamuoyuna sunuluyor. Genelde okuyucu kitlesinin ve özelde ise devrim yapma iddiasında olan örgüt ve çevrelerin bu çözümlemelerden birçok yönüyle alacağı perspektifler vardır. Bizce dikkate alınması gereken sorunların en önemlisi de bu noktadadır. Gerek PKK'li kadro ve sempatizanlar, gerekse de diğer örgüt ve çevreler bu çözümlemelerden ne kadar yararlanıp sonuç çıkardılar? Öte yandan gazetemiz adına çıkarılan bir dizi kitap kamuoyuna sunulmuştur. Bu, aynı zamanda emperyalist-sömürgeci basın ve yayının halk kitlelerine karşı boyutlandırdığı psikolojik savaşa karşı da yerinde -tam yeterli olmasa da- bir cevaptı. Ancak gazetemizin yayın dağıtım ağlarının okuyucu kitlesinin çok azına ulaştıklarını ve dolayısıyla bu konuda kendilerine düşen görevi yerine getirmediklerini belirtmek istiyoruz.

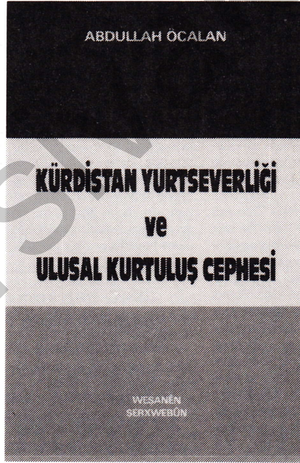
Yeni bir yayın yılına girerken temel hedefimiz, "güçlü bir yayıncılık ve güçlü bir dağıtım" olacaktır. Bu konuda yayın dağıtım ağlarına ve hatta genel okuyucu kitlemize de büyük görevler düşüyor.

1993 yılını her yıldan daha fazla başarılı kılmak için yükleneceğimizi belirtirken, tüm okuyucularımızın yeni yılını kutluyoruz.

SERXWEBÛN

Devrimci mücadele gerçeği karşısında

SOLUN DURUMU, PERİNÇEK ÇİZGİSİ VE KÜRT MİLLİYETÇİLERİNİN BEKLENTİLERİ

PKK, henüz bir ideolojik grup olarak şekillendiği koşullardan günümüze gelinceye kadar, Türkiye devriminin sorunlarına ve Türkiye solunun durumuna çok yakın bir ilgi duydu. Türkiye devrimci-demokratik hareketi ile Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi arasında sıkı bir bağın bulunması ve her iki ülke devriminin başarısının ortak düşmana karşı halklarımızın birleşik direniş mücadelesinden geçmesi, bu yakın ilginin ana nedeni oldu. Kürdistan ve Türkiye halklarının devrimci ittifakını yaşamsal önemde gören ve bu ittifakın gerçekleşmesine büyük değer veren PKK, özellikle 12 Eylül askeri-faşist darbesinden sonra, Türkiye'de emekçi halkın devrimci seçeneğinin yaratılmasına katkıda bulunmaya çalıştı. Bu amaçla dağınık durumda bulunan ve 12 Eylül faşizmi karşısında ağır darbeler alan çeşitli sol grupların toparlanmalarına yardımcı olmak, aralarında birlik oluşturmak ve bu temelde faşizme karşı halklarımızın birleşik direniş cephesini kurmak için yoğun çaba harcadı. FKBDC bu çabaların bir ürünü olarak doğdu. Bu, sorumlu devrimciliğin yaklaşımıydı ve gerekli karşılığın verilmesi halinde olumlu sonuçlar ortaya çıkaracağı kesindi. Ancak ciddi devrimci gelişmelere temel teşkil etmesi olasılığı yüksek olan bu adım, içerden sabote edilme girişimleriyle karşılaştı. Kuruluş aşamasında FKBDC içinde yer alan ve Dev-Yol grubunun Avrupa örgütlenmesi olan **Devrimci İşçi** kliği, gücünü devrimci direnişin tümüyle kırılmasına adadı. Çabaların devrimci hareketin genelde Avrupa emperyalizminin ve özelde Alman sosyal-demokrasisinin kuyruğuna takılarak tasfiye edilmesi üzerinde yoğunlaştırdı. Yine bu dönemde sahnelenen ve doğrudan faşist rejimden kaynaklanan provokasyon girişimleriyle bütünleşen bu kliğin saldırıları, devrimci hareketin toparlanması ve direniş mücadelesinin yükseltilmesi çabaları karşısında büyük bir tehdit oluşturmaktaydı. Eğer gerisinde emperyalizmin ve Türk faşizminin bulunduğu provokasyon ve tasfiyecilik ortaklığının bu çabaları başarılı olsaydı, faşist 12 Eylül rejiminin korkunç zulüm ve zorbalığı altında halklarımızın yıllarca sürecek bir pasifikasyon ortamına mahkum edilmesi kaçınılmaz olacaktı.

12 Eylül askeri-faşist darbesiyle birlikte sol güçler cephesinde ortaya çıkan tablo bir kez daha göz önüne getirilmelidir: İstisnasız tüm sol güçler askeri-faşist darbe karşısında hazırlıksız yakalanmışlardı. 1970'lerin devrimci gençlik hareketinin temelleri üzerinde ortaya çıkan ve değişik ideolojik gruplaşmalara giden sol hareket sayısız gruplara bölünerek ve adeta kırk yamalı bohça görünümü sunuyordu. Bilindiği gibi devrimci gençlik hareketi 12 Mart faşizminin sert darbeleri altında ezilmiş, hareketin önderleri imha edilmişti. Bütün eksikliklerine ve hatalarına rağmen, bu gerçekten kahramanca bir çıkıştı. Ama bu hareketin ardılları olduklarını iddia edenler ve geçmişin olumlu mirasına sahip çıkmakta yarışanlar geçmişi sağlıklı bir değerlendirmeye tabi tutarak hatalarını gidermeye, eksikliklerini aşmaya ve daha ileri düzeyde bir örgütlenmeye gitmeye yanaşmamışlardı. Dolayısıyla 12 Mart faşizmi karşısında uğranılan yenilgi aşılamamış; hatta devrimin sorunlarına samimi yaklaşım gösterme, umut ve çözüm gücü olabilme açısından, geçmişten çok daha geri bir konuma düşülmüştü. Kitleleri örgütlemek şurda kalsın, kendisini bile ötgütleyememiş olan solun, bu durumuyla 12 Eylül faşizmine karşı uzun soluklu bir direnişi örgütlemesi düşünülemezdi. Bu durumuyla faşizm karşısında kendi varlığını bile koruyamazdı. Nitekim gerçekleşen şey de bu oldu. Faşist generaller çetesi devlet yönetimine çöreklenir çöreklenmez, başlattığı şiddetli saldırılar ve tutuklama operasyonları sonucunda, kısa bir süre içinde, ayakta kalabilen tek bir güç bile bırakmadı. Yönetici çekirdekleriyle birlikte, sol grupların bütün üyeleri ve sempatizanlarını zindanlara doldurdu. Devrim için ayağa kalkmış olan ve solun örgütsüz bıraktığı geniş bir muhalefet kitlesini korkunç bir biçimde ezip dağıttı. Böylesi bir ortamda ciddi herhangi bir direniş de sergilenmedi. Bu durum son tahlilde faşizm karşısında tam bir teslimiyet anlamına geliyordu.

Aynı dönemde solun yurtdışına çıkmış olan güçlerinin durumu çok daha vahim bir görünüm arzediyordu. Bu güçlerin kümelenme alanı çeşitli emperyalist Avrupa ülkelerinin metropolleriydi. Bunlar planlı ve örgütlü bir geri çekilme taktiği gereğince yurtdışına çıkmamışlar, faşizmin kılıcı tarafından biçilmekten kurtulmak ve esas olarak bireysel yaşamlarını örgütleyip idame ettirmek için soluğu Avrupa ülkelerinde almışlardı. Türkiye'de en fazla kitle tabanına hitap ettiği belirtilen Dev-Yol'un Avrupa'daki uzantılarının durumuna yukarıda kısaca değinmiştik. Devrimci İşçi adlı kliğin tepesinde yer alan kişinin, "Gerektiğinde PKK'ye karşı yeniden örgütleneceğiz" diyerek, Dev-Yol grubunu nasıl dağıttığı iyi bilinmektedir. Yine aynı kişinin kendi aşağılık küçük-burjuva güdülerini nasıl teori düzeyine çıkarmaya çalıştığı, sırtını Alman sosyal-demokrasisine dayayarak, "yeni sosyalizm" anlayışı adı altında emperyalizmin yoz kültürünü, ahlak ve yaşam tarzını devrimci saflarda egemen kılmak amacıyla nasıl çılgınca bir çaba harcadığı da iyi bilinmektedir. Geçmişin devrimci mirasını ve olumlu geleneklerini tümden reddeden ve devrimci direnişe küfür kampanyasıyla birlikte yürütülen bu çabalar Avrupa'nın kişiliksizleştirici ortamının ağır olumsuz etkileri ile birleşince, tasfiyeciliğin militan özelliklerden yoksun oluşumların saflarında galebe çalması kaçınılmazdı. En azından Devrimci Yol açısından sonuç tamamen bu oldu. Koca bir yapının yirmidört saat içinde yerle bir edilmesi karşısında, bu tasfiyeci girişimi reddeden ve ona karşı çıkan tek bir ayrık ses bile çıkmadı. **Dev-Sol** ve **TİKKO** gibi silahlı mücadeleyi savunan bazı grupların yurtdışındaki uzantılarının durumu da özünde bundan hiç de farklı değildi. Özellikle Dev-Sol, farklı bir yoldan Dev-Yol'un akibetine uğramıştı. Dev-Sol'un başında yer alan kişi, dürüst elemanları anlamsız eylemlere yöneltererek etkisizleştirmiş, ardından örgütü dağıtmış ve değerlerine elkoyarak kişisel yaşamını örgütlendirmeye başlamıştı.

Karşısında beklediği gibi ciddi bir direniş bulamayan, devrimci muhalefeti tamamen dağıtan ve kendisiyle belli noktalarda çelişen burjuva muhalefet odaklarını bile etkisiz hale getiren askeri-faşist diktatörlük, bu ortamda tüm gücüyle zindanlardaki tutsakları teslim almaya yönelmişti. Faşist diktatörlük, bireyler düzeyinde bile direnen tek bir güç bırakmak istemiyor, Türkiye'yi burjuvazinin kendi sınıf egemenliğini rahatlıkla sürdürebileceği dikensiz bir gül bahçesi haline getirmeye çalışıyordu. Bu süreçte sol cezaevlerinde de ciddi bir direniş gösterememişti. Ard arda açılan ve kısa sürede karara bağlanan davalarla direnişçi öğeler imha edilmek isteniyordu. İnfaz edilen idam cezalarıyla geride kalan geniş bir tutsaklar kitlesine gözdağı verilecek ve böylelikle direnişten tamamen vazgeçmeleri sağlanacaktı. Cuntanın devrimcileri darağacına göndermesi karşısında uluslararası düzeyde ciddi bir tepki yoktu. İçte de gelişen ciddi bir tepki söz konusu değildi. Bu yüzden idam cezalarını infaz etme işleminin sürdürülmesinde herhangi bir sakınca ya da engel bulunmuyordu. Kısaca Türkiye solunun dışta ve içteki durumu buydu.

Kürdistan direniş savaşı ve Türkiye solu

Bir askeri-faşist darbenin düzenleneceğinin iyice belirginleştiği bir ortamda, Türkiye ve Kürdistan'daki durumu ve gelişmeleri sağlıklı biçimde değerlendiren, solun mevcut yapısıyla darbe karşısında tutunamayacağını, faşizme karşı halkın iktidarını hedefleyen uzun süreli bir direnişin ancak bir toparlanma ve hazırlık döneminden geçmekle mümkün olacağını ve içerdeki direniş hareketine uluslararası alanda yeni soluk boruları açmak gerektiğini kavrayan ve bu doğrultuda pratik adımlar atan ilk hareket PKK oldu. Hemen hemen tüm merkez kadrolarının tutuklanmasına karşılık, ordunun devlet yönetimine el koyacağı kesinlik kazanınca, PKK, direnişin sürdürülmesi temelinde kadro ve savaşçılarının bir bölümünü sıcak mücadele alanı olan Lübnan'a çekti. Bu, tarihte birçok devrim hareketinin yüz yüze geldiği ricat hareketinin Kürdistan somutunda gerçekleştirilmesiydi. Lübnan alanında siyasi ve askeri düzeyde geçirdiği belli bir toparlanma ve hazırlık dönemi, PKK'nin daha sonra yükselttiği ve faşist rejimin çıkmazını alabildiğine derinleştiren direniş savaşının başarılı gelişimine zemin hazırladı.

PKK'nin bu konudaki başarılı pratiğini izah eden ve devrime kalkan güçlere önemli bir deneyim birikimi sunan zengin değerlendirmeleri vardır. Devrimci teori de bir yönüyle dünya halklarının başarılı mücadele deneyimlerinin özetidir. Bu deneyimlerden yararlanmak, devrim yapma iddiasıyla ortaya çıkan hiçbir gücün kaçınamayacağı bir şeydir. Bu karşı çıkılamaz gerçeğe rağmen, hala kendi darlıklarına, sağlıklı bir durum değerlendirmesinden ve buradan çıkan tutarlı bir tavır belirlemeden yoksunluklarına, taktik konusundaki zavallılıklarına ve düzen karşısında sürekli yenilmişlik ruhunun koşullandırdığı en berbat bir kendiliğindenciliğe "direnişi sürdüren tek örgüt olmak" etiketini yapıştıranlar vardır. Yazıdıklarına bakılırsa, bunların "kendi bağımsızlıkçı geleneği, emperyalist ve gerici rejimlere karşı duyarlılığı sonucu, PKK gibi Suriye'de, şurda burda kimi rejimlerin icazetine dayanan kampları da olmamış, onlar kadar kolay yoldan silah vs. elde etme şansı da" bulamamışlardır. Kendileri "faşist darbe koşullarında II. Konferansı'nı yapmış; bu konferansta direnişi gerilla savaşı tarzında örgütleme kararı almış ve uygulamaya koymuş"lardır. (Partizan, Eylül 1992). Yine bunlara göre, zaten Kürt milliyetçiliği "öteden beri zor anlarda uluslararası kombinezonlara dayanma ve dışardan "destek" arama gibi geleneksel bir alışkanlığa sahip" olmuş "ve bu, 12 Eylül'de çok çarpıcı bir biçim" almıştır. PKK de "milliyetçi" bir örgüt olduğuna göre, bu geleneğe bağlı kalmaktan şaşmamıştır! Dolayısıyla eğer PKK gerilla savaşını geliştirip tüm Kürdistan'a yayabilmişse, bunun nedeni "Suriye'de, şurda burda kimi rejimlerin icazetine dayanan kampları"nın olması, "kolay yoldan silah elde etmesi" ve "zor anlarda uluslararası kombinezonlara dayanmış olması"dır.

Bütün dünyanın kabul ettiği güneş kadar yakıcı gerçeklere hala gözlerini kapamakta ısrar etmek ve gerçekleri başka türlü göstermeye çalışmak, ancak karanlıkta yaşamak dışında bir yaşam seçeneği tanımayan kör yarasalara yaraşır. Kendileri dışında herkesi enayi yerine koyan bu tür kimseler bu yolla başkalarını aldatabileceklerini sanıyorlar. Ama aldatabildikleri yine sadece kendileridir. Şimdi bunlara sormak gerekir: Direnişi gerilla savaşı tarzında örgütleme kararı aldığınızı ve bu kararı uygulamaya soktuğunuzu belirttiğinize göre, bunu nerede sağladınız ve gerilla savaşını hangi bölgelerde geliştirdiniz? Uzun bir süreci kapsaması gereken bu uygulama döneminde faşizme hangi darbeleri vurdunuz ve onu ne kadar gerilettiniz? Ne kadar kazanım ortaya çıkardınız? Düşman ordusuna ne tür vuruşlar yaptınız? Bu süreçte "İşçi-Köylü Kurtuluş Ordusu"nu nicel ve nitel bakımdan ne kadar geliştirdiniz? Kaç tane tabur ve alay örgütlediniz? Öyle "kolay yoldan" silah temin edemediğinize göre, kaç tane düşman birliğini silahsızlandırarak donanım eksikliğinizi giderdiniz? Hiç olmazsa küçük bir bölgede gerilla savaşını kökleştirebildiniz mi? Proleter öncüsü olduğunu iddia ettiğiniz Kürdistan ve Türkiye halklarını ne kadar örgütlediniz? Halkları veya en azından toplumun belli bir kesimini hangi siyasal eylemliliğin içine çektiniz? Kendi içinizde hangi militanlaşmayı sağladınız ve bu konuda ne kadar gelişme katettiniz? Hayır, onların bu sorulara tutarlı yanıtlar vermeleri olanaksızdır. Çünkü bu sorulara dürüstçe yanıt vermeleri kendilerinin tasfiyeciliği nasıl yaşadıklarını ve ne tür olumsuzluklar içinde yüzdüklerini ortaya koyacak; dürüstlüklerini bundan sonra da sürdürürlerse, gerçekliklerini çıplak bir biçimde görmeleri kendilerini yenilenmeye ve devrimcileşmeye götürecektir. Onların en büyük korkusu ise, yenilenmek ve devrimcileşmektir.

TİKKO hep kemalizmi en sağlıklı biçimde değerlendiren ve kemalizme karşı en erkenden tavır alan bir hareket olmakla övünmektedir. Kemalizme karşı tavır almak, sadece onun emperyalizmin uşağı, azgın bir sosyalizm karşıtı ve işçi-köylü düşmanı olduğunu söylemekle olmaz. Sadece bunu tekrarlamakla kemalizme karşı mücadele edilemez. Mücadele edilse bile, böyle bir mücadele, deyim yerindeyse haşarı çocuğun otoriter babaya kafa tutmasının ötesine geçemez. Bu tarzda kemalizmin etkileri aşılamaz, kemalizmin ürünü olan kişilik yapılanmasının kabuğundan dışarı çıkılamaz, onun taktığı gözlüklerle gerçeklere bakma yaklaşımından kurtulunamaz. Nitekim sadece yukarıda yapılan alıntılarla bile gerçeğin tam da böyle olduğunu göstermek zor değildir. Kemalist kafa yapısı ve düşünme tarzına göre, ulusal kurtuluşçuluk iddiasında bulunan her Kürt hareketinin gerisinde mutlaka "dış güçlerin parmağı" vardır. Hep başka güçlerin çıkar çatışmalarının aleti durumuna düşmüş olan Kürtlerin bu kara yazgıyı değiştirmeleri düşünülemez. Söz konusu güçlerin yaklaşımı da bundan farksızdır. Onlara göre, PKK olsa olsa milliyetçi bir hareket olabilir; şu anda emperyalizmle çelişkileri olsa bile, ilerde emperyalizmle uzlaşacaktır. Böyle bir üslup veya değerlendirme, hiç kuşkusuz resmi ideolojinin genelde Kürdistan

> "...TİKKO hep kemalizmi en sağlıklı biçimde değerlendiren ve kemalizme karşı en erkenden tavır alan bir hareket olmakla övünmektedir. Kemalizme karşı tavır almak, sadece onun emperyalizmin uşağı, azgın bir sosyalizm karşıtı ve işçi-köylü düşmanı olduğunu söylemekle olmaz. Sadece bunu tekrarlamakla kemalizme karşı mücadele edilemez. Mücadele edilse bile, böyle bir mücadele, deyim yerindeyse haşarı çocuğun otoriter babaya kafa tutmasının ötesine geçemez..."

kurtuluş hareketine ve özelde PKK'ye ilişkin yaklaşımının sol söylemle cilalanmış bir varyasyonundan başka bir şey değildir. Öte yandan sahte bir solculukla maskelendiği ve bir ölçüde toplumun bazı kesimlerinin aldatılmasına hizmet ettiği için, resmi ideolojinin yaklaşımından daha tehlikelidir.

PKK'nin başarısı kesinleşmiş olan mücadele pratiğinin ortaya çıkardığı zengin deneyim birikimine burun kıvırma ve tepeden bakmanın da ezen ulus milliyetçiliği veya kemalizmle doğrudan ilişkisi vardır. Resmi ideolojinin sözcüleri, Türklerden "dünyaya sürekli örnek olmuş şanlı bir ulus" olarak söz ederler. Bu ideolojinin kesintisiz bombardımanı altında yetişen ve "dünyaya örnek olmuş" bu ulusun bağrından çıkan "proleter öncü"lerin, Kürtler gibi her dönemde ezilmiş ve horlanmış bir ulustan gelen devrimcilerden öğrenecekleri bir şeylerin olması küçültücü sayılmakta, en azından kemalizmin güdümlendirdiği kişilik yapılanmaları kendilerini böyle bir sonuca götürmektedir. Böylelerinin dünyanın öte ucundaki basit bir silahlı direniş eğilimini göklere çıkarırken, kendisine karşı acil enternasyonalist görevleri bulunan ya da bulunması gereken Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini ve bu mücadelenin öncüsünü ciddiye almadıklarını gösterme yarışı içine girmeleri, onu "milliyetçilik"le damgalamaları, bu mücadelenin geleceği üzerine ahkam keserek emperyalizmle uzlaşmasının kaçınılmaz olduğunu iddia etmeleri ve ona çamur atmaları başka türlü nasıl izah edilebilir?

Türkiye solunun genel olarak kemalist egemenlik sistemi karşısındaki konumu bellidir. Kemalizm, ister düzen içinden gelsin isterse düzen karşıtı olsun, her dönemde kendisine yönelen hemen her muhalefeti etkisizleştirmesini bildi. Sol da içinde olmak üzere, muhalefet güçlerini kendi amaçlarına ters düşürmekte ve yedekleri durumuna dönüştürmekte büyük başarı kazandı. Mustafa Suphi ve yoldaşlarının katledilmesinden sonra, TKP tamamen kemalizme yamandı; uzun süre kemalizmin yurtdışı temsilciliği işlevini yerine getirdi. Eskinin dönek TKP yöneticileri, kemalist ideolojinin sistemleştirilmesinde ve kendisine sol bir görünüm verilmesinde büyük rol oynadılar. TKP en sonunda bir bütün olarak Türk faşist rejimi içinde erimekten kurtulamadı. 1970'lerin devrimci gençlik hareketi sağlıklı bir devrimci çıkışın güçlü işaretlerini taşımasına rağmen, kemalizmin gerçek niteliğini ortaya çıkarmaktan ve ordunun Türk egemenlik sistemi içindeki rolünü doğru değerlendirmekten uzak kaldı. Ordu içinden sol bir darbe beklentisi içinde oldu. Yeterli bir hazırlık yapmadan ve karşı çıktığı gücü fazla tanımadan, kahramanca bir direniş sergilemiş olsa da, atıldığı silahlı mücadele deneyiminden ezilerek çıktı. Daha sonraları şekillenen çeşitli sol gruplar, 1971 yenilgisini aşıp kendilerini yenileyemedikleri için, 12 Eylül darbesi karşında hiçbir şey yapmadan dağıtıldılar. Solun bu durumu karşısında, küçük-burjuva çevrelerde egemen olan şu mantık, gerçekte bütün sol güçler tarafından benimsenir oldu: "Milli şef" İnönü'nün deyişiyle, Türk devleti her on yılda bir bazı zorluklarla karşılaşıyor, bu koşullarda kılıcını çekip iktidara el koyan ordu engelleri bertaraf ederek rejimi yeniden düzlüğe çıkarıyor ve iktidarı devredip yeni bir "temizleme operasyonu"na gerek duyuluncaya kadar kışlasına çekiliyordu. Ordunun kılıcının doğradığı güçler esas olarak solculardı. Öyle ki, Türk ordusu her "rejimi düzlüğe çıkarma" seferinden zorlanmadan çıkmıştı. 12 Eylül askeri-faşist darbesine gelinceye kadar, bu hep böyle devam etti. Her darbeyle veya karşı-devrimin her saldırısıyla birlikte yenilgiye uğrayarak tekrar çıkış noktasına dönmenin, iki darbe veya karşı-devrim saldırısı arasındaki dönemde eskisinden daha da takatsiz düşmüş olarak yürümeyi denemenin ve giderek kronikleşen hastalıklarla yüklü bir bünye ile aynı şeyi tekrarlamanın, ordunun "her şeye kadir" bir güç olduğuna inanmakla ilişkisi vardır. Açıkça itiraf edilmese bile, Türkiye solunda ordunun yenilmezliğine inanç ve devrime inançsızlık kesindir. Düşmanın yenilebileceğine inanmak, zafer kazanmanın araçlarına sahip olmaya götürür. Türkiye solunda bu yoktur.

Her on yılda bir tezgahlanan darbelerle yenilgiye uğramayı, ezilmeyi ve yeni bir yenilgiye hazırlıklı olmak üzere belli ölçüde güç biriktirmeyi adeta değişmez bir yazgı gibi benimseyen solun çeşitli gruplarının, bu olgu karşısında kendilerine şu soruları sormaları gerekmez mi? Tarihi boyunca ortaya çıkan bütün devrimci gelişmeleri acımasız bir biçimde ezmiş, devrimci güçler için yenilgiyi adeta bir kader haline getirmiş ve bununla da yetinmeyerek bu güçleri kendi varlık gerekçelerine ters düşürmekte oldukça başarı sağlamış olan kemalizm, aynı başarıyı PKK karşısında neden gösteremedi? "Kök kazıma"yı hedefleyen düşman saldırıları neden PKK'yi etkisizleştiremedi? PKK'nin karşısında hayali bir düşman yoktu; Kürt devrimcileri hayaletlerle savaşmıyorlardı. PKK de aynı faşist güce karşı ayağa kalkmıştı. Üstelik 12 Eylül rejiminin başı Kenan Evren'in de itiraf ettiği gibi, askeri-faşist darbenin sivri ucu esas olarak "bölücülük belası"na ve onu ortaya çıkaran PKK'ye yöneltilmişti. "TİKKO gerillaları" ve benzerleri bunun doğru olmadığını, Türk faşizminin en çok kendilerini hedef aldığını, faşist ordunun en çok kendilerine karşı kesintisiz saldırılar düzenlediğini, nükleer olanları dışında bütün modern kıyım ve yıkım silahlarının en çok kendilerine karşı kullanıldığını, iç gericiliğin en çok kendilerine karşı ayağa kaldırıldığını, diplomatik ataklar ve müdahale tehditleriyle içerde ve dışarda en çok kendilerinin kuşatmaya alınıp ezilmek istendiklerini ve gelinen aşamada düşmanın topyekün savaş gerçeğiyle en çok kendilerinin yüz yüze bulunduklarını, düşmanın bütün bu bastırma ve imha girişimlerine rağmen, gerilla savaşını geliştirme, yaygınlaştırma ve kökleştirme çabalarında başarı sağladıklarını söyleyebilirler mi?

Gerçekler ortadadır. Türk burjuva egemenlik sistemi kendi tarihinde ilk kez PKK hareketi somutunda imha etmek ve tasfiyeye uğratmakta başarı sağlayamadığı bir devrimci örgütlenme tarzı ve mücadele biçimiyle yüz yüze gelmiştir. PKK sadece Kürdistan halkının kötü yazgısını değiştirmekle kalmamış, aynı zamanda takipçisi olduğu ve olumlu değerlerine sahip çıktığı Türkiye solunun yenilgili pratiğini de sona erdirmiştir. Bu gerçeği dile getirmek, büyüklük taslamak ve kendini dayatmak biçiminde değerlendirilemez. PKK'nin buna hiç ihtiyacı yoktur. Kaldı ki yenilip ezilmeyen, tasfiyeye uğratılamayan ve boyun eğdirilemeyen, tersine faşist-sömürgeci egemenliği alabildiğine zorlayan ve halklaşarak halk iktidarı yolunda emin adımlarla ilerleyen bir devrimci hareketin ortaya çıkması, devrimcilik mesleğinde samimi ve iddialı olan güçlere yalnızca coşku verebilir.

Uğradıkları yenilgiye rağmen, iktidara yürümekte kararlı olan güçler, bu başarının sırrını çözmeyi ve buradan sonuçlar çıkararak kendilerini yenileyip düşmanla nihai hesaplaşma içine girmeyi ancak bir görev olarak benimseyebilirler. Böyle bir gelişmenin doğmasından heyecan duymayanlar, yenilgi pratiğinin son bulmasının ortak sevincini paylaşmayanlar asla devrimci olamazlar. Faşist Türk devletine karşı mücadele etmek istediklerini söyleyen güçlerin olumlu sonuçlar çıkarmaları açısından, Kürdistan'daki halk savaşı pratiği Peru'daki silahlı mücadele deneyiminden daha önemsiz olamaz. Bunu kabul etmeyerek PKK deneyiminden yararlanmaktan kaçınmak, en iyimser bir yorumla halklarımızın eşit ve özgür temellerde yaşayabilecekleri bir Türkiye ve Kürdistan yaratma umutlarının gerçekleşmesini mahşer gününe ertelemek anlamını taşıyacaktır.

> "...PKK sadece Kürdistan halkının kötü yazgısını değiştirmekle kalmamış, aynı zamanda takipçisi olduğu ve olumlu değerlerine sahip çıktığı Türkiye solunun yenilgili pratiğini de sona erdirmiştir. Bu gerçeği dile getirmek, büyüklük taslamak ve kendini dayatmak biçiminde değerlendirilemez. PKK'nin buna hiç ihtiyacı yoktur. Kaldı ki yenilip ezilmeyen, tasfiyeye uğratılamayan ve boyun eğdirilemeyen, tersine faşist-sömürgeci egemenliği alabildiğine zorlayan ve halklaşarak halk iktidarı yolunda emin adımlarla ilerleyen bir devrimci hareketin ortaya çıkması, devrimcilik mesleğinde samimi ve iddialı olan güçlere yalnızca coşku verebilir..."

Partizan adlı derginin **Abdullah ÖCALAN** yoldaşın sözümona eleştirdiği değerlendirmesinin verdiği çok zengin mesajlar vardır ve bu değerlendirme devrimcilik iddiasında olanlara bir kez daha asli görevlerini anımsatmaktadır. Öcalan yoldaş kendisiyle yapılan bir söyleşide, solun durumu konusundaki değerlendirmelerine yönelik tepkilere ilişkin olarak şunları söylemektedir: *"PKK kendini dayatıyor, PKK Türkiye'ye bir parti dayatıyor diyorlar. PKK böyle şeylere tenezzül etmez. Ama madem sen devrimcisin, en keskinisin, o zaman bu tarihle, bu güncellikle neden hesaplaşmadın? Hesaplaştıysan, bu başarısızlık nedendir? Yıllarca bir halkı halk adına başarısızlığa mahkum edemezsin. Sosyalizm adına sosyalizmi başarısızlığa mahkum edemezsin ve onu halkın beş metelik vermediği bir ideolojiye dönüştüremezsin. Yüce ideolojiler başarı ister. Niye bunu başarmadın? Haklı sorular var ve yanıt ister. Vay şu sınıf ihaneti, vay bu azgın terör demekle işin altından kalkamayacağını bileceksin. Bizim ülkemizdeki terör demekle işin altından kalkamayacağını bileceksin. Bizim ülkemizdeki terör bin yıllık. Biz onu yıkarak halkla az çok bütünleştik. Senin üzerinde bize uygulanan baskının yüzde biri bile yok. Türk halkı okur yazarlığı ve bilinç oranı yüksek bir halktır. Niye ona ulaşamadın?*

"Bizim sorduğumuz sorular bunlardır. Bu dayatma falan değildir. Sadece gerçeği hatırlatmadır; devrimci görevlere bağlılık varsa, o görevleri hatırlatmadır. Son değerlendirmelerimiz bu içerikteydi. Bu mesajı sunmak istemiştik... Dillerinden düşürmedikleri enternasyonalizm diye bir şey varsa, bizim de yapmak istediğimiz odur".

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın gazetemizin Şubat 1992 tarihli sayısında yayınlanan **"Türkiye'de yeni bir süreç başlarken, solun durumu ve görevlerimiz"** başlıklı değerlendirmesinde vurgulanan gerçeklerden biri şuydu: PKK'nin önderlik ettiği direniş savaşının ortaya çıkardığı doğrudan ve dolaylı etkiler vardı. PKK hareketi kendi etkilerini Türkiye somutunda halk ve emek lehine yansıtmak durumundaydı. Bu etkileri istismar ettirmemek, harcattırmamak ve kendi emeğiyle yarattığı sonuçların başkalarının kendi çıkarları için kullanmalarına izin vermemek zorundaydı. Bilindiği gibi, 1984'teki 15 Ağustos devrimci atılımı, 12 Eylül faşizminin eseri olan baskı ve karanlıklar ortamını parçalayan bir umut ışığı oldu. Düşmanın bütün bastırma ve ezme seferlerine rağmen, askeri-faşist yönetimin Türkiye ve Kürdistan'da devrimci hareketi bitirdiğine inandığı bir dönemde gerçekleşen bu atılımın süreklilik kazanması, faşist yönetimi muazzam ölçüde sarstı. Kürdistan'da önüne geçilemeyen silahlı direnişin etkilerinin Türkiye'ye de yansıması ve toplumdaki potansiyel muhalefeti harekete geçirmesi tehditleri karşısında, savaşım cephesinin genişlemesinden çekinen askeri-faşist yönetim, birçok konuda geri adım atmak ve yeni bazı düzenlemelere gitmek zorunda kaldı. Bu döneme kadar sürdürülen idam cezalarının infazı durduruldu. DİSK ve Barış Derneği davaları gibi bazı davalar düştü. Toplum üzerindeki dizginsiz zulüm ve zorbalık kısmen de olsa parçalandı. Demirel ve Ecevit türünden yasaklı düzen politikacılarının yeniden siyaset arenasına dönmelerine izin verildi. Küçük ödünler niteliğini taşıyan bu gelişmeler, kuşkusuz özünde Kürdistan'daki silahlı direnişi yalnızlaştırma ve bastırma hedefine yönelikti. Ama bunlar aynı zamanda PKK'nin önderlik ettiği direniş mücadelesinin ortaya çıkardığı olumlu gelişmelerdi.

Daha sonraları gerilla savaşının Kürdistan'da giderek gelişmesi, kökleşmesi, derinliğine ve genişliğine yayılması faşist rejimin çıkmazını iyice derinleştirdi. Kürdistan halkı PKK önderliğinde ayağa kalkarak kendi tarihinin en kapsamlı ve görkemli eylemlilik sürecine girdi. 1990'lara gelindiğinde, 12 Eylül faşizmi Kürdistan cephesinde bozguna uğratıldı. Sömürgeci düşmanın Kürdistan üzerindeki siyasal denetimi parçalandı. Kürdistan'daki gelişmeler üzerine çıkarılan infaz yasasıyla Türkiyeli tutsakların önemli bir bölümü serbest bırakıldı. Türkiye'de sol güçler için legal çalışma olanaklarının ortaya çıktığı kısmi bir demokratik ortam yaratıldı. Bu ortamda çeşitli sol gruplar özellikle basın-yayın alanında yeniden faaliyet göstermeye başladılar. Böyle bir ortamın yaratılması, PKK önderliğinde gelişen direniş savaşının doğal bir sonucu, onun bir yansımasıydı. Solun yaratılan bu ortamdan yararlanması ve hatta bunu bir görev olarak benimsemesi gerekiyordu. Ama bu yapılmadı. Solun çeşitli grupları Kürdistan'daki gelişmelerin Türkiye üzerindeki yansımalarından Demirel türünden düzen politikacıları kadar bile yararlanamadılar; bunun da ötesinde çeşitli gruplar bu yansımayı çok kötü bir biçimde değerlendirdiler ve istismar ettiler. Bu olumsuz yaklaşıma ilişkin olarak, ÖCALAN yoldaş, yukarıda sözünü ettiğimiz değerlendirmesinde şunları belirtiyordu: *"Şimdiye kadar özel savaş rejimini epeyce darbeledik, devleti delik deşik ettik. Artık birçok çıkış yapılabilir, herhangi bir dağda da kalınabilir. Çünkü ordu dağa çıkamıyor, kolay kolay devrimcilerin üzerine gidemiyor. Biz, belli bir psikolojik baskı yaratmış durumdayız. Yine silahlı güçlerimiz var, ordu birlikleri rastgele hareket edemiyor. Dolayısıyla biz böyle bir zemin ortaya çıkardığımıza göre, TİKKO Dersim'de uzun süre kalabilir. Dev-Sol da istediği gibi hareket edebilir. 'PKK'nin dolaylı etkileridir, yararlanabiliriz' mantığı var burada. Çok iyi biliniyor ki, 12 Mart dönemindeki ve daha sonraki direnişlerden biz de yararlandık; fakat hakkını teslim ederek, onların kahramanlıklarını yüceltip, hatalarını da eleştirerek bunu yaptık".* (Bkz: Serxwebûn, Şubat 1992, Sayı: 122)

TİKKO ve Dev-Sol gibi silahlı mücadeleden yana olduklarını söyleyen kimi sol grupların Türk faşist rejiminin bu biçimde geriletilmesini kendi başarılarıymış gibi göstermeleri ve 12 Eylül faşizmi karşısında yenilmeden çıktıklarını iddia etmeleri anlamsızdır ve gerçeklerin tersyüz edilmesidir. Hele **Partizan** dergisinin PKK'nin direnişi TİKKO'dan öğrendiğini, özellikle cezaevlerinde bunalımdan ve teslimiyet ortamından bu tarzda çıktığını belirten iddiası, ancak yanıt vermeye değmeyecek bir deli saçması olarak değerlendirilebilir. PKK'li savaş tutsaklarının başta Diyarbakır zindanı olmak üzere faşist zindanlarda ortaya koydukları kahramanca direniş, hiç kimsenin tahrif etmeye gücünün yetmeyeceği bir biçimde tarihe mal olmuştur. Bu direnişin Kürdistan'da halk savaşı bayrağını yükseltmeye geçişteki köprü rolüne parmak basarak, başka bir noktayı daha vurgulamak gerekir. Askeri-faşist diktatörlüğün demir ökçesinin toplumu korkunç bir biçimde ezdiği, bütün muhalefet odaklarının susturulduğu ve müthiş bir pasifikasyonun toplumun tüm katmanlarına egemen kılındığı ağır baskı dönemlerinde, cezaevlerinde görkemli direnişler sergilenebilir ve bunlar gereklidir. Ama böylesi koşullarda salt en kahramanca zindan direnişleriyle düşmanı geriletmek, faşizmi yıkmak ve giderek halkın iktidarını kurmaya doğru ilerlemek çok zor ve hatta olanaksızdır. Tutsağın savaşım alanı cezaevinin duvarlarıyla sınırlıdır. Tutsağın düşmana karşı kazandığı zafer irade düzeyinde kalan bir zaferdir. Düşman fiziksel planda onu her an için ezebilir, işkence altında öldürebilir, kurşuna dizebilir, darağacına gönderebilir. Savaş tutsağının görkemli direnişi ancak cezaevi dışındaki alanlarda yükselen direnişle bütünleştiği ölçüde toplumu ayağa kaldırmada ve dönüştürmede kendi gerçek rolünü oynayabilir. Kenan Evren'in başında bulunduğu katil generaller çetesinin, "Kabul eden, etmeyen, kabul edilmiştir; Allah taksiratını af-

"fetsin" sözcükleriyle ölüm kararlarını onayladığı 57 kişinin darağacına gönderilmesi karşısında, toplumun hangi kesimleri ayağa kalkabildi? İdam edilenlerin çoğunluğunu yiğit devrimciler oluşturuyordu. Hangi devrimci örgüt bu idamlara gerekli tepkiyi gösterebildi? Türkiye'de hemen hemen tüm sol grupların merkez elemanları ve yönetici kadroları tutsak edilmişlerdi. Geniş bir sempatizan kitlesi zindanlara doldurulmuştu. Dışarda direnişi sürdürebilecek kimseleri yoktu. Var olanlar da özünde tasfiyeciliği yaşıyorlardı. Bütün sol grupların ölüm cezasına çarptırılan merkez üyeleri ve yönetici kadroları idam edilselerdi, Türkiye'de yükselen direniş mi olacaktı, yoksa tüm toplumu korkunç bir pasifizm mi saracaktı? Kürdistan'da 12 Eylül faşizmini gerileten ve bozguna uğratan direniş savaşı olmasaydı, hangi güç ipe tespih dizer gibi idam cezalarını ard arda infaz eden faşist generaller çetesini durdurabilirdi?

Tarihsel zindan direnişine gerçek anlamını veren, bu direnişte varlıklarını halklarımızın özgür geleceği uğruna kurban eden devrim şehitlerinin anısına özde sahip çıkan, onların şahadetinin anlamını bir emir olarak telakki edip direnişi dönülmez bir noktaya vardıran biricik devrimci güç PKK olmuştur. Devrim şehitlerine ancak bu biçimde sahip çıkılabilir, onların anısına ancak bu biçimde layık olunabilir. O zaman dürüst davranılmalı ve gerçekler olduğu gibi kabul edilmelidir. O zaman böylesi gelişmelere yol açan güçlere saygılı davranılmalı, istismarcılık bir yana bırakılmalıdır. Kuşkusuz 12 Mart ve sonrasında Türkiyeli devrimcilerin kahramanca direnişleri PKK hareketinin gelişiminde etkili olmuştur. Buna karşılık, PKK, onların kahramanlıklarını her zaman yüceltmiş, hatalarından çıkardığı dersleri devrimci gelişmenin temeli haline getirmiş, kendilerinden devraldığı direniş bayrağını daha da ilerilere taşımış, böylece onların adını dillerinden düşürmeyen güçlerden çok daha güçlü ve kararlı bir biçimde bu direnişçilerin anısına layık olmasını başarmıştır. Devrimcilik iddiasında samimi olan güçlerin PKK ve onun önderlik ettiği devrimci mücadele karşısında takınacakları tutum da böyle olmalıdır.

Partizan dergisi, bir yerde, *"Şimdi bir ulus (Kürtler) devletin uzun süredir süren bıktırıcı ve vahşi baskısı karşısında isyan ediyor. Bu isyan Kürdistan'da her şeyi değiştirip dönüştürüyor, devrimcileştiriyor, ya da ezip öğütüp geçiyor"* diyerek bir gerçeği dile getiriyor. Hemen ardından iğrenç bir demagojiye başvurarak şunları yazıyor: *"Bu isyan olmasa PKK dağ dahil milliyetçi hareketin çapı ne teorik, ne de siyasi ve pratik anlamda bir şey değildir. Çünkü bu isyan, aynı zamanda, ulusal baskıya karşı ulusal tepki biçiminde ortaya çıkmakta ve ulusçu öğeleri besleyip canlandırmaktadır. Kürt ulusunun bu her şeyi devrimcileştiren isyanı her türlü övgüye değerdir ve PKK da ona katıldığı, yardımcı olduğu ölçüde bu övgüyü hak eder, ama bu isyandan habersiz, bunun kendisi tarafından örgütlenip yaratıldığını iddia ederse ve bundan kibirlice böbürlenmeyi ve ihtilalci tutumlarıyla asla erişemeyeceği kimseleri hırpalamak için kullanmaya kalkışırsa, kendi varlığına hayat veren bir isyanı kötüye kullanmış olur."* (Bkz: Partizan, Ağustos 1992, s: 33)

"Merd-i kıpti şecaat arzederken, sirkatin söyler"miş. Bu adamlar da sözümona gelişmeleri tahlil etmedeki ustalıklarını sergilemek isterken, kendiliğindenciliğe iğrenç bir biçimde tapınmalarını ve kitle dalkavukçuluklarını ortaya koyuyorlar. "İki milliyetten Türkiye halkının öncüsü" olduklarını söyleyen bu adamların kendileri bile, daha düne kadar Kürdistan denilen bir ülkenin olmadığını söylüyorlardı. Gerçekten de Kürdistan ve Kürt ulusu hem dostları hem de düşmanları tarafından tanınmıyordu. Kürtler kimliksiz ve avukatsız bir ulustu. Bu ulus, isyana kalkışmak bir yana, kimliğine ve diline sahip çıkma gücünden bile yoksundu. Kendi üzerinde uygulanan, hayvanlara bile reva görülemeyecek bir sömürgecilik biçimine en küçük bir tepki göstermiyordu. Yeryüzünde Kürtler kadar haini bol olan başka bir ulus mevcut değildi. Bu hainler sürüsü ulusun dokunulmaz, devredilmez ve vazgeçilmez değerlerini haraç mezat satarken, Kürt halkından herhangi bir ses çıkmıyordu. Saygıdeğer bilim adamı **İsmail Beşikçi**'nin sözleriyle, Kürtler namusu gaspedilmiş bir halktı. Beş paralık bir jandarmanın rahatlıkla hizaya getirip her şeyi yaptırabildiği bu halk mı **kendiliğinden** her şeyi değiştirip dönüştüren, devrimcileştiren, ya da ezip öğütüp geçen bir isyan ortaya çıkaracaktı? Böyle bir isyan neden daha önceden ortaya çıkmamıştı? Peki, bu isyan PKK tarafından örgütlenip yaratılmadıysa, kimler tarafından yaratıldı? Tanrısal güçler tarafından mı? TİKKO'nun da içinde yer aldığı silahlı mücadeleden yana Türkiyeli sol gruplar tarafından mı? Yoksa Talabani ve Barzani güçlerinin Kuzey-Batı Kürdistan'daki yansımaları olan küçük-burjuva reformistleri ve ilkel milliyetçiler tarafından mı? Kuşkusuz bu insanı tiksindiren durum karşısında bu tür sorular sormak bile abesle iştigal etmektir. Kürdistan'da böylelerinin bile gücünü kabul etmek zorunda kaldıkları bu isyanı ortaya çıkaran güç bellidir ve bunu tartışmanın anlamı yoktur.

Elbette burada mutlaka sorulması gereken sorular vardır ve bu sorular çok daha farklıdır: PKK bu isyanı nasıl örgütleyip ortaya çıkardı? Eskinin kendi diline sahip çıkma gücünden bile yoksun olan halkını nasıl özgürlüğe emin adımlarla yürüyen bir halk düzeyine yükseltti? Kürt ulusunda var olan düşmanın yenilmezliğine ilişkin inancı nasıl kırabildi? Müthiş bir korkunun yönlendirdiği Kürt ulusunu nasıl ölümü hor gören bir ulus durumuna getirebildi? Kürdistan sorununu uluslararası politikanın gündemine nasıl sokabildi? Kürtler Türklerden daha fazla mı ileriydi, daha fazla mı özgürlüğe aşıktı? Kürt ulusu her şeyi değiştirip dönüştüren ve devrimcileştiren bir isyana kalkarken, aynı dönemde Türk halkında neden bu isyanın onda biri kadar bir gelişme görülmedi? Böylesi sorular alabildiğine çoğaltılabilir. Kendi halklarının kurtuluş mücadelelerinde yararlanmak üzere başka halkların mücadele deneyimlerinden sonuç çıkarmak isteyenler sorunlara böyle yaklaşırlar. Görkemli serihildanlarında "PKK halktır, halk da biziz" diye haykıran Kürdistan halkına ve onun isyanına göstermelik övgüler dile getirirken, bu hakın öncü partisini isyana kıyısından kenarından bulaşmış bir güç olarak göstermeye çalışmak sahtekarlıktır, devrim kalpazanlığıdır, inkarcılıktır. Kürt halkının böylelerinin övgülerine asla ihtiyacı yoktur.

PKK ve onun önderliği devrim için yola çıkarken, kendi halkına övgüler düzerek, kahramanlığından dem vurarak, boynu bükük görüntüsünün altında yatan isyancı ruhunu tek başına ele alarak işe başlamadı. Bunun yerine, PKK, her şeyden önce Kürdistan'ın tarihini ve güncel durumunu görülmedik bir sorgulamadan geçirdi. Kürdistan gerçekliğini tanık olunmadık bir eleştiriye tabi tuttu. Ülkemizdeki bin yıllık köleliğin, işbirlikçiliğin ve ihanetin tarihsel kökenlerini ortaya çıkarmak için engin bir çaba harcadı. Leninist eleştiri silahını kendine, kendi kadrolarına ve halkına karşı acımasız bir biçimde ve en büyük gelişmeye yol açan bir silah olarak kullandı. Abdullah ÖCALAN yoldaşın sözleriyle, bir sistemin önce insanda gerçekleştirilmesi gerektiği ilkesinden hareket ederek, bütün çabasını geleceğin özgür insanını bugünden yaratma, kadrolarını içinden geldikleri toplumun olumsuz etkilerinden arındırma, parti içinde sınıf savaşımını sürekli kılarak yenilenme ve militanlaşmayı anlık olarak işleyen bir olgu haline getirme üzerinde yoğunlaştırdı. Bu açıdan PKK hareketi başından itibaren bir eleştiri hareketi olarak doğup gelişti. Samimi olarak dersler çıkarmak isteyenler, PKK'nin gelişiminin sırrını burada aramalıdır. Kürdistan halkının değiştiren ve devrimcileştiren isyanının güç kaynağı burada aranmalıdır. Öcalan yoldaşın şu sözleri bu gerçeğe çok güzel ışık tutmaktadır:

"Kürtler, çok geri olsalar da, ezilen bir halk, işgale kalkışmamış bir halk durumundadır. Masumdur, ama haini çoktur, çok kirletilmiştir ve işgalin bütün olumsuzluklarını yaşamıştır. Eğer kendine sahip çıkarsa, giderek saygın bir halk konumuna gelebilir. Kürtler, en azından insanlık açısından, fazla suçlu ilan edilemezler. Evet, Kürt olayında haininden ötürü Kürt halkını ağır yargıladık. Bu kadar haini nasıl bağrında barındırdın, bu kadar haini nasıl barındırıyorsun diye sorduk. Dikkat edin, parti içinde de benim sorunum aynıdır. Kısaca Kürt halkının durumu daha değişiktir. Bu gafletin ihanetten daha tehlikeli olduğuna inanıyorum ve böyle değerlendiriyorum. Affedilmez gaflet durumları yaşanıyor. Günlük olarak üzerindeyiz. Bu nedenle yargılanmalı, yani haini ve gafili bol olduğu için yargılanmalıdır ve yargılıyoruz da." (Abdül Kadir Konuk'ın A. Öcalan yoldaşla yaptığı röportajdan)

Başka halkların sömürülmesine, topraklarının işgal edilmesine, zenginlik kaynaklarının yağmalanmasına ve soykırımdan geçirilmesine hiçbir zaman katılmamış olan Kürt halkının bu durumuna karışlık, Türk halkı için gerçekler çok daha farklıdır. Türk halkının kendi egemen sınıflarının tarihsel barbarlık geleneğinin kirlerine bulaşmadığı veya bulaştırılmadığı, bu geleneğe alet edilmediği ve dolayısıyla tertemiz kaldığı söylenemez. Bu halkın Türk egemen sınıflarının geleneksel zulüm ve zorbalığına karşı çıktığı, onların kendi çıkarlarının örgütlü ifadesi olan devleti her şeyin üstünde tutan yaklaşımını reddettiği, kendisini de alabildiğine ezen ve sömüren güçlerin "birlik ve bütünlük" aşkına şevkle sarılmadığı iddia edilemez. Türk halkı hangi ölçüde kendi gerçekliğini yaşıyor, hangi ölçüde kendi egemen sınıflarını yaşıyor? Bir avuç sömürücü güruh ülkeyi soyup soğana çevirir ve halkın değerlerini emperyalistlere peşkeş çekerken, ne kadar bunun karşısına dikilebiliyor? Dünyanın hiçbir yerinde görülmemiş düzeyde günlük yüksek zamlarla yaşamı çekilmez hale getirilirken, ne ölçüde buna tepki gösterebiliyor? Bosna-Hersek'te Türk devletinin çıkarları var, orada kendi egemen sınıflarının uşakları var; bu yüzden rahatlıkla onlarla aynı paralelde Bosna-Hersek'teki Sırp yayılması ve saldırılarına tepkide bulunuyor. Peki, Kürdistan'da korkunç bir kirli savaş yaşanırken, Türk ordusu iğrenç bir zulüm ve zorbalık uygulanırken, evler yıkılır ve köyler boşaltılırken, sayısız cinayetler işlenir ve ırza tecavüz olayları Demirel gibileri tarafından savunulurken, aynı tepkiyi gösterebiliyor mu? *"Bu şu anlama geliyor: Yüzyıllardır süren işgal ve istila geleneği, günümüzde bir avuç vurguncunun ve sömürücünün geleceğiyle birleşmiştir. Türk halkı da buna çok kötü bir biçimde boyun eğmiş, uzlaşmıştır. Bu açıdan bir tıkanma ve bunalım yaşanmaktadır. Her düzeyde bunalım vardır. Hareketliliği bizden çok daha zayıftır, biçimsizliği bizden daha yaygındır. Eğer temsilcileri varsa veya sözümona temsilcilerine şunu sormak gerekiyor: Sen bu tarihe ve bu soyguncu güruha karşı ne yaptın? Bu işgalci geleneğe ve onun günümüzdeki temsilcilerine ne söylüyorsun? Niye seni bu kadar içinde boğdular? Niye doğru dürüst bir değerlendirme yapmadın, neden bunlara alet oldun? 'Benim milletim' diyorsun, bunların şovenizmine 'benim çıkarım' diyorsun. Neden bunların iğrenç çıkarlarına ses çıkarmıyorsun?'"* (A. Öcalan, adı geçen röportajdan)

Gerçeklerin ortaya serilmesi, bir halkın aşağılanması biçiminde değerlendirilemez. Sömürücü egemen sınıfların halkları en aşağılık durumlara düşürdükleri kesindir. Onları düşkünlüğün, horlanmanın ve aşağılanmanın dipsiz uçurumuna yuvarladıkları kesindir. Barbarlık dışında tarihe hiç katkıda bulunmamış olan Türk egemen sınıflarının bunu başkalarından daha tahripkar ölçülere vardırdıkları kabul edilmek zorundadır. Devrimin zorunluluğu ve kaçınılmazlığı buradan ortaya çıkar, sosyalizmin mutlak gerekliliği buradan ortaya çıkar. Sosyalizm halkların düşkünlüğe mahkum edilmekten kurtarılması, sınıflı toplumların alabildiğine katmerleşmiş tüm kirlerinden arındırılması ve bu temelde sağlıklı bir gelişme yoluna sokulması değilse nedir? O zaman sosyalizme gerçekten bağlı olan ve Türkiye halkının geleceğini sosyalizmde görenler, kendini şiddetle yargılaması gereken bir halk gerçekliğiyle karşı karşıya oduklarını kabul etmeli ve bunu mutlaka başarmalıdırlar. Kendi gerçekliğine oldukça ters düşürülen, en ağır baskı ve sömürüye rahatlıkla itaat eden, bu yapısıyla köhnemiş bir rejimin ömrünü uzatmasına ve varlığını sürdürmesine katkıda bulunan bir halkı kendine getirmek, kendi öz kimliğine kavuşturmak ve kendisi için bir halk düzeyine çıkarmak için böyle bir yargılama zorunludur. Türk halk gerçeğine sahip çıkmanın, onunla bütünleşmenin, onu örgütleyip eyleme kaldırmanın ve sömürücü egemen sınıflara karşı iktidarı ele geçirmek amacıyla seferber etmenin yolu buradan geçecektir.

"...Gerçeklerin ortaya serilmesi, bir halkın aşağılanması biçiminde değerlendirilemez. Sömürücü egemen sınıfların halkları en aşağılık durumlara düşürdükleri kesindir. Onları düşkünlüğün, horlanmanın ve aşağılanmanın dipsiz uçurumuna yuvarladıkları kesindir. Barbarlık dışında tarihe hiç katkıda bulunmamış olan Türk egemen sınıflarının bunu başkalarından daha tahripkar ölçülere vardırdıkları kabul edilmek zorundadır. Devrimin zorunluluğu ve kaçınılmazlığı buradan ortaya çıkar, sosyalizmin mutlak gerekliliği buradan ortaya çıkar.

Samimi davranmak ve soruna doğru yaklaşmak kaydıyla, Türkiye'de bu görevin başarılması Kürdistan'dakinden daha kolay olacaktır. Her şeyden önce sosyal ve kültürel gelişme düzeyi bakımından, Türk halkı Kürt halkından daha ilerdedir. Deyim yerindeyse Türkiye'de tam bir aydın bolluğu vardır. Bunun yanısıra belli bir devrimci deneyim de mevcuttur. Türkiye işçi sınıfı sınırlı da olsa belli bir mücadele geleneğine sahiptir. Teorik birikim oldukça yoğundur. Bu durumda tıpkı Kürdistan'da olduğu gibi her şeye sıfırdan başlanmayacak, içerde mevcut olan bir birikimin temelleri üzerinde yola çıkılacaktır. Yine 12 Eylül faşist rejiminin toplumu içine sıkıştırdığı çember kırılmış, Kürdistan'da yükselen ulusal kurtuluş mücadelesi faşizmin Türkiye'de de önemli oranda geriletmiştir. Pasifikasyonun, gençlik de dahil olmak üzere, toplumun bütün kesimlerinde etkisi kırılamayacak ölçüde başarıya ulaştığı söylenemez. Gençlik, geçmişte olduğu gibi, kendi rolünü yine oynayabilir. İşçi sınıfı zaten hareketlilik içindedir. Çok daha önemlisi, Türkiye devriminin en sağlam müttefiği olarak, Kürdistan'da Türk devletinin çıkmazını alabildiğine derinleştiren bir ulusal kurtuluş mücadelesi ortaya çıkmıştır. Bu mücadele ortak düşmanın gücünü büyük ölçüde kendi üzerine çekerek Türkiyeli devrimcilerin yükünü hafifletmiş ve onlar için oldukça elverişli bir çalışma ortamı yaratmıştır. Bütün bunlar başarının koşullarını hazırlayan önemli etkenlerdir.

Kendi içinde tutarlı bir devrimci mücadelenin her yerde düzeltici bir rol oynadığına kuşku yoktur. Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi de bu düzeltici rolünü başarıyla ifa etmekte, sorunlara ters bakış açılarının aşılmasına önemli bir katkıda bulunmaktadır. Hala epeyce zayıf olsa ve gelişmelere karşılık verecek bir nitelik kazanmasa da, günümüz Türkiye'sinde kemalizmi ve sosyal-şovenizmi belli ölçülerde aşan, halklarımızın ortak düşmana karşı birleşik mücadelesine doğru yaklaşan ve kendi çapında olumlu çabalar içinde bulunan gruplar, eğilimler ve kişiler vardır. Zaten gelinen noktada bütün çıplaklığıyla ortaya çıkan gerçeklere hala gözlerini kapatanların, hala gerçekleri başka türlü göstermekle iştigal edenlerin, sosyalist olduklarını söylemelerine rağmen hala resmi ideolojinin gözlükleriyle dünyaya bakanların ve üstüne üstlük suret-i haktan görünüp kendilerine toz kondurtmayanların mutlaka teşhir edilmesi, bu tutumlarında ısrar etmeleri halinde kesinlikle devrimci saflardan uzaklaştırılmaları gerekir. Yirmi yılı aşkın bir süreden beri gerilla savaşını dillerine dolayanların, "Türkiye İşçi-Köylü Kurtuluş Ordusu" olduklarını iddia edenlerin, ama pratikte

"Tunceli İşçi-Köylü Kurtuluş Ordusu" bile olamayanların, buna rağmen "öncü" sıfatına sahip çıkmakta ısrar edenlerin devrimci saflarda yeri olamaz. Yukarda sözünü ettiğimiz olumlu çıkışlar veya belirtilere rağmen, genelde sol hareket hala 12 Eylül öncesindeki hastalıklı yapısını sürdürmekte, dağınıklığını ve parçalanmışlığını devam ettirmektedir. Türkiye devrimci-demokratik hareketinin tanınmış bir simasının sözleriyle, "Grupçuluk, tekkecilik arısı insanlarımızı öyle fena sokmuştur ki bugün Türkiye marksist solunun ayrı ayrı kesimleri arasında diyalog hemen hemen hiç yoktur. Örgüt, grup ve çevreler, hem kuşaklar arası yatay bölünmüşlüğü hem aynı kuşaklar içinde dikey bölünmüşlüğü, dolayısıyla birbirinden tecriti yaşamaktadırlar. Polis hücrelere kapattığı insanları bile birbirinden bu ölçüde tecrit edemez. Bu, skandaldır, utanç verici bir durumdur. Her şeyden önce bu tecrit durumuna son vermek, aramızda diyaloğu kurmak zorundayız." (Bkz: Mihri Belli, Özgür Gündem, 23 Aralık 1992) Böylesi bir trajik tablonun kökeninde esas olarak amaç ve hedef farklılığı aranamaz; "skandal" ve "utanç verici" olarak tanımlanan bu tablo, var olan gruplar ve akımların amaçları ve hedeflerinin farklı oluşuyla açıklanamaz. Kendi dogmalarını tanrı kelamı örneği biricik doğru olarak kabul eden, kendi dışındakileri bir tür devrim düşmanları olarak değerlendiren ve bu yaklaşımıyla en bağnaz tarikatların tutumundan daha katı bir tutum sergileyen bu yapının temel sorunu kişilik sorunudur. PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın belirttiği gibi, kendini çözemeyen insanın sosyalizmden ve sosyalist demokrasiden bir şeyler anlaması mümkün değildir. Türkiye sol hareketinin süregen yenilgi pratiğinin esas nedeni budur. Bu noktadan hareket ederek, yıkarken yapmayı kendisinde gerçekleştiren bir militanlaşmanın ortaya çıkarılması gerekir. Bu, sosyalistlerin temel görevidir. Sıcak devrimci pratiğin içinde böylesi bir militanlaşma sağlandığında, hiçbir güç faşist Türk devletini halklarımızın birleşmiş devrimci selinin önünde silinip süpürülmekten kurtaramayacaktır.

Başka bir nokta üzerinde durmak üzere, değerlendirmemizin bu bölümünü Abdullah ÖCALAN yoldaşın sözleriyle noktalamak istiyoruz:

"Kendi pratiğimize dayanarak söylüyoruz ki, mücadeleye böyle yaklaşanlar ve kendini bu temelde mücadeleye verenler, iç ve dış engeller ne olursa olsun, yine koşullar nasıl olursa olsun başarabilirler; başarmaları önünde ciddi hiçbir engel olamaz. PKK, bu konuda tarihi bir deney yaratmış, başarıya gitmenin temel durumunu sağlamıştır. Buna layık olmaya çalışalım ve mutlaka başaralım diyoruz. İnanıyoruz ki, bu temelde Türkiye ortamı üzerine gidenlerin başarısı kesindir. Biz, bu temelde görevlerinin üzerine gidenlerin sürekli yanında olacağız. Bu temelde görevlerinin üzerine yürüyenler de, halklarımızın kurtuluşuna giden yolda en doğrusunu yapmış ve başarmış olacaklardır." (Türkiye'de yeni bir devrimci süreç başlarken..., Serxwebûn, Şubat 1992).

Perinçek çizgisi ya da Türk devletini aklama seferberliği

Doğu Perinçek'in liderliğini yaptığı ve çeşitli dönemlerde değişik isimler alan eğilimin kendine özgü bazı özellikleri vardır. Her şeyden önce bu eğilimin yıldızı hiçbir zaman öteki sol güçlerle barışmadı ve Perinçek çizgisi eskiden beri esas olarak sol içinde sayılmadı. Kimi legal sol partiler hariç, genelde solun en azından görünürde devlete tavır almasına karşılık, bu eğilimin devleti koruyan ve kollayan bir tutum içinde bulunması, bunda önemli rol oynadı. 12 Eylül öncesindeki dönemde genellikle PDA'cılar (Proleter Devrimci Aydınlık) biçiminde adlandırılan bu eğilim, Kürdistan sorunu söz konusu olunca, bağnaz bir kemalist tutum aldı; Kürdistan adına ortaya çıkan her türlü örgütlenmenin şiddetle karşısında oldu. Bu dönemde TİKP'in görüşleri doğrultusunda yayın yapan **Halkın Sesi** ve **Aydınlık** gazeteleri, adeta gelişen "bölücülük tehditi" hakkında devleti uyarma işlevini yerine getiriyorlardı. Adı geçen gazeteler sansasyonel haberler veriyor, sözümona emperyalist merkezlerde Türkiye'nin nasıl parçalanmak istendiğini gösteren haritalar yayınlıyor, devleti uyarıcı ve şovenizmi kışkırtıcı nitelikte "Misak-ı Milli"nin korunması çağrısında bulunuyorlardı. En sağ burjuva basınının bile yanaşmak istemediği düzeyde bir ihbar mekanizması görevini yerine getiren Aydınlık gazetesi bölge bölge Kürdistan'daki devrimcilerin isim listelerini yayınlıyor, birçok devrimcinin ev adreslerini bile veriyor ve o zamanki tanımlamasıyla "sosyal-faşistler" dediği bu kişilerin bir an önce tutuklanmaları gerektiğini belirtiyordu. Aydınlık şeflerine göre, PKK lideri "Doğu'nun Türkeşi'ydi. Saçmalık bu noktaya kadar vardırılabiliyordu.

Sosyalist olduğunu iddia eden bir eğilim açısından, bütün bu anlaşılmaz ve hangi mantığa hizmet ettiği herkesçe bilinen tutumunun teorik ve siyasal kılıfı da hazırdı. Türkiye, Sovyet sosyal-emperyalizminin yayılma ve saldırı tehditleri altında bulunan bir ülkeydi. SSCB yeni gelişen bir emperyalist güç olduğu için, "iki süper devlet"ten biri olan ABD'nden çok daha saldırgandı ve yeni pazarlar elde etmek için hızla yayılmak istiyordu. "Saldırgan kutup ayısı" ilk hamlede Türkiye'yi yutacaktı. Bu yüzdendir ki, Türk devletini yıkmaya yönelen her devrimci hareket sosyal-emperyalizme hizmet ediyordu ve sözümona halk düşmanıydı. Aydınlık gazetesi de, saldırı tehditlerinin arttığı ve ülkenin savaşa sürüklendiği böylesi dönemlerde, yabancı ajanların cirit attığı ve bunların etkisizleştirilmesi amacıyla istihbarata karşı koymanın güçlendirilmesi gerektiği olgusundan yola çıkarak, devletin istihbarat çalışmalarına gönüllü katkılarını yerine getiriyordu. "Dünya halklarının baş düşmanı Sovyet sosyal-emperyalizmi" ne karşı gerektiğinde ABD emperyalizmiyle birleşilebilirdi. Çünkü ABD emperyalizmi gerilediği için fazla bir tehdit oluşturmuyordu.

Tarih, Perinçek çizgisinin "tezler"ini doğrulamadı ve eski Aydınlık şeflerinin yersiz korkulara kapıldıkları açığa çıktı. "Yeni gelişen en saldırgan emperyalist güç" olarak değerlendirilen SSCB, içerdeki korkunç yozlaşma ve dışardaki emperyalist baskılar sonucunda dağıldı ve tarihe karıştı. Ancak tarihe karışan sadece "Sovyet sosyal-emperyalizmi" olmadı; onunla birlikte Perinçek ekibinin ateşli savunuculuğunu üstlendiği meşhur "üç dünya teorisi" de çöplüğe atıldı. İki'nin karesinin dört etmesi insanların çıkarlarıyla çelişseydi, bunu değiştirmenin yolunu da bulurlardı. Doğu Perinçek ekibi de çıkarların yön verdiği bu kuralı işletmekte fazla zorlanmadı. Sorun "Misak-ı Milli"nin korunması olunca çare tükenmezdi. Nitekim "üç dünya teorisi" sessiz sedasız ortadan kayboldu. Ancak yerini aynı koruma ve kollama işlevini kusursuz yerine getiren "Kuzey-Güney kutuplaşması" çözümlemesine terk etti.

Aslında burada yine değişen bir şey yoktur. Bu sözümona yeni çözümlemeye göre, Türkiye sosyal-emperyalizm tehditinden kurtulmuş, ama bu kez gerilemekten çark ederek tekrar yükselişe geçen ve tek süper güç olarak ayakta kalan ABD emperyalizminin yayılmacı emelleriyle yüz yüze gelmiştir. ABD emperyalizmi, "yeni dünya düzeni" projesinin gereği olarak, özellikle Ortadoğu'da hamle üstüne hamle yapmakta, Türkiye'yi bölgede İsrail'den sonra ikinci jandarma rolüne hazırlamakta, Kürt devleti kurma planlarıyla "Misak-ı Milli"yi değiştirmeyi tasarlamaktadır. Anti-emperyalist bir perspektife sahip olmak, buna karşı çıkmakla mümkündür. Sanki yıllardan beri emperyalizmin bölgede jandarmalığını üstlenmemiş gibi, sanki her şeyiyle ABD emperyalizmine bağımlı değilmiş gibi, sanki tepesinde bulunanlar ABD emperyalizminden adeta günlük olarak aldıkları direktiflerle devleti yönetmiyorlarmış gibi, Türkiye'yi ABD emperyalizminin yayılmacı tehditleri altında bulunan bir üçüncü dünya ülkesi olarak gösteren ve devletin savunulmasını anti-emperyalist perspektif biçiminde değerlendiren bu yaklaşım, "üç dünya teorisi"nin savunucularının 12 Eylül öncesindeki tutumlarını özde hiç mi hiç değiştirmediklerini göstermektedir. Niteliği gereği tamamen devrime karşı olan bu yaklaşımın sahiplerinin devrimci mücadeleyi frenlemeye, bu da yetmezse devrim karşıtlığı yapmaya yönelmelerinin anlaşılmayacak bir yanı yoktur.

> "...Kürdistan ve Türkiye halklarının mücadele arkadaşlığını veya enternasyonalist dayanışmasını "İşçi-Botan el ele" sloganı düzeyine düşürmek, Kürdistan gerçekliğini inkar etmenin doğal ve kaçınılmaz bir sonucudur. Tabii Botan ile kastedilen Kürdistan'ın bir bölgesi değildir; bununla çoğunlukla isyan halindeki Kürtlerin yaşadığı bir alan anlatılmak istenmektedir. Sözü edilen sloganın altı biraz deşildiğinde, burada ulus olarak da Kürtlerin varlığının tanınmadığı fark edilecektir. Kürtler bir ulus olarak böyle bir sloganın içinde yoktur. Hem resmi düzenin temsilcilerine hem de Perinçek ve ekibine göre, zaten Kürtler Anadolu'nun her tarafına dağılmışlardır..."

Perinçek ve ekibi "emperyalist Türkiye" tezine karşı çıkmakta, Kürdistan'ın sömürge bir ülke olduğu belirlemesine şiddetle saldırmaktadır. Hiçbir bilimsel temele dayanmayan bu karşı çıkış ve saldırı tamamen ulusal kaygılar tarafından koşullandırılmaktadır. Perinçek ve ekibine göre, Kürdistan'ın sömürge bir ülke olduğunu söylemek, dostu düşmanı birbirine karıştırmak anlamına gelmekte, aynı şekilde Türkiye bununla küçük düşürülmekte ve Türk devleti emperyalizm karşısında zayıflatılmış olmaktadır. Bu çizgiye kalırsa Kürdistan diye bir ülke yoktur, Türkiye ya da çok sevdikleri bir tanımlamayla "kavimler kapısı Anadolu" vardır. Anadolu toprakları üzerinde bir mozayik oluşturan çok çeşitli halklar yaşamaktadır; Kürtler de Lazlar ve Çerkezler gibi bu halklardan biridir. Böyle olunca, Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük istemiyle mücadele alanına girmesi anlamını yitirmekte, bu doğrultuda bir girişim halklar mozayiğini kırıp dağıtabilecek bir eyleme dönüşmektedir. Perinçek çizgisi burada resmi ideolojinin temsilcileriyle tam bir paralellik içine düşmektedir. Demirel-İnönü ortaklığının Kürt gerçeğini sözümona tanıdıklarını ilan etmesiyle, "halklar mozayiği Anadolu" tarzındaki belirlemenin ardına sığınarak Kürdistan gerçekliğinin reddedilmesi arasında nasıl bir farklılık olabilir? Düzenin bütün partileri de her gün Türkiye'de Türklerin yanısıra Kürtler, Çerkezler ve Lazlar gibi halkların yaşadığını, Türkiye'nin hepsine ait olduğunu ve bu nedenle "bölücüler"e taviz verilemeyeceğini tekrarlamaktadırlar. Dolayısıyla Kürdistan'ın sömürge bir ülke olduğu gerçeğinin reddedilmesi sonucunda, gerçekte reddedilen Kürdistan gerçeği olmaktadır.

Kürdistan ve Türkiye halklarının mücadele arkadaşlığını veya enternasyonalist dayanışmasını "İşçi-Botan el ele" sloganı düzeyine düşürmek, Kürdistan gerçekliğini inkar etmenin doğal ve kaçınılmaz bir sonucudur. Tabii Botan ile kastedilen Kürdistan'ın bir bölgesi değildir; bununla çoğunlukla isyan halindeki Kürtlerin yaşadığı bir alan anlatılmak istenmektedir. Sözü edilen sloganın altı biraz deşildiğinde, burada **ulus** olarak da Kürtlerin varlığının tanınmadığı fark edilecektir. Kürtler bir ulus olarak böyle bir sloganın içinde yoktur. Hem resmi düzenin temsilcilerine hem de Perinçek ve ekibine göre, zaten Kürtler Anadolu'nun her tarafına dağılmışlardır; Kürtlerin yarısından fazlası **Batı**'da yaşamakta, "Fırat'ın Doğusu"nda kalanlar azınlık teşkil etmektedir. Böyle bir durum karşısında işçi sınıfıyla, köylülüğüyle, diğer sınıf ve tabakalarıyla bir bütün oluşturan gerçek anlamda bir Kürt ulusundan söz etmek olanaksızdır. Hem Batı'daki Kürtler hiç de "Fırat'ın Doğusu"na geçmek istememektedir. Perinçek çizgisinin, devrimci mücadelenin temel bileşenleri olarak gösterdiği "işçi-köylü-Kürt dinamiği" tanımlaması da aynı onulmaz hastalıkla malüldür. Kürdistan'da ve Türkiye'de devrimci savaş iyice kızıştığı, Türk devleti çöküşün eşiğine geldiği ve saflar tamamen netleştiği an, taktik bir kurnazlıkla bugün Kürt ulusunun varlığını kabul ediyor görünenler, PKK'nin tüm Kürtlere vatana dönüş çağrısında bulunmasını siyonizmle özdeşleştirir ve bir Kürt devletinin kurulması doğrultusunda girişilecek çabaları İsrail'in kuruluşuna benzetirlerse hiç şaşmamak gerekir.

Perinçek ve ekibi, HEP'in İstanbul'da düzenlediği "Halklar Kardeştir" mitingine katılanların attığı sloganları yeriyor, "Kardeşlik yerine Kürt halkını destekleme mitingi denilseydi, daha iyi olurdu" diyorlar. Kürt yurtseverliğini öne çıkaran tavırların Kürt düşmanlığını körüklediğini, İstanbul'da '**Kürdistan faşizme mezar olacak**' diye haykıranların Türk halkına otur dediklerini iddia ediyorlar. (Garip değil mi? Şimdi bunları söyleyenler, 12 Eylül öncesi dönemde Kürdistan'da '**Ne Amerika ne Rusya, bağımsız Türkiye**' mitingleri düzenlemekte hiçbir sakınca görmüyorlardı.) Adamlar başka bir deyişle, ayranımızın kabarmasını istemiyorsanız, bağımsız Kürdistan kurma hülyalarından vazgeçin demek istiyorlar. Sonuç hep Kürdistan gerçeğinin reddedilmesine götürüyor: Kürtler Kürdistan'ın faşizme mezar olacağını haykırırken, "halklar mozayiği"ni kırıp dağıtma niyetleri veya çabalarını ortaya koyuyor ve haklı olarak (!) buna tepki gösteren Türklerin öfkesini üzerlerine çekiyorlar. Acaba Kürt halkını destekleme mitingleri olamaz mı? Örneğin çeşitli Avrupa ülkelerinde görüldüğü gibi, böylesi mitingler İstanbul'da da düzenlenemez mi? Düzenlenemeyeceğini belirtiyorlar. Nedeni açık: Birbirine iyice karışmış bir bütünlük oluşturan yapının içinden Kürt halkını seçip Türk halkından ayırarak desteklemeyi doğru bulmadıklarını söylüyorlar. İlginçtir, 12 Eylül öncesi dönemin TKP'si ve Ecevitçiliği ile birbirlerine ne kadar da benziyorlar!

Demirel'den Güreş'e kadar rejimin bütün yetkili ağızlarının her gün "PKK imha edilecek" yolunda demeçler verdikleri ve Türk ordusunun Kürdistan'ı harabeye çevirmeye çalıştığı bir ortamda, Kürt yurtseverlerinin sömürgecilerin amaçlarına ulaşamayacaklarını haykırmaları kadar doğal ve sevindirici bir şey olabilir mi? Ezilen halkların yurtsever duygularının bu biçimde dışavurumuna tepki duyanların kendilerinin de yurtsever olamayacakları kesindir. Kürdistan'ın Türk sömürgecilerine mezar olacağını haykıranlara karşı çıkanlar, Türkiye'nin de bir diriler mezarlığı olarak kalmasını istiyorlar. Bugünkü Türkiye koma halinde bulunan insanların yaşadığı bir diriler mezarlığından farksızdır. Türkiye işçi sınıfı hareketine methiyeler düzenler, işçilerin en kapsamlı eylemlerinde bile Mustafa Kemal'in posterleri altında yürüdüklerini unutuyorlar ya da bunu çok doğal karşılıyorlar. İşçi sınıfının hala kendi celladına tapınmasını normal sayıyorlar. Kürdistan'da yükselen devrimci mücadele Türkiye insanını canlandırıyor. Yeniden yeşeren Kürt yurtseverliği bu mücadelede başlıca dinamiklerden biri olarak rol oynuyor. Bu yadsınabilir mi? Kürtlerin çoğunluğunun batıda yaşadığını ve üstelik eski yerlerine dönmek istemediklerini söyleyerek, Kürt ulusunun ellerinden alınan Kürdistan'ı yeni baştan yurt edinme savaşımına dolaylı bir biçimde karşı koyanlar, neyi amaçlıyor ve yurtseverlikten ne anlıyorlar? "Üç kıtaya hükmetmiş" bir imparatorluğun son kalıntılarını miras edinerek bir devlet kuran kemalist ideolojinin kendilerini sıkıştırdığı çemberin dışına çıkamayanlar, yurtseverlikten bir şey anlayamazlar. Her şeyiyle emperyalizme bağımlı olan ve satışa çıkarılmadık hiçbir değer bırakmayan mevcut devletin ayakta kalmasını savunanların yurtseverlikleri çarpıktır. Barbar bir yayılmacılık geleneğine sahip sömürücü egemen sınıflar için yurt sevgisi diye bir şey yoktur; onlar için

önemli olan yağma ve talan yapabilecekleri yeni topraklar edinmektir. Osmanlı egemenliğinin ve mirasçısı olan cumhuriyetin geleneği de budur. Cumhuriyet kültürüyle yetişenlerin yurtseverliklerinin bu ölçüde çarpık olmasına hiç şaşmamak gerekir.

Perinçek ve ekibi, son yayınlarında Kürt örgütlerinin Talabani çizgisine girdiğini yazıyor ve PKK'nin de buna yattığını ima ediyorlar. **İkibine Doğru** dergisi, PKK'nin değerlendirmeleri üzerinde tahrifat yapmakta sakınca görmüyor; PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN'ın "NATO, halkların taleplerinin çözülmeye çalışıldığı bir kuruma dönüşüyor" dediğini sahtekarca başlığa çıkarabiliyor. Talabani çizgisinin Kürt sorununu dış güçlere dayanarak, onların istemleri doğrultusunda çözmeye çalışmak anlamına geldiği biliniyor. Burada Kürt sorununun çözümünde halk kitlelerine dayalı silahlı mücadele yöntemi reddediliyor; bunun yerine diplomatik görüşmeler ve "siyasal çalışma" yöntemi geçiriliyor. Bu tür değerlendirmelere göz atan tarafsız bir okur, PKK'nin silahlı mücadeleyi sürdürmekten vazgeçmek ve NATO türünden uluslararası emperyalist kuruluşlarla uzlaşarak Kürt sorununu çözmeye çalışmak üzere olduğu sonucuna varıyor. Kuşkusuz bu tür değerlendirmeler sahiplerinin anti-emperyalist duyarlılıklarından kaynaklanmıyor. Bunlar PKK'nin silahlarını bırakmasını ve sömürgecilerin "legal Kürt partisi" projesine yatmasını herkesten daha büyük bir içtenlikle istiyorlar. Çünkü PKK'nin halk savaşını sürdürdüğü koşullarda, bu tür çevrelerin her muhalefeti iradeleri dışında PKK'nin güçlenmesine ve devletin güç yitirmesine yarıyor. Oysa kendileri bunu çok tehlikeli buluyorlar. PKK'nin Kürt işbirlikçileriyle uzlaşması ve emperyalist çözümlere onay vermesi durumunda, kendilerinin de Türk devletiyle açıkça uzlaşmaları için ortada hiçbir engel kalmamış oluyor. Onlar tam da bunu bekliyor ve gerçekleşmesi için dua ediyorlar.

Perinçek çizgisi, "legal Kürt partisi" kurulması girişimlerine de arka çıktığını ortaya koyuyor. Bu eğilimin yayın organlarına konuk edilen milliyetçi bile denilemeyecek bazı Kürt işbirlikçileri, Kürt sorununa ancak barış, demokrasi ve insan hakları çerçevesinde kalınarak çözüm getirilebileceğini, Kürtlerin ancak bu biçimde haklı olduklarını dünyaya gösterebileceklerini ve sempati kazanabileceklerini, silahlı mücadelenin çözüm olamayacağını ve bu yöntemle Kürtleri baskı altında tutan devletlerle başa çıkılamayacağını vaazediyorlar. Kürt sorununu insan hakları kapsamına giren bir azınlık sorunu derekesine düşüren bu yaklaşım, özünde Perinçek çizgisinin yaklaşımını da olduğu gibi yansıtıyor. Teoride Kürt milliyetçiliğine ve özellikle onun emperyalizmle işbirliğine karşıymış gibi görünen bu eğilim, paratikte onunla aynı kulvarda koşuyor. "Halklar mozayiği" saptaması ile Kürdistan gerçekliğini yadsıyanların, azınlık sorunlarına yaklaşımda da samimi olmadıkları ve bu konuda olumlu hiçbir girişimde bulunmadıkları ortadadır. Yirmi yılı aşkın bir süreden beri parti olduğunu söyleyen bu eğilim hangi azınlık sorununa ciddiyetle eğildi? Türk şovenizminin tahrip ettiği azınlık kültürlerinin korunması amacıyla ne tür çabalar harcadı? Bunun için bir dergi bile çıkarabildi mi veya çıkarılmasına katkıda bulunabildi mi? Hayır. Azınlık sorunları konusunda da hükmünü sonuna kadar icra eden Türkleştirme değirmenini işleten kemalizm oldu. Hem Perinçek çizgisi hem de genel olarak sol, bu noktada kemalizmi izlemekten başka bir şey yapmadı.

Perinçek çizgisi, kısa bir süre için olsa da, Türk sömürgecilerinin Kürdistan'da çılgınlığa varan terörünü teşhir eden olumu bir tutum aldı. Burada belirleyici olan pragmatizm olsa da, bu olumlu bir tavırdı; devrimcilerden ve halktan destek görüyordu. Ama Milli Güvenlik Kurulu'nun stratejik planı çerçevesinde "Türk halkına yönelik harekat" gündeme gelince, bu tavır bir yana bırakıldı. Türk basınında ipleri elinde tutan "mehmetçik gazeteciler"in gölgesi bu eğilim yayın organlarının da üzerine düştü. Her şeyin mihenk taşı olan pratik, kemalizm aşılmadığı ve onun her türlü yansımasına karşı savaşılmadığı müddetçe, olumlu tavırların yalnızca istisnai bir olgu olarak kalacağını ve düzen kuyrukçuluğuna dönmenin kaçınılmaz olacağını bir kez daha kanıtladı.

Kürt milliyetçilerinin beklentileri

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi sadece ulusal boyutuyla değil, sınıfsal boyutuyla da son derece şiddetli geçen bir mücadele oldu. Kürdistan'da ulusal ve sınıfsal mücadele daha başından itibaren iç içe gelişti. Kürt egemen sınıflarının Türk sömürgecilerine en aşağılık bir işbirlikçilikte karar kılmış olmaları ve ulus düşmanlığı yapmaları, küçükburjuva milliyetçiliğinin işbirlikçiliğin sınırları dışına çıkmaması ve tutarlı bir reformculuğa bile ulaşamaması, proletarya önderliğinin keskin bir biçimde mücadeleye damgasını vurmasına yol açtı. Yerli işbirlikçi ve hain güçler her dönemde sömürgeci düşmanın yanında yer alarak ulusal kurtuluş hareketine karşı savaşırken, ilkel milliyetçiler ve küçükburjuva reformistleri de ulusal kurtuluş mücadelesinin karşısında yer aldılar; bu mücadeleye düşmanlık yaptılar ve bu düşmanlıklarını kimi dönemlerde şiddet kullanmaya kadar vardırdılar.

İlkel milliyetçilikle küçük-burjuva reformizmi, 12 Eylül öncesi dönemde ulusal diriniş hareketine karşı birleşerek, "UDG"yi ortaya çıkardı. Gerisinde işbirlikçi bazı Kürt milletvekillerinin de yer aldığı Ecevit hükümetinin bulunduğu bu oluşum, Türk sömürgecilerinin gelişen silahlı direnişi bastırma çabalarına katkıda bulunarak, hedeflerine ulaşabileceğine inanıyordu. Zaten adı geçen oluşumu meydana getiren grupların programı esas olarak Ecevitçilik eliyle Kürdistan'da yapılacak kısmi iyileştirmelere dayandırılmıştı. Bu konuda kendilerine bazı güvenceler de verilmişti. Bu dönemde Türk ordusunun alabildiğine yoğunlaştırdığı bastırma ve imha operasyonlarına eşlik eden "UDG" saldırılarında, yetmişin üzerinde PKK kadro ve savaşçısı yaşamını yitirdi. Bu saldırıların başını çeken KUK'un bizzat sömürgeciler tarafından yönlendirildiği dönemin bazı yetkililerince itiraf edilmişti. Ancak Ecevit yönetiminin iyileştirme vaadlerinin gerçekleşmesi, 12 Eylül darbesiyle birlikte suya düştü. Söz konusu güçler bu darbe karşısında tüm umutlarını yitirerek, İsveç ve Almanya başta olmak üzere, çeşitli Batı Avrupa ülkelerine kaçtılar.

12 Eylül sonrasında PKK'ye karşı içerden ve dışardan geliştirilen emperyalizm ve TC kaynaklı her komplo ve provokasyon girişimi, tasfiyeci solun yanısıra, arkasında bu güçlerin doğrudan desteğini buldu. Bunlar Türkiye'de bir askeri-faşist darbenin tezgahlanmasından PKK'nin önderlik ettiği direniş hareketini sorumlu tutuyor ve dolayısıyla PKK'ye müthiş bir öfke duyuyorlardı. Bunun için bu cepheden gelişen saldırılar, değişik koşullar altında ve farklı biçimlerde, hızından hiçbir şey kaybetmeksizin devam etti. PKK'ye karşı mücadelede Kürt küçük-burjuva reformizmi ile tasfiyeci solun ortaklığı, yurt dışında kurulan "Sol Birlik" ile örgütsel bir kimliğe kavuştu. Kürt küçük-burjuva milliyetçileri, PKK'ye karşı böyle bir yapı içinde, yıllarca kemalizmin Kürdistan'da giriştiği soykırım düzeyine varan katliamları alkışlayan ve 12 Eylül faşizmiyle bütünleşme hazırlıkları içinde olan TKP ile birliğe gitmekte hiçbir sakınca görmediler. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi kesintiye uğramaksızın gelişimini sürdürünce, Türkiye'de gelişen kitle muhalefetini akıtacağı düzen içi bir sol meydana getirmek ve devrimin etkilerine karşı bir baraj kurmak isteyen TC yönetimi, ANAP mensubu milletvekilleri aracılığıyla TKP yöneticilerini Ankara'ya davet etti. Bu davete olumlu karşılık veren TKP yöneticilerinin Ankara'ya dönmeleri kararı, "Sol Birlik"in bilgisi ve onayı dahilinde gerçekleşti. Gerçekte TC'nin yolladığı aracılarla yapılan pazarlıklarda "Sol Birlik" içindeki Kürt milliyetçilerinin Türkiye'ye dönüşü de tartışılmış ve kararlaştırılmıştı. Ancak TKP yöneticilerinin dönüşlerinde Çankaya'da konuk edilmek yerine cezaevine gönderilmeleri, geride kalanların dönüş planlarını askıya almalarına yol açtı.

PKK'nin yürüttüğü silahlı savaşımı Ortadoğu'daki çıkarları açısından son derece tehlikeli bulan emperyalist devletler de, bu çevrelerin PKK karşıtı bir tutum almalarında ve Kürdistan'daki silahlı savaşıma "terörizm" damgasını vurmalarında önemli rol oynadılar. Bütün engellemelere rağmen, Kürdistan'daki silahlı savaşımın ciddi gelişmeler kaydetmesi, sömürgeci devletlerle aynı politikayı izleyen emperyalist çevreleri Kürdistan sorunu konusunda yeni çözüm arayışlarına yöneltti. Bulunan sihirli reçete "kültürel özerklik" formülü oldu. Kürdistan sorununu bir azınlık sorunu olarak ele alıp, Türk sömürgecilerini ve öteki sömürgeci devletleri Kürt kimliğini koruyacak bazı önlemler almaya zorlama, bu sözümona yeni çözüm formülünün somut ifadesi oluyordu. Devrim olasılığına karşı alınan önlemler kapsamında gündeme getirilen kültürel özerklik planının uygulama güçleri de, emperyalist çevrelerin ayakta tutmak ve geliştirmek istedikleri eski ve yeni Kürt işbirlikçileri olacaktı. Bu, Batı'nın resmi tanımlamasıyla, "sürgün Kürt örgütleri"nin arayıp da bulamadıkları bir fırsattı. Yurt dışında kümelenmiş olan reformist Kürt milliyetçileri, PKK'nin imha edilerek devrim olasılığının ortadan kaldırılması temelinde uygulanması tasarlanan bu plana dört elle sarılmakta tereddüt etmediler. Abdullah ÖCALAN yoldaşın sözleriyle, başından itibaren ölü olan bir seçeneğin Kürdistan'a uyarlanmasında aracı rolüne soyunarak, PKK'nin bir an önce yok edilmesi beklentisi içine girdiler.

Filistin sorununun çözümünde uzlaşma eğiliminin öne çıkması ve soruna diplomatik görüşmeler yoluyla çözüm getirme sürecine girilmesi, Kürdistan sorununu Ortadoğu'nun temel sorunu düzeyine çıkardı. ABD emperyalizmi, Arap gericiliği ve siyonizm, kendilerini uzun yıllar uğraştıran bu sorunu baş ağrıtan sorunlar listesinden çıkarma çabalarında önemli gelişmeler sağladılar. SSCB'nin dağılması ve sistemler arasındaki kutuplaşmanın sona ermesi de bunda oldukça etkili oldu. Buna karşılık Kürdistan'da PKK'nin önderlik ettiği devrimci atılımın önünün kesilememesinden tedirgin olan ABD emperyalizmi ve öteki emperyalist çevreler, Kürt milliyetçileriyle ilişkilerini daha da sıklaştırdılar. Körfez Savaşı ardından Güney Kürdistan'da patlak veren ayaklanmanın ağır yenilgisi, buradaki önderlikleri pratikte tamamen tükenmişliğin eşiğine getirmişti. Bu noktada devreye giren emperyalistler, dayanaklarını tümüyle yitirme korkusuyla duruma müdahale ettiler ve oluşturdukları "Çekiç Güç"le söz konusu önderliklerin imdadına yetiştiler. ABD emperyalizmini ve öteki emperyalist devletleri Güney Kürdistan'a müdahalede bulunmaya yönelten etken kesinlikle Kürtleri Bağdat rejimi karşısında korumak değildi. Saddam yönetimi Körfez Savaşı sonrasında Güney'deki ayaklanmayı ezip katliamlara giriştiğinde, emperyalistlerden hiç tepki gelmemişti. Gerçekte burada koruma altına alınanlar, devrim seçeneği karşısında emperyalizmin kendilerine önemli roller atfetmek istediği işbirlikçi önderliklerdi.

Emperyalizmin Güney Kürdistan'a yaptığı bu müdahale "Federe Kürt Devleti"nin kuruluşuna götürdü. Böyle bir oluşuma gitmeden önce, Barzani ve Talabani Washington'a çağrıldılar ve ardından çeşitli Avrupa başkentlerinde ağırlandılar. "Federe devlet" kararı Washington'da çıktı ve bu karara Türkiye de ortak edildi. Böyle bir oluşumun PKK'nin önderlik ettiği devrim seçeneğine karşıtlık temelinde doğduğu "federe devlet"in ilanıyla açıkça ortaya çıktı. Zaten "federe devlet"in ilan edildiği gün, PKK'nin Güney'de üslenmiş silahlı kuvvetlerine yönelik saldırılar da başladı. Sömürgeciler ve yerli işbirlikçilerinden oluşan ve gerisinde bütün bir emperyalist sistemin bulunduğu cephe ile PKK kuvvetleri arasında Güney'de gelişen savaş, "federe devlet" oluşumunun ancak PKK'ye karşı mücadelede başarılı olduğu ölçüde yaşayabileceğini, emperyalizmin çıkarlarını tehdit eden Kürdistan'daki devrim potansiyelini etkisizleştirmesi oranında Washington'un ve Batı'nın desteğini arkasında bulabileceğini açıkça gözler önüne serdi.

Türkiye'nin Güney Kürdistan'daki işbirlikçi önderliklerle ilişki kurması, liderlerini Çankaya'da ağırlaması ve Ankara'da birer temsilcilik açmalarına izin vermesi, tamamen PKK'ye karşı yürütülen özel savaş kapsamında gündeme geldi. Kürt işbirlikçileriyle ilişkiye geçmenin önemini vurgulayan emperyalist devletler ve özellikle ABD emperyalizmi, Türkiye'yi buna ikna etmekte fazla zorlanmadılar. TC, PKK'ye karşı ortak mücadele temeline dayandırılan bu ilişkilerle Avrupa'da kümelenmiş olan Kürt işbirlikçilerine de bir mesaj vermiş oluyordu. Türk devleti, PKK'ye karşı olmak ve mücadele etmek koşuluyla bir "legal Kürt partisi"nin kurulmasına izin verebilir, bunun için gerekli yasal düzenlemelere gidebilir, dolayısıyla Kürt işbirlikçileri böyle bir partinin kurulması için hazırlıklara başlayabilirlerdi. TC'nin Güney'deki işbirlikçi önderliklerle ilişki kurması, en azından dolaylı olarak Kuzey-Batı Kürdistan'daki işbirlikçi ve reformist çevrelerle dirsek temasına geçmesi anlamını taşıyordu. Nitekim bir "legal Kürt partisi"nin kurulması doğrultusundaki tartışmalar ve pratik çabalar bundan sonra daha da hızlandı. Kısacası, "legal Kürt partisi" Türk sömürgecileri tarafından PKK önderliğinde gelişen bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine karşı savaşta bir yedek güç ve silahlı direnişin bastırılmasında önemli bir gelişim olarak tasarlanıp gündemleştirilmek istenmektedir.

Güney'de uygulamaya sokulan işbirlikçi çözüm modelinin ve Türkiye'de kurulması tasarlanan "legal Kürt partisi"nin başarılı olmasının önünde epeyce ciddi sorunlar ve engeller bulunmaktadır. Her şeyden önce bu modelin uygulanmasına aracılık eden güçler son derece zayıftır. Dış güçlerin söyledikleri her şeye evet demeleri, işbirlikçi önderliklerin gücünü değil güçsüzlüğünü belgelemektedir. Bunlar içerde sağlam bir kitle temeline dayanmamaktadır. Emperyalistlerin desteğini çekmeleri halinde, bu güçlerin sömürgeci devletlerden herhangi birinin saldırısı karşısında bir gün bile ayakta kalmalarına olanak yoktur. Emperyalizmin Bağdat rejimini kuzeyden ve güneyden kuşatarak devirme planları ve çabaları, Kürt işbirlikçilerine duyulan gereksinimi ortaya çıkarmaktadır. Aynı şekilde sömürgeci devletler arasındaki mevcut çelişkiler, işbirlikçilerin bugünkü konumunda önemli rol oynamaktadır. Saddam Hüseyin rejiminin yıkılması ve sömürgeci devletler arasında yeni bir yakınlaşmanın gerçekleşmesi durumunda, Güney'deki oluşumun son bulması zayıf bir olasılık değildir. İkincisi, işbirlikçi çözüm modeli devrim seçeneğine karşı bir silah olarak ortaya atıldığı ve kendi varlığını devrim seçeneğine borçlu olduğu için, Kürdistan'da silahlı direnişin ezilmesi durumunda, kendisine duyulan gereksinim de son bulacaktır. Emperyalistler ve sömürgeci devletlerin karşı çıkmaları durumunda, Güney'deki oluşumun varlığını savunabilmesi kesinlikle olanaksızdır. Üçüncüsü ve en önemlisi, devrim seçeneğinin Kürdistan'da gelişme yaratan biricik seçenek olarak ortaya çıkması, yoğun bir kitlesel temele dayanması, halk kitlelerin güçlü desteğini arkasına alması ve çok yönlü saldırılara rağmen bastırılamaması, tersine gelişimini sürdürmeye devam etmesidir. Etkileri Kürdistan'ın öteki parçalarına da yayılan Kuzey-Batı Kürdistan'daki gerilla savaşı derinliğine ve genişliğine yayılarak sürmekte, halkın ordulaşması ve siyasal cephesi giderek gelişme katetmekte, Kürdistan Ulusal Meclisi'nin oluşturulması çabalarında önemli bir aşamaya gelinmiş bulunmaktadır. Bütün bu olumlu gelişmeler, işbirlikçi modelin arkasında yer alan emperyalistler ve Türk sömürgecileriyle onların işbirlikçilerine karşı dişe diş bir direniş savaşımı temelinde ortaya çıkmaktadır.

Türk sömürgeci egemenliği altında bulunan Kürdistan parçasındaki işbirlikçi ve reformist oluşumlar ve eğilimler çok daha zayıf ve şekilsizdir. Bunların Kürdistan'da kitlelerle hiçbir ilişkisi yoktur. Buna karşılık, bu güçsüzlükleri ve şekilsizlikleri, en sıradan ödünler karşılığında sömürgecilerle uzlaşmalarına ve devrime düşmanlık yapmalarına yol açmaktadır. Türk sömürgecilerinin çokça sözü edilen "demokratikleşme planı"nı silahlı direnişin ezilmesi ve PKK'nin imha edilmesi koşuluna bağlamaları, bu güçlerin hangi temelde bir "legal Kürt partisi" oluşturmaya çalıştıklarını, neler yapmak istediklerini ve neler yapabileceklerini ortaya koymaktadır. Kürdistan'da uygulanan devlet terörünün kitleleri "neye mal olursa olsun barış" yönelimi içine sokacağı, kitleleri silahlı direniş savaşını desteklemekten vazgeçeceği ve bu durumda silahlı direnişin kolayca ezileceği yo-

Devamı 31. sayfada

ARGK gerillaları kışı eylemlilik içinde yaşıyor, Kürdistan halkı ...

Baştarafı 32. sayfada

☐ Diyarbakır'ın Devegeçidi mıntıkasında nöbet tutan bir askerin açtığı ateş sonucu Beritan aşiretine mensup **Veysi BİNGÖL** adlı bir çoban öldü.

18 Ocak 1993

☐ Diyarbakır merkezinde iki ayrı yerde polis otoları bombalı saldırıya uğradı. Polisler yara almadan saldırıdan kurtuldular.

☐ Silvan'da Endüstri Meslek Lisesi öğretmeni Kemal Sert gerillalar tarafından ölümle cezalandırıldı. Öğretmenin bir kontra elemanı olduğu bildirildi.

☐ Midyat ilçesine bağlı Ortaca köyünün korucularını taşıyan bir minibüs İzbırak köyüne doğru giderken gerillalar tarafından tarandı. 1 korucu öldü, 6 korucu da yaralandı. Bölgeden bir gerilla kaynağının yaptığı açıklamada, Süryaniler'e korucuların geçen hafta yaptıkları katletme saldırısına karşı bu eylemin bir misilleme olduğu belirtildi.

☐ Yayınına bir süre önce ara veren Özgür Gündem gazetesinin Van bürosunda görevli olan **Orhan KARAAĞAR (30)** evine giderken kontraların saldırısına uğrayarak yaşamını yitirdi.

19 Ocak 1993

☐ Mardin'in Ömerli ilçesinin Kafsenar (Taşgedik) köyü yakınlarında 2 askeri araç gerillaların pususuna düştü. Gerillaların saldırısı sonucunda 1'i uzman çavuş 6 asker öldü, 12 asker de yaralandı.

☐ Savur ilçesinin Barman ve Sürgülü köyleri arasında gerillalar ile TC güçleri arasında çıkan bir çatışmada, kesin olmayan sonuçlara göre çok sayıda askerin öldüğü bildirildi.

☐ Mardin Eyalet Komutanlığı'ndan yapılan açıklamada, son günlerde yapılan eylemlerde en az 25 askerin öldürüldüğü belirtildi.

☐ Mardin'de PTT'ye ait bir araca konulan bomba patladı ve araç tamamen imha oldu.

☐ Nusaybin ilçesinde **Tahir TEKİN** ve **Celal TEKİN** adlı kardeşler kontraların silahlı saldırısı sonucu yaşamlarını yitirdiler.

☐ Silvan ilçesinde kimliği tespit edilemeyen kişilerce silahlı saldırıya uğrayan **Mehmet TOKUR (20)** olay yerinde öldü.

☐ Sason ilçesinin Karameşe köyüne bağlı Horsal ve Gomika mezraları devlet güçleri tarafından basıldı. Arama bahanesiyle köylüler evlerinden dışarı çıkarıldıktan sonra mezralar lav silahlarıyla ateşe verildi. Horsal mezrasının toplam 8 evinin tümü, Gomika mezrasının ise toplam 12 evinden 8'i tümden yakıldı.

20 Ocak 1993

☐ Batman'da HEP Yönetim Kurulu Üyesi **Mehmet ERTAN (45)** evinden çıktığı sırada kontraların saldırısına uğrayarak yaşamını yitirdi. Ertan, evli ve 8 çocuk babasıydı.

☐ Öte yandan gerillalar, aynı gün şehir merkezinde bir polis otosunu silahla taradılar.

☐ Yine Batman'da kontra elemanı olduğu bildirilen bir kişinin cesedi bulundu.

☐ Kızıltepe ilçesine bağlı Bıloka mıntıkasındaki bir köy evinde bulunurken ihbar edilen 5 ARGK komutanının kuşatmaya alınması üzerine çatışma çıktı. Kalabalık Türk ordu güçlerinin kuşatması nedeniyle elverişsiz koşullarda bulunan ARGK komutanları direniş içinde şehit düştüler. Şehit düşen komutanların isimleri şöyle: **Numan (Celal ÖZALP), Dr. Kemal, Reşo, Hogir, Rewşen.**

23 Ocak 1993

☐ Batman'da gerillaların saldırısı sonucunda 4 kontra elemanı öldü. Ölümle cezalandırılanlar arasında birinin kontraların lideri konumunda olduğu bildirildi.

☐ Diyarbakır şehir merkezinde kontraların randevu yeri olarak kullandıkları iki kahvehane gerillalar tarafından bombalar ve otomatik silahlarla basıldı. Toplantı halindeyken basılan kahvehanelerde toplam 7 kontra elemanı öldü, 11'i de yaralandı.

☐ Yine aynı gün Diyarbakır'da gerillalar, bir kontra elemanının evinin önüne kadar giderek, bir bombalı tuzağın hazırlandığı paketi kontranın çocuğuna verdiler. Paketin babasından başkasına verilmemesi yönünde tembihlenen çocuk, paketi babasına verdikten sonra odadan ayrıldı. Ev sahibi kontranın paketi açmasıyla birlikte patlayan bomba sonucunda ev sahibi ve hazır bulunan diğer 3 kontra elemanı öldü.

Böylelikle Diyarbakır'da bir günde toplam 11 kontra elemanı öldürüldü.

24 Ocak 1993

☐ Diyarbakır Zindanı'nın ünlü ihanetçilerinden Yıldırım Merkit, Romanya'nın Braila şehrinde yurtsever'ler tarafından ölümle cezalandırıldı.

Yurtsever-devrimci kamuoyunun yakından tandığı bir ihanetçi olan Yıldırım Merkit, Diyarbakır Zindanı'nın en karanlık dönemlerinde ihanetçi Şahin Dönmez'le birlikte cezaevi idaresine bilgi vererek **Mazlum, Hayri, Kemal, Ferhat** gibi PKK önderlerini hedef göstermiş ve daha değişik karşı-devrimci faaliyetlerini "Genç Kemalistler Birliği" adı altında yürüterek devrim hareketine karşı affedilmez suçlar işlemişti.

Devrimci mücadele gerçeği karşısında ...

Baştarafı 30. sayfada

lundaki özel savaş propagandası bu çevrelerde heyecan yaratmaktadır. Kendilerinin beklentisi de budur. Hatta bu çevreler sadece böyle bir beklentiyle yetinmemekte, gerçekte direnişin ezilmesi için ellerinden geleni yapmaktadırlar. Bu çabalarının çok belirgin bir nitelik kazanmasının nedeni, ancak bu kadarını yapabilecek durumda olmalarıdır.

"Halkların çıkarı artık devrimden yanadır. Bu konuda en tutarlı hareket, ideolojik ve siyası çizgisi ve pratik gelişmesiyle PKK oluyor. Her geçen gün bunun böyle olduğu daha da iyi anlaşılacaktır. PKK olayının geliştirmek istediği devrimin bütün cephesi yenilikler içermektedir. Tarihi temeli yeniden gözden geçirdiği gibi, yaşamı da gözden geçiriyor ve çözümlüyor. Ortaçağ gericiliğini ve emperyalist statü altında oluşan bütün statüleri paramparça etmeyi hedefliyor. Gerçek bir özgürlük adımı [illegible] yeni oluyor. Klasik reel sos[illegible] modelleriyle sakatlanmadığı gibi, milliyetçilik ve yine dinsel gericilikle de oldukça iyi hesaplaşıyor. Az çok bir çözüme de gitmiştir. Etkileri bundan sonra başarılı bir biçimde yayılacaktır. Ve bu da Ortadoğu gerçeklerine dayalı devrimci çıkışın çok köklü bir yaklaşım içine girmesi demektir. Bunun fırsatı vardır ve değerlendiriliyor. Birçok değerlendirme her ne kadar bunu ters aksettirse ve yorumlayamasa da, gerçek budur.

"Devrimler ve sosyalizm dönemi geçti denildiğinde, PKK'nin devrime ve sosyalizme getirdiği katkı, dikkatleri artan bir biçimde üzerine topluyor. Bundan sonra daha iyi değerlendirilecek, dostları daha iyi dostluk yapacaklar ve halk daha iyi katılacaktır. Kürdistan devrimi bu anlamda kendisine, bölgeye ve uluslararası duruma getireceği yenilikler için değerlidir ve değeri anlaşılacaktır. İşbirlikçilik modelinin de biraz uluslararasılaşması, devrimimizin bu özü nedeniyledir. Dikkatliyiz, işbirlikçi modelin teşhir ve tecrit edilmesi kadar, ona güç veren kaynakları görmek ve onlara yaklaşım geliştirmek önemlidir. Aynı zamanda dikkate alıyoruz. Biz esas olarak özgücümüze güveniyoruz. Karşımızda bütün dünya birleşse de, temelde halkı ayağa kaldırma ve yürütme işine devam ediyoruz." (A. Öcalan, Abdül Kadir Konuk'un yaptığı röportaj'dan, Ağustos 1992)

Kürdistan'da şekillenen Ulusal Meclis'in temel özellikleri ...

Baştarafı 8. sayfada

yalist güçler PKK'yi terörist ilan etme, teşhir ve tecrit uğraşı içindedirler. Kürdistan Ulusal Meclis'i, bu çaba sahiplerinin işini bu yönüyle zorlayacaktır. Bir halkın ve onun temsilci kurumunu terörist ve gayri meşru ilan etmek uluslararası topluluklarda eskisi gibi kabul görmeyecektir. Kürt halkı, gerek devletler, gerekse uluslararası kurumlar ve örgütlerle diplomatik, siyasi ilişkilerini geliştirecek, önü daha da açılacaktır.

Kürt halkının çıkarlarını ve davasını dış kamuoyunda tanıtmak, savunmak bağımsız bir kimlikle dünya arenasına girmek, ulusal kurtuluş mücadelemize yeni olanaklar yaratacaktır. Böyle bir gelişme, sömürgeci Türk rejimini dış dünyada da büyük bir açmazla karşı karşıya bırakacaktır. İçteki inkarcı ve imha politikalarını tersyüz edip çıkmazın derinleşmesine uluslararası boyut da eklenecektir.

Kürdistan ulusal meclisi bu öneminin yanısıra halka yeni ufuklar açacaktır. Bugüne kadar onun kaderiyle ilgili kararlar sömürgeci başkentlerin meclislerinde alınmış, dolayısıyla gözü kulağı hep oralarda olmuştur. Bu olay, bir halkı düşünce gücünden yoksun bırakmada anlatılmaz derinlikte rol oynar. "Benim hükümetim, benim meclisim ne düşünüyor, ne gibi kararlar alıyor" diyememiştir. Artık böyle bir şeyin gerekliliğini dahi unutur olmuştur. Bu kendini düşmanın kollarına atma, insafına terk etme doğal ki düşmanın onu yönetmesinde işini kolaylaştırmıştır. Bugün bu tek yanlılık oldukça aşılmaya başlamıştır. Halkımız artık "Ankara ne diyor"la yetinmiyor, "Parti, gerilla ne diyor" diye sormakta, ona göre tavır almaktadır. Bir meclisin oluşumu bu anlamda Kürt halkı için çok şey ifade eder. Dağılmış vatanın bu gövdesi üzerinde bir başın olması biçiminde ifade edebiliriz. Sömürgeci tarih tezleriyle halkımızın felç edilmiş beyinleri "Kürtler hiçbir zaman devlet olamadı, birlik olamaz ve kendini yönetemez" biçimindeki aşağılamalara da büyük bir darbe indirilmiş olacaktır. Kürtler artık "Ankara, Bağdat, Tahran, Şam ne diyor" demeyecek ve bu düşünce ve ruh bağlılıklarını parçalayıp atacaktır. Kendilerine olan güveni artacak, birlik ve beraberliğin doğabileceğini görecek ve ulusal kimliğiyle kendisini ifade etmenin tadını ve onurunu yaşayacaktır. Beyinler sömürgecilere olan bağlılığından koparılıp gözler Kürdistan meclisine çevrilecektir. Bu anlamıyla yüzyıllardır hayali kurulan bağımsız ve özgür Kürdistan rüyası gerçekleşecek ve ulusal meclis Kürt halkının etrafında toplandığı bir Kabe gibi olacaktır.

Ulusal meclisin aldığı kararlar ve uygulama gücüyle Kürt halkının yaşam alanına girdiği ve etkileyebildiği oranda tartışmasız bir otorite gücüne ulaşacaktır. Bu anlamıyla hangi alanda ve hangi parçada bulunursa bulunsun, Kürt halkını harekete geçirip muazzam potansiyeli açığa çıkaracak ve "Birlik olmaz" denilen Kürt halkının tarihsel ulusal birliğini yaratıp pekiştirecektir.

Bir halk ancak yarattığı kurumlarla kendi kendisi olabilir ve çıkarlarını koruyup diğer halklarla ilişkilerini sürdürebilir. Bunun dışındaki ilişkiler her zaman halkların aleyhinde olan kölelik ilişkileridir. Kürt halkıyla celladı durumundaki TC'in en yüksek organı olan TBMM ile ilişkilerine baktığımızda bu çok net olarak görülmektedir. TC'nin TBMM Kürt halkı için, imhanın yol ve yöntemleri, imha merkezi olduğunu sıradan bir insan çok rahatlıkla görebilir. Bunu anlamak için bir insanın çok bilgili olmasına, tarihsel ve toplumsal araştırma yapmasına hiç de gerek yoktur. TBMM kurulduğu günden bugüne kadar Kürt halkının aleyhinde yapılması gereken, çıkarılması gereken yasa ve kararlar neyse hepsini almıştır. Bu oluşum Kürt halkının kimliksizleştirilmesinin en sorumlu ve suçlusu durumundadır. Bütün Kürt isyanlarının katliam ve yıkımla bastırılması Kürtlük adına ne varsa yeryüzünden silinmesi, sürgün ve göç politikaları burada belirlenip kararlaştırılmıştır. Asimilasyona alınmasından tutalım mecburi iskan kanununa kadar Kürt halkının dağılıp parçalanmasında, Kürt halkının büyük acı ve yıkıma uğramasında ve Türklüğün üzerinde yayılacağı bir nesne durumuna getirilmesinde bu meclis esas karar organı olmuştur.

Böyle bir meclisten Kürt halkına hayır gelir mi? Kürt halkının sorunlarını çözecek, çıkarlarını savunacak kararlar çıkabilir mi? Doğal ki, bu söz konusu bile değildir. İşte halkımız bu boyutta celladına teslim edilmiş, kimsenin de buna itirazı olmamıştır. Türk parlamentosuna giden Kürt egemenleri hiçbir ulusal temel öne sürmemiştir. Öyle ki Kürt halkının bu imha ve dönüştürme organına girmek için adeta birbirleriyle yarışmışlardır. Kürt ve Kürdistan'ı akıllarına bile getirmemişlerdir. Böyle katliamcı, baskıcı bir organın üyesi olmayı büyük bir itibar ve şeref saymışlardır. Aile çıkarları, iş takipçiliği, birazcık kırıntılara ulaşmak için halka ihanetin en büyüğü yapılmıştır. Kürt halkının aleyhinde olan bütün yasaların ve kararların altında imzaları vardır. Bugün de Kürt halkının kanına bulaşmış bütün kirli yasaların, koruculuk, olağanüstü hal vs. baskıcı ve özel yasaların altında yine bunların imzaları bulunmaktadır. Bu yönüyle de TBMM, Kürdistan'da ihanetin derinleşmesinde en iyi temsil yeridir. Böyle bir kurumda Kürt halkının bağımsızlık ve özgürlük sorunları diğer işleri görüşülüp karara bağlanamaz.

Çaresizlik ve onursuzluk içinde debelenen, kendini celladına teslim etmiş halkımızın artık bu tarihin gördüğü en suçlu organlarla duygudaki ve düşüncede bağlarını koparması, çözümünü kendinde aramasının en temel aracı Kürdistan ulusal meclisi olacaktır. Dağılmış, umutları ve kimliği kırılmış Kürt halkının altında toplanacağı bir ulusal organın çatısı, Kürt halkının yitirdiği her şeye yeniden kavuşmasının temel bir adımı olacaktır.

Kürt halkının tarihe böyle girişi ve egemenlik haklarını kullanmaya başlaması doğal ki kendisi üzerinde egemenlik sürdüren güçlerin ve uluslararası bağlantılarının tepkisi ve boğma çabasıyla karşılaşacaktır. Ya da bu çıkış sosyalist önderliğe, dipten gelen devrimci bir halk hareketine dayanıyorsa bölgesel ve uluslararası gericiliğin kuşatma ve tasfiye hareketine maruz kalacaktır. Böyle bir demokratik ve devrimci oluşumun bölge halkları üzerinde büyük etkisi ve rejime yansıyan sonuçları olacaktır.

V.i.S.d.P:
H. Barcedoğmuş
Vogelsangerstr. 286
5000 Köln 30

Yazışma Adresi:
Serxwebûn
Postfach 10 16 83
5000 Köln 1

Hesap numarası:
Kreissparkasse - Köln
Konto Nr.: 31 97 2
BLZ: 370 502 99

Avustralya	5.00 A.$	Hollanda	4.50 hfl.
Avusturya	30.00 s.	İngiltere	2.00 £
Belçika	90.00 bfr.	İsveç	16.00 skr.
Danimarka	16.00 dkr.	İsviçre	4.00 sfr.
Fransa	14.00 ffr.	Norveç	16.00 nkr.

ARGK gerillaları kışı eylemlilik içinde yaşıyor
Kürdistan halkı sömürgeciliğin zulmüne karşı direniyor

23 Aralık 1992

☐ Elazığ'da gazete bayiliği yapan Ozan Plakçılık adlı bir dükkan gizli devlet güçleri tarafından kundaklandı. Dükkan tahrip olurken, dükkan sahibi Haydar Kalman gözaltına alındı.

25 Aralık 1992

☐ Varto ilçesinde kimlik kontrolü yapan polisler, durdurulan bir araçtan gerilla oldukları bildirilen iki kişinin açtığı ateş sonucu 1 polis öldürüldü, 1 komiser de ağır yaralandı.

☐ Nusaybin ilçesine bağlı Bazerê köyüne doğru giden 8 cemse ve 4 panzerden oluşan bir askeri konvoy gerillaların pususuna düştü. Yaklaşık dört saat süren çatışmada, düşman güçlerinin kesin sayısı belli olmayan çok sayıda kayıp verdiği bildirildi.

☐ Nusaybin'in Kışla Mahallesi'nde düşman güçlerinin bir eve yaptıkları baskında, gerilla olduğu sanılan **Mehmet ERTEN**'in, sağ ele geçmemek için kendi yaşamına son verdiği öğrenildi.

☐ Yine aynı mahallede devlet güçlerinin operasyonu esnasında kontraların silahlı saldırısına uğrayan **Ali ASLAN** öldü, Memduh Demirkesen (40) ise ağır yaralandı.

☐ Batman'ın Hürriyet Mahallesi'nde kontraların saldırısına uğrayan **Mehmet Şirin ÖZBEK (34)** yaşamını yitirdi. Sivil polislerce öldürüldüğü sanılan Özbek'in daha önceleri PKK davasından çeşitli cezaevlerinde hapis yattığı belirlendi.

28 Aralık 1992

☐ Diyarbakır merkeze bağlı Kayayolu köyü asker ve korucuların ortak baskınına uğradı. Köy halkına işkence yapıldı ve bir ailenin 3 ferdi gözaltına alındı.

☐ Şemdinli'ye bağlı Garra, Masino ve Şawırta köylerine devlet güçlerince baskın yapılarak, köylüler meydanda zorla toplatıldı. İşkence ve baskının uygulanması ve çok sayıda evin ateşe verilerek yakılması üzerine Garralı köylüler köylerini boşaltarak komşu köye gittiler.

29 Aralık 1992

☐ Diyarbakır'da devriye gezen bir polis otosuna ateş açan şehir gerillaları, 3 polisi yaraladı. Olay nedeniyle düşman güçlerinin birçok kişiyi gözaltına aldığı bildirildi.

☐ Diyarbakır'da gerillalar Mehmet Rasim Oruç (42) adlı hizbi-kontra liderini ölümle cezalandırdı.

☐ İdil ilçesine bağlı Dara Kefsuri (Dumanlı), Baslan (Bezgir) ve Soran köylerinden toplam 150 köy korucusu, Handuxê köyüne baskın düzenlediler. Köy ablukaya alındı ve bu arada **İbrahim** adlı bir yurtsever kurşuna dizilerek öldürüldü. Olay üzerine İdil esnafı 2 gün kepenk kapattı.

☐ Adana'da polisle işbirliği yaptığı ve yurtseverleri ihbar ettiği tespit edilen M. Emin İşeri adlı bir kişi ARGK şehir gerillaları tarafından ölümle cezalandırıldı.

☐ Şırnak'ta 1985 yılında koruculuğa başlayan Mahmut Bilir'in daha sonra taşındığı Adana'daki evine baskın düzenleyen gerillalar, eylemde 1 kişiyi öldürdüler, 3 kişiyi de yaraladılar. Köy korucusu Mahmut Bilir de ağır yaralandı.

30 Aralık 1992

☐ Silopi ilçesi yakınlarında konumlanan düşman Tank Taburu'na, kalabalık sayıda bir gerilla grubunun düzenlediği saldırıda ilk belirlemelere göre 7 asker öldü. Yerel kaynaklar tarafından ölü ve yaralı sayısının daha fazla olduğu bildirildi.

☐ Diyarbakır şehir merkezinde şehir gerillaları tarafından bir askeri araca yapılan saldırıda 1 asker ve 1 subay ölürken, 5 asker de yaralandı.

☐ Yine aynı günün akşam saatlerinde şehir merkezindeki kontraların üs alanında görevli 1 polis, gerillaların açtıkları ateş sonucu öldü, polisin eşi de yaralandı.

☐ Silvan ilçesinin girişinde, üç gün önce kaybolan **Abdülbaki CESUR**'a ait olduğu bildirilen bir ceset bulundu.

☐ Gercüş ilçesi yakınlarında gerillaların kurduğu pusuya düşen bir askeri araçta bulunan 1 subay ve 3 asker ölürken, 3 asker de yaralandı.

3 Ocak 1993

☐ Şırnak-Cizre karayolunun Kasrik boğazı mıntıkasında tarlada çift sürerken askeri bir helikopterden açılan ateş sonucu **Reşit KALKAN (17)** öldü, kardeşi Mecit Kalkan (10) ise ağır yaralandı.

☐ Nusaybin ilçesinde evlerinin önünde çalışan Abdullah Kardeş ve oğlu Azadi Kardeş kontra elemanlarının silahlı saldırısına uğradılar. Saldırı sonucunda **Abdullah KARDEŞ** öldü, oğlu ise ağır yaralandı. Bundan bir ay önce yine kontraların saldırısı sonucunda Abdullah Kardeş'in diğer bir oğlu **Sabahattin KARDEŞ** de öldürülmüştü.

☐ Kızıltepe ilçesine bağlı Sencar köyünün Herzem mezrasında pusuda bekleyen düşman güçleri, evinden dışarı çıkan **Mehmet Salih AKSOY (20)**'u tarayarak öldürdüler. Silah sesleri üzerine dışarı çıkan M. Salih Aksoy'un amcası Şeyh Davut Aksoy'a da ateş açıldı. Açılan ateş sonucu Ş. Davut Aksoy yaralandı.

☐ Batman'da boğazı kesilerek öldürülen **Yusuf GÜR (35)** adlı bir kişinin cesedi bulundu.

☐ Kurtalan ilçesinin Oyacık köyünde bulunan TRT verici istasyonuna gerillalar bir saldırı düzenledi. Eylem sonucunda verici istasyonunun kullanılamaz duruma geldiği, TRT yayınlarının çevrede izlenemediği bildirildi.

4 Ocak 1993

☐ Diyarbakır şehir merkezinde bir askeri araç gerillalar tarafından silahlarla tarandı. Askeri araç tahrip olurken, ölen ya da yaralanan olmadı. Ancak yoldan geçmekten olan Mehmet Türkkan (18) adlı bir öğrenci hafif yaralandı.

☐ Gerillalar, 8 Kasım 1992 tarihinde Kayaüstü köyünde rehin aldığı 5 korucuyu serbest bıraktı. Serbest bırakılan korucular kaymakamlığa dilekçelerini vererek istifa etmek istediklerini açıkladılar.

☐ Tatvan ilçesinin Yassıca köyünde devletle işbirliği yapan, birlikte ev baskınlarına katılan 1 öğretmen ölümle cezalandırılarak direğe asıldı.

☐ Batman şehir merkezinde oto tamircisi **Ali ERDOĞAN (30)** işyerine giderken kontraların saldırısına uğradı ve olay yerinde yaşamını yitirdi. Sanayi Sitesi esnafı olayı protesto ederek kepenk kapattı.

5 Ocak 1993

☐ Şırnak'ın Yedidağ ve Eruh'un da Derşev, Meydin, Karne, Şerefî, Daştadelê, Basret ve Ore köylerinde korucuların silah bırakması üzerine TC'nin askeri güçleri adı geçen köyleri abluka altına alarak, her türlü baskı ve sindirme uygulamalarıyla köylülere buraları boşaltmaları için baskı yaptı.

5 Ocak 1993

☐ Kızıltepe ilçesinin İpekyolu üzerinde pusu kuran gerillalar Seyfi Adem Akın adlı 1 kontra elemanını ölümle cezalandırdı. Bu unsurun bölgede kontraların başlarından biri olduğu bildirildi.

☐ Nusaybin ilçesinde pamuk ticaretiyle uğraşan **Emin DENİZ (24)** adlı bir kişi kontra elemanlarının saldırısı sonucu yaşamını yitirdi. Emin Deniz'in 1987-88 yıllarında PKK davasından Diyarbakır cezaevinde hapis yattığı ve çevresinde sevilen biri olduğu bildirildi.

☐ Kızıltepe ilçesinde **Cemil ÇAKIR** adlı bir kişi kontraların saldırısına uğrayarak yaşamını yitirdi.

☐ Silopi ilçesine bağlı Bestin (Görümlü) köyünde Abdulmenaf Bahşiş (16) adlı bir çoban TC askerleri tarafından vurularak ağır şekilde yaralandı. Olay üzerine köyde bulunan 60-70 civarındaki köylü, Görümlü Jandarma Bölüğü'ne kadar bir protesto yürüyüşü yaptı.

7 Ocak 1993

☐ Batman'da, yaklaşık bir ay önce kontraların saldırısına uğrayarak yaralanan ve hastanede tedavi görmekte olan Şemsettin Kaya'nın kardeşi **Hasan KAYA (34)**, yine kontraların silahlı saldırısına uğrayarak yaşamını yitirdi.

Bölge kaynaklarının yaptıkları açıklamada yılbaşından bu yana, **Fedil DAL (27), Yusuf GÜR (25), Dündar ÇELEBİOĞLU (25), Ali ERDOĞAN** ve son olarak **Hasan KAYA** ile birlikte toplam 5 kişinin kontraların saldırısına uğrayarak yaşamını yitirdiği belirtildi.

☐ Silvan ilçesinin Feridun Mahallesi'nde kontra elemanlarının yaptıkları bir saldırıda **Ercan US (25)** yaşamını yitirirken, kimlikleri belirlenemeyen 3 kişi de hafif yaralandı.

8 Ocak 1993

☐ Mazıdağı ilçesinde kaymakamlık aracına pusu kuran gerillaların açtığı ateş sonucu makam şoförü öldü, kaymakam Cevat Can ile koruma polisi yara almadan kurtuldu.

☐ Kızıltepe ilçesinde gerillalar iki ayrı yerde ve zamanda 2 kontra elemanını ölümle cezalandırdılar.

☐ Yine Kızıltepe ilçesinde seyyar satıcılık yapan **Zeynettin KARAASLAN** uğradığı silahlı saldırı sonucu yaşamını yitirdi. Olayın kimler tarafından gerçekleştirildiği öğrenilemedi.

☐ Mardin'in Ömerli ilçesinin Kocasırt köyüne 9 Aralık 1992 günü yapılan baskında gerillaların rehin aldığı iki işbirlikçi, eski tutumlarını terk edeceklerine dair güvence vermeleri üzerine serbest bırakıldı.

☐ Karakoçan ilçesinin Altınoluk köyünde 22 Şubat 1992 günü çıkan çatışmada şehit düşenler arasında bulunan **Veysi ARZULU**'nun, doğum yeri olan Çınar'ın Xirbizil köyüne götürülmesi üzerine ilçe esnafı kepenk kapattı. Ayrıca şehit gerillanın cenaze törenine yaklaşık bin kişi katıldı.

☐ Diyarbakır'ın Ergani ilçesine bağlı Salihli köyüne baskın yapan asker ve korucular, evleri aramadan geçirirken bütün eşya ve yiyecekleri birbirine kattılar. Ayrıca çok sayıda köylünün de gözaltına alındığı bildirildi.

10 Ocak 1993

☐ İzmir'de ajan-işbirlikçilik yapan Mehmet Utkun adlı unsur gece saat 01.00 sıralarında gerillaların baskınına uğradı. Eylemde bu unsur ve eşi yaralandı.

☐ Bitlis'in Ahlat ilçesine bağlı Kırıkkaya köyünün Karaağaç mezrası yakınlarında gerillalar ile düşman güçler arasında çıkan bir çatışmada 1 gerilla şehit düşerken, 4 asker öldü, 2 asker de yaralandı.

☐ Bismil ilçesi yakınlarında 1 ARGK gerillası, kimlik kontrolü esnasında düşman güçlerle girdiği çatışmada şehit düştü. Olayda ayrıca 1 polis de yaralandı. **Tahsin MERİÇ** adlı gerillanın şehit düşmesi üzerine ilçe esnafı yüzde yüz katılımla kepenk indirirken, şoförler de kontak kapatarak devlet güçlerinin uygulamalarını protesto ettiler. Kepenkler ve kontaklar iki gün süreyle kapalı kaldı.

☐ İdil ilçesinin Bezrike (Akkoyunlu) köyüne baskın yapan yüzleri kapalı 7 kişi, **Selahattin YILDIZ (35)** adlı köylüyü evinden alarak kurşuna dizdiler. Yaşamını yitiren köylünün eşini de yaralayarak kaçtılar. Köylülerin yaptığı açıklamada, saldırının Kevsuri, Derya, Dara ve Daskan köylerine ait korucular tarafından gerçekleştirildiği belirtildi.

☐ Eruh ilçesine bağlı Dikboğaz köyüne baskın düzenleyen gerillalar, köyde koruculuk yapan muhtar Hurşit Akyıldız ile soyadı belirlenemeyen Selahattin adlı korucuyu kurşuna dizerek cezalandırdılar. Ayrıca köy korucularına ait bir minibüs ile bir resmi araç da ateşe verilerek yakıldı.

☐ Batman'da kontra faaliyetlerini yürüten 2 kişi, bir özel araçta bulunurken tarandılar ve yaralanarak hastaneye kaldırıldılar.

11 Ocak 1993

☐ Cizre ilçesine bağlı Güçlü köyünün Kolgezen mezrası kimlikleri tespit edilemeyen kişiler tarafından basıldı. Yaklaşık bir yıl önce PKK davasından yargılanırken serbest bırakılan Davut Ergün'ün evini kuşatmaya alan silahlı kişiler, Davut'u evde bulamayınca onun eşi olan **Hasibe Ergün (40)** ve çocukları **Lokman (20), Hıdır (17), Nezir (8)** ile **Hacer Ergün (6)**'ı öldürdüler.

☐ Midyat ilçesine bağlı Çayır köyünden Üçköy'e giderken, köy korucuları olduğu bildirilen kişilerce silahlı saldırıya uğrayan bir minibüste 7 köylü öldü, 11 köylü de yaralandı.

☐ Bir süre önce Cizre'nin Misuri (Kurtuluş) köyüne baskın düzenleyen yaklaşık 120 kişilik bir grup beraberinde götürdüğü **Emin SEVGAT** ve **Tahir KOÇ**'un işkence edilerek öldürülmüş cesetleri bulundu. Haberi veren kaynaklar, bu saldırgan grubun gerilla giysileri altında hareket eden özel tim elemanları ve koruculardan oluştuğunu, olay günü tüm evleri aramadan geçirdiğini açıkladılar. Evli ve 3 çocuk babası olan Emin Sevgat'ın daha önce PKK'ye yardım ettiği gerekçesiyle 3 ay süreyle Diyarbakır cezaevinde kaldığı, Tahir Koç'un ise aynı iddialarla toplam 4 kez tutuklandığı ve 1 yılı aşkın süre Diyarbakır cezaevinde tutuklu kaldığı bildirildi.

☐ Diyarbakır'da Eğit-Sen üyesi **Zübeyir AKKOÇ (40)** ve **Ramazan Aydın BİLGE (35)** adlı yurtsever öğretmenler, kontra elemanlarının silahlı saldırısı sonucu yaşamlarını yitirdiler.

☐ Batman'da evinden çıkıp işyerine giderken kontraların silahlı saldırısına uğrayan **Halis SALYAN (20)** olay yerinde yaşamını yitirdi.

13 Ocak 1993

☐ Diyarbakır'ın Kulp ilçesine bağlı Xormet köyüne 5 kobra helikopterinin yaptığı bombalama saldırısında 3'ü çocuk, 2'si kadın olmak üzere toplam 6 kişi çöken evlerin altında kalarak yaşamlarını yitirdiler. Ölenlerin mensup olduğu iki ailenin Fak-Fun-Fon'dan yardım aldığı ve bunun karşılığında da ajanlık dayatıldığı bildirildi. Aileler ajanlık teklifini kabul etmeyince kobra helikopterleri tarafından her iki ailenin yaşadığı evlerin bombalandığı açıklandı.

☐ Diyarbakır'da devrimci-demokrat gazete ve dergi satan bayii Eşref Yaşa, evinden işyerine giderken silahlı saldırıya uğrayarak ağır şekilde yaralandı. Eşref Yaşa'nın sahip olduğu büfenin de bundan önce iki kez kundaklandığı bildirildi.

☐ Batman'da birlikte yürürken kontralar tarafından silahlı saldırıya uğrayan **Bahri SARIHAN** olay yerinde yaşamını yitirirken, Bayram Acar ise yaralanarak hastaneye kaldırıldı.

☐ Diyarbakır'ın Kulp ilçesine bağlı Gele (Ağıllı) mezrasını TC savaş uçakları ve kobra helikopterlerinin bombalaması sonucu isabet alan İşiyok ailesinin evi tamamen yıkılırken, enkaz altında kalan 5 kişi öldü, 3 kişi de yaralandı. Aynı aileden ölenlerin isimleri şöyle: **Hamit, Halime, Havva, Zahide ve Abdullah İŞİYOK (2).**

14 Ocak 1993

☐ Gerillalar Mardin'in Dargeçit ilçesine düzenledikleri bir baskında PTT santralını ve Milli Eğitim Müdürlüğü binasını taradılar. Ardından devlet güçlerinin ateşle karşılık vermesi üzerine çatışma çıktı. Olayda bir öğretmen ile eşi yaralandı. Çatışma sona erdikten sonra devlet güçlerinin bir saat süreyle havan atışlarının devam ettiği bildirildi.

☐ Nusaybin ilçesinde evinden işyerine giderken kontra elemanlarının silahlı saldırısına uğrayan **Ramazan PİŞKİN** yaşamını yitirdi. Ramazan Pişkin'in çevresinde sevilen yurtsever bir belediye işçisi olduğu bildirildi.

16 Ocak 1993

☐ Nusaybin ilçesine bağlı Arnas köyünde **Abdulvahap** isimli imam kontraların silahlı saldırısı sonucu yaşamını yitirdi. Köy imamının daha önce de kontraların tehditlerine maruz kaldığı bildirildi.

17 Ocak 1993

☐ Batman'da bir eve baskın düzenleyen gerillalar, 2 korucuyu alıp birlikte götürdüler. Birini serbest bırakan gerillalar diğerini ise suçlu bularak ölümle cezalandırdılar.

☐ Silopi ilçe merkezini akşam saatlerinde basan gerillalar, ağır silahlarla sömürgeci kurumlara ateş açtılar. Emniyet binası isabet alarak ağır hasara uğradı. Baskının kesin sonuçlarına ilişkin haber ulaşmadı.

☐ Nusaybin'de kontra saldırısına uğrayan iki kardeşten **Celal ... (27)** öldü, ağabeyi Cemal (30) ise ağır yaralandı. Her iki kardeşin de çevrede sevilen yurtsever insanlar olduğu bildirildi.

☐ İdil ilçesinin Xirabêşeref (Dirsekli) köyünü basan korucular ile yakın civarda mevzilenen gerillalar arasında çatışma çıktı. Çatışma sonucunda 2 köylü yaralandı.

☐ Üç gün boyunca TC savaş uçakları Cudi ve Gabar dağlarını bombaladı. Cudi dağı eteklerinde yer alan Hisar, Çağlayan ve Balveren köylerinde birçok evin bu bombalı saldırılardan isabet aldığı bildirildi.

Devamı 31. sayfada